

하나님의 영광을 바라보는 선교사

개혁신앙 안에서
선교를 고민하는 이들을 위한 묵상

최용진 선교사

GOD-PLEASING BOOKS

มีชชันนารีผู้มองไปยังพระสิริของพระเจ้า

บทใคร่ครวญสำหรับผู้ที่กำลังพิจารณาเรื่องพันธกิจภายใต้ความเชื่อปฏิรูป

Yongjin Choi

GOD-PLEASING BOOKS

หมายเหตุสำหรับผู้อ่าน

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นโดยมิชชันนารีชาวเกาหลี และฉบับภาษาไทยได้รับการแปลจากต้นฉบับภาษาเกาหลีโดยใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) เนื้อหาหลายส่วนจึงสะท้อนประสบการณ์ มุมมอง และบริบทของผู้เขียนในฐานะชาวเกาหลี รวมทั้งสภาพของคริสตจักรเกาหลีและวัฒนธรรมเกาหลี ผู้อ่านจึงควรอ่านโดยคำนึงถึงบริบทดังกล่าว โดยไม่จำเป็นต้องตีความว่าทุกเหตุการณ์หรือตัวอย่างกล่าวถึงคริสตจักรและสังคมไทยโดยตรง อย่างไรก็ตาม หลักการทางพระคัมภีร์และข้อใคร่ครวญเกี่ยวกับพันธกิจที่หนังสือเล่มนี้นำเสนอ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเชิญชวนคริสเตียนจากทุกบริบทให้ร่วมกันพิจารณาการดำเนินชีวิตและการรับใช้เพื่อพระสิริของพระเจ้า

คำแนะนำหนังสือ

ความใคร่ครวญ การศึกษา และความกังวลที่สั่งสมมายาวนานของมิชชันนารี Yongjin Choi ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ปรากฏอย่างชัดเจนอยู่ในทุกหน้าและทุกบท เนื้อหาของบทใคร่ครวญทั้งยี่สิบหกบทไม่ใช่เรื่องเบา เพราะหนังสือเล่มนี้ไม่ได้กล่าวเพียงถึงอัตลักษณ์ของมิชชันนารีและแก่นแท้ของพันธกิจเท่านั้น แต่ยังกล่าวถึงอัตลักษณ์ของผู้เชื่อและแก่นแท้ของความเชื่อด้วย

หนังสือเล่มนี้อธิบายตั้งแต่หัวข้อเชิงปฏิบัติ เช่น ชีวิตครอบครัวของมิชชันนารี ไปจนถึงหัวข้อสำคัญของเทววิทยาปฏิรูป เช่น ไม่งางเซน การทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม การกลับใจ และการไถ่บาปอย่างจำกัด โดยใช้ภาษาที่เกิดจากประสบการณ์ในสนามพันธกิจ พร้อมทั้งนำผู้อ่านให้มองลึกลงไปยังรากและสาระสำคัญที่มองไม่เห็น มากกว่าผลและความสำเร็จที่มองเห็นได้ ความปรารถนาของผู้เขียนที่ต้องการเห็นพันธกิจซึ่งมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางได้รับการฟื้นฟู ปรากฏอยู่ทั่วทั้งเล่ม หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์มากกว่าหากไม่ได้อ่านรวดเดียวตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ค่อย ๆ อ่านวันละหนึ่งบท

ระหว่างที่อ่านหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าปรารถนามากขึ้นเรื่อย ๆ ว่าหนังสือเล่มนี้จะได้อยู่ในมือของมิชชันนารีที่กำลังรับใช้อยู่ในสนาม ผู้ที่กำลัง

เตรียมเริ่มต้นพันธกิจ ศิษยาภิบาล นักศึกษาศาสนศาสตร์ และผู้เชื่อทุกคนที่
ปรารถนาพระสิริของพระเจ้า

ศิษยาภิบาล **Kim Hyung-ik**

อดีตผู้แทน GP Mission ประจำประเทศเกาหลี

ปัจจุบันศิษยาภิบาลอาวุโสแห่งคริสตจักร Beth Shalom

คำนำ

ณ จุดที่เรากลับมาตั้งคำถามเรื่องพันธกิจอีกครั้ง

เมื่อกล่าวถึงพันธกิจ เรามักมองออกไปข้างนอกก่อน เรานึกถึงผู้คนที่ยังไม่เคยได้ยื่นข่าวประเสริฐ ประเทศที่ยังต้องได้รับการเปิดออก และคริสตจักรที่ยังต้องได้รับการก่อตั้ง แต่เมื่อเวลาผ่านไป คำถามหนึ่งกลับฝังลึกอยู่ในใจมากขึ้น

พันธกิจเริ่มต้นจากที่ใดกันแน่

พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า พันธกิจเริ่มต้นจากพระเจ้าเสมอ และพระเจ้าพระองค์นั้นทรงจัดการกับตัวมิชชันนารีก่อน ก่อนที่จะทรงเปลี่ยนแปลงสนามพันธกิจ พระองค์ทรงสัมผัสหัวใจของมิชชันนารี เพราะฉะนั้น สถานที่สำคัญที่สุดของพันธกิจจึงไม่ใช่สนามพันธกิจ แต่คือการยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

ขณะรับใช้อยู่ในสนามพันธกิจ ข้าพเจ้าต้องเผชิญกับความจริงอันน่าเศร้าประการหนึ่งอยู่บ่อยครั้ง ในคำปฏิญาณการส่งมิชชันนารีของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนแห่งเกาหลี นิกาย Hapdong มีคำสารภาพที่ชัดเจนว่า ในฐานะมิชชันนารี GMS เราจะ ‘รักษาความเชื่อปฏิรูป’ อย่างไรก็ตาม ในสนามพันธกิจจริง ข้าพเจ้าพบไม่น้อยว่า ความเข้าใจว่าความเชื่อปฏิรูปคือ

อะไร และความเชื่อนั้นมีความหมายอย่างไรต่อพันธกิจและการรับใช้ ยังไม่
ลึกซึ้งเพียงพอ

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่ออธิบายเทววิทยาบรูรูปหรือพันธกิจ
ศาสตร์โดยตรง แต่เขียนขึ้นเพื่อแบ่งปันความคิดที่ข้าพเจ้าได้ใคร่ครวญและ
ยึดถือในสนามพันธกิจ โดยมีเทววิทยานั้นเป็นรากฐาน ข้าพเจ้าจึงเริ่มถาม
ตนเองว่า มิชชันนารีไม่ใช่เพียงผู้ที่ทำบางสิ่งให้สำเร็จ แต่เป็นผู้ที่ยืนอยู่โดยยึด
สิ่งใดไว้

เมื่อรับใช้อยู่ในสนามพันธกิจ เราหวั่นไหวได้ง่าย เมื่อไม่เห็นผล เรา
ท้อแท้ และเมื่อเปรียบเทียบกับพันธกิจของผู้อื่น เราก็มารู้สึกหดหู่ บางครั้งยิ่ง
พันธกิจดำเนินไปด้วยดี ศูนย์กลางของหัวใจก็ค่อย ๆ เคลื่อนออกไปอย่าง
เงียบ ๆ แล้วในช่วงเวลาหนึ่ง เราก็คพบว่าตนเองกำลังประกาศข่าวประเสริฐ
แต่ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยข่าวประเสริฐ

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเป็นอันดับแรกสำหรับผู้ที่กำลังเตรียมตัวเข้าสู่พันธ
กิจ หรือเพิ่งเริ่มต้นรับใช้ในสนามพันธกิจ แต่ไม่ได้เขียนขึ้นสำหรับมิชชันนารี
เท่านั้น ข้าพเจ้าต้องการแบ่งปันเนื้อหานี้กับผู้เชื่อทุกคนที่รับใช้คริสตจักรซึ่ง
เป็นพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า และดำเนินชีวิตโดยมีพระมหาบัญชาของ
พระองค์อยู่ในหัวใจ

ข้อเขียนเหล่านี้ไม่ได้เริ่มต้นจากความตั้งใจที่จะเสนอคำตอบที่สมบูรณ์ แต่เกิดจากความปรารถนาที่จะร่วมกันพิจารณาพันธกิจซึ่งมองไปยังพระสิริของพระเจ้า ข้าพเจ้าต้องการกลับมาตรวจสอบอย่างสงบว่า เราจะวาง ศูนย์กลางของพันธกิจไว้บนชาวประเสริฐอีกครั้ง วางมาตรฐานของการรับใช้ไว้ที่พระเจ้าอีกครั้ง และวางรากของชีวิตไว้บนครอบครัวกับชีวิตแห่งความ เคร่งครัดฝ่ายวิญญาณอีกครั้งได้อย่างไร

ไม่ว่าผู้อ่านหนังสือเล่มนี้จะเป็นใคร ข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะได้ยินอยู่ต่อ หน้าคำถามหนึ่ง

เวลานี้ ข้าพเจ้ากำลังยึดสิ่งใดไว้ในการดำเนินชีวิต

และข้าพเจ้าหวังว่า ต่อหน้าคำถามนั้น ท่านจะได้รับพระคุณที่ทำให้กลับ มายึดพระเจ้าไว้อีกครั้ง

ท้ายที่สุด ข้าพเจ้าขอแสดงความรักและความขอบคุณต่อมิชชันนารี Kim Sun-hee ภรรยาของข้าพเจ้า ผู้ร่วมเดินกับข้าพเจ้าด้วยหัวใจที่รัก องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เปลี่ยนแปลง และต่อลูกสาวที่รักทั้งสามคน ผู้ไว้ วางใจบิดามารดาและร่วมเดินทางมาจนถึงวันนี้โดยไม่บ่น ข้าพเจ้าขอขอบคุณคริสตจักรและผู้เชื่อทุกท่านที่ไว้วางใจ สนับสนุน และอธิษฐานเพื่อพันธกิจของเราในประเทศไทย โดยเฉพาะคริสตจักรที่ร่วมกันส่งเราออกไป ได้แก่ คริสตจักร Beth Shalom โดยศิษยาภิบาล Kim Hyung-ik คริสต

จักร God-Pleasing โดยศิษยาภิบาล Jeon Deuk-an และคริสต

จักร Muldaen Dongsan โดยศิษยาภิบาล Yeom Gyeong-

cheol

12 เมษายน 2026

หมู่บ้าน Nong Lot จังหวัดอุดรธานี ประเทศไทย

มิชชันนารี **Yongjin Choi**

สารบัญ

คำแนะนำหนังสือ — ศิษยาภิบาล Kim Hyung-ik

คำนำ — ณ จุดที่เรากลับมาตั้งคำถามเรื่องพันธกิจอีกครั้ง

ภาคที่ 1 อุตลักษณ์ของมิชชันนารี — เป็นผู้ที่ยึดสิ่งใดไว้

บทที่ 1 สงครามแห่งความจริง — การต่อสู้ที่ดุเดือดที่สุดในสนามพันธกิจ

บทที่ 2 มิชชันนารีคือผู้เลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณ

บทที่ 3 ไม่ใช่ความสำเร็จ แต่คือความสัตย์ซื่อ

บทที่ 4 การเป็นพยานสำคัญกว่าความปรองดอง — ความทุกข์ที่ได้รับ
เพราะข่าวประเสริฐ

บทที่ 5 มิชชันนารีที่ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยข่าว
ประเสริฐ

บทที่ 6 แรงขับเคลื่อนที่ลึกที่สุดของมิชชันนารี — การชื่นชมยินดีใน
พระเจ้า

ภาคที่ 2 ชีวิตภายในของมิชชันนารี — ชีวิตที่ดำเนินต่อพระพักตร์พระเจ้า

บทที่ 7 สภาวะที่อันตรายที่สุดของมิชชันนารี

บทที่ 8 การฟื้นฟูความรักครั้งแรก

บทที่ 9 คำอธิษฐานของผู้รับใช้ และคำอธิษฐานที่ตอบสนอง

บทที่ 10 คำอธิษฐานคือกระบวนการยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้า

บทที่ 11 ชีวิตที่อยู่ระหว่างความบาปกับพระเมตตา

บทที่ 12 คำอธิษฐานที่ฝากไว้กับอธิปไตยของพระเจ้าและพระวิญญาณ
บริสุทธิ์

ภาคที่ 3 ครอบครั — จุดเริ่มต้นและมาตรฐานของพันธกิจ

บทที่ 13 ครอบครัของมิชชันนารีคือคริสตจักรแห่งแรก

บทที่ 14 การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เทคนิค แต่เป็นแบบแผนของชีวิต

บทที่ 15 การนมัสการในครอบครัไม่ใช่กิจวัตรฝ่ายวิญญาณที่เลือกทำได้
แต่เป็นรากฐานของพันธกิจสาธารณะ

บทที่ 16 ภรรยาของมิชชันนารี ก่อนจะเป็นผู้ร่วมงาน คือแกะที่พระเจ้า
ทรงมอบหมายให้เขาดูแลก่อน

ภาคที่ 4 พันธกิจที่ถูกสร้างขึ้นใหม่บนข่าวประเสริฐ

บทที่ 17 จุดเริ่มต้นของพันธกิจ — มนุษย์หรือพระเจ้า

บทที่ 18 การประกาศข่าวประเสริฐที่ปราศจากการกลับใจ

บทที่ 19 สงครามฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง — มิชชันนารีที่ต่อสู้ด้วยข่าวประเสริฐในสนามรบของหัวใจ

บทที่ 20 เรากำลังประกาศไม้งางเขนอยู่หรือไม่

บทที่ 21 มิชชันนารีที่เชื่อเรื่องการไถ่บาปอย่างจำกัดควรประกาศข่าวประเสริฐอย่างไร

บทที่ 22 ความเข้าใจผิดภายใต้ชื่อ “การนมัสการที่ดึงดูดใจ”

ภาคที่ 5 พันธกิจที่ปรากฏผ่านคริสตจักรและผลของพันธกิจ

บทที่ 23 พันธกิจของคริสตจักรและความสมดุลของการรับใช้ที่หลากหลาย

บทที่ 24 เพื่อนบ้านที่เราต้องรัก ก่อนจะเป็นเป้าหมายของการประกาศข่าวประเสริฐ

บทที่ 25 ภาวะอ้วนฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรและผลที่บิดเบือนของพันธกิจ

บทที่ 26 พันธกิจที่ปรารภนาพระสิริของพระเจ้าและการฟื้นฟู — ใคร่ครวญผ่านพันธกิจของ Brainerd

บทส่งท้าย — ในที่สุด พันธกิจสำแดงผู้ใด

ข้อมูลการพิมพ์และลิขสิทธิ์

มิชชันนารีผู้มองไปยังพระสิริของพระเจ้า

วันพิมพ์เผยแพร่ | 4 กรกฎาคม 2026

ผู้เขียน | Yongjin Choi

ผู้จัดพิมพ์ | Yongjin Choi

สำนักพิมพ์ | GOD-PLEASING BOOKS

วันที่จดทะเบียนสำนักพิมพ์ | 30 พฤศจิกายน 2011

ที่อยู่ | 18-7 Sanjeonggongwon-ro 71beon-gil,
Gwangsan-gu, Gwangju, Republic of Korea

โทรศัพท์ | 070-8065-4818

อีเมล | thaigodpleasing@naver.com

ISBN | 979-11-91518-44-3

ราคา | 10,000 วอน

© Yongjin Choi 2026

ลิขสิทธิ์ของต้นฉบับภาษาเกาหลีเป็นของ GOD-PLEASING BOOKS ฉบับภาษาไทยเล่มนี้แปลโดยใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) และจัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาและการแบ่งปันความเชื่อ อนุญาตให้คัดลอกและเผยแพร่เพื่อใช้ในการส่วนตัวหรือเพื่อพันธกิจที่ไม่แสวงหากำไรได้ โดยต้องคงชื่อผู้เขียนและแหล่งที่มาของต้นฉบับไว้ ห้ามจำหน่าย ดัดแปลงเพื่อการค้า หรือนำเนื้อหาไปใช้เพื่อผลประโยชน์ทางการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจาก GOD-PLEASING BOOKS

ประวัติผู้เขียน

มิชชันนารี Yongjin Choi สำเร็จการศึกษาจาก Chongshin Theological Seminary (M.Div., คริสตจักรเพรสไบทีเรียนแห่งเกาหลี นิกาย Hapdong) และเคยรับใช้ในฐานะผู้ช่วยศิษยาภิบาล ต่อมาในปี 2010 เขาได้รับการส่งออกจาก Presbytery of Seongnam ให้เป็นมิชชันนารีเพื่อรับใช้ผู้อพยพภายในประเทศเกาหลี และได้ก่อตั้งคริสตจักรพหุวัฒนธรรม God-Pleasing ที่เมืองกวางจู จังหวัดช็อลลันมัม ซึ่งเขาได้อยู่ประมาณสิบปี หลังจากนั้น ในปี 2020 เขาได้รับการส่งออกไปประเทศไทยผ่านคริสตจักร God-Pleasing ปัจจุบันเป็นมิชชันนารี GMS รับใช้ในจังหวัดอุดรธานี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย โดยมุ่งทำงานก่อตั้งคริสตจักรควบคู่กับพันธกิจด้านสิ่งพิมพ์และสื่อคริสเตียน

PART 1

อัตลักษณ์ของมิชชันนารี — เป็นผู้ที่ยึดสิ่งใดไว้

บทที่ 1

สงครามแห่งความจริง

— การต่อสู้ที่ดุเดือดที่สุดในสนามพันธกิจ

“Apostate false teachers who remain in the church and undermine true faith are often extremely subtle, but they are never harmless. Heresy always breeds more evil.”

“ครูเท็จผู้ละทิ้งความเชื่อซึ่งยังคงอยู่ในคริสตจักรและบ่อนทำลายความเชื่อแท้ มักแฝงตัวอย่างแยบยลมาก แต่พวกเขาไม่เคยเป็นภัยเล็กน้อยเลย ความนอกรีตย่อมนำความชั่วร้ายมากขึ้นเสมอ”

— John MacArthur, *The Truth War*

การต่อสู้ที่ดุเดือดที่สุดในสนามพันธกิจไม่ได้เกิดขึ้นในสิ่งที่มองเห็นได้เสมอไป อุปสรรคด้านภาษา ความแตกต่างทางวัฒนธรรม การต่อต้านทางศาสนา และความยากลำบากทางเศรษฐกิจ ล้วนเป็นปัญหาที่มีอยู่จริง แต่ยังมีการต่อสู้ที่ลึกกว่านั้น นั่นคือการต่อสู้ว่าเราจะเชื่อพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นความจริง และจะประกาศข่าวประเสริฐตามพระวจนะนั้นหรือไม่

มิชชันนารีคือผู้ที่ถูกส่งไปยังแผ่นดินที่ไม่คุ้นเคย เขาต้องเรียนภาษาใหม่ เข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่าง และเข้าไปอยู่ท่ามกลางชีวิตของผู้คน สิ่งเหล่านี้ล้วนสำคัญ แต่สิ่งแรกที่มิชชันนารีต้องยึดไว้ไม่ใช่วิธีการ แต่คือสาระของข่าวสาร กลยุทธ์อาจเปลี่ยนได้ รูปแบบอาจปรับได้ แต่พระวจนะที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เรานั้นเปลี่ยนไม่ได้

เหตุผลที่พันธกิจสันถวไมตรีมักเริ่มจากการที่สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ถูกทำให้พร่ามัว เมื่อความมั่นใจว่าพระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้าอ่อนลง ข่าวประเสริฐก็ไม่ถูกมองว่าเป็นความจริงที่ต้องประกาศอีกต่อไป แต่กลายเป็นเนื้อหาที่ต้องปรับให้เข้ากับสถานการณ์ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา มิชชันนารีก็เริ่มถูกล่อลวงให้สร้างสารทางศาสนาที่ผู้คนยอมรับได้ง่าย แทนที่จะประกาศสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้

ข่าวประเสริฐปลอมโยนมนุษย์ แต่ไม่ได้มีอยู่เพียงเพื่อปลอมโยนเท่านั้น ข่าวประเสริฐโอ้อวดผู้ที่บอบช้ำ แต่ไม่ได้ทำให้ความบาปกลายเป็นเรื่องเล็ก ข่าวประเสริฐประกาศความรักของพระเจ้า แต่ความรักนั้นไม่เคยแยกออกจากความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้า ดังนั้น มิชชันนารีอาจประกาศข่าวประเสริฐด้วยความอ่อนโยนได้ แต่เขาจะทำให้สาระของข่าวประเสริฐพร่ามัวไม่ได้

การประนีประนอมกับความจริงมักไม่ได้เริ่มจากการปฏิเสธอย่างเปิดเผย คำพูดที่ได้ยินบ่อยกว่า “พระคัมภีร์ผิด” คือ “ยุคนี้ต้องพูดอีกแบบหนึ่ง” “ผู้คน

อาจรู้สึกไม่สบายใจ” หรือ “เราควรเข้าหาอย่างนุ่มนวลกว่านี้” แน่แน่นอนว่า ภาษาที่มีปัญญาและการคำนึงถึงวัฒนธรรมเป็นสิ่งจำเป็น แต่ถ้าเราเริ่มทำให้ คำสอนของพระคัมภีร์พร่ามัวในนามของความใส่ใจ พันธกิจก็จะค่อย ๆ หัน ไปสนใจปฏิกิริยาของผู้คนมากกว่าพระวจนะของพระเจ้า

สิ่งที่ดูเหมือนเป็นการปรับเล็กน้อย เมื่อสะสมมากขึ้น ศูนย์กลางของข่าวสาร ก็เริ่มเคลื่อนออกไป ความร้ายแรงของบาปถูกทำให้อ่อนลง การเรียกร้องให้ กลับใจเลือนหาย ความจริงเรื่องการพิพากษาไม่ถูกกล่าวถึง ไม่กางเขนถูก อธิบายเพียงว่าเป็นสัญลักษณ์อบอุ่นของการต้อนรับจากพระเจ้า มากกว่าจะ เป็นเหตุการณ์แห่งการไถ่บาปแทนเรา เมื่อเป็นเช่นนั้น ภายนอกอาจยังคงใช้ ถ้อยคำแบบคริสเตียนอยู่ แต่ในความจริงแล้วอาจห่างไกลจากข่าวประเสริฐที่ พระคัมภีร์กล่าวไว้

มิชชันนารีต้องตื่นตัวในจุดนี้ เราไม่อาจซ่อนความจริงด้วยเหตุผลว่าเรารัก ผู้คนได้ ถ้าเรานับจิตวิญญาณว่ามีค่า เราจะประกาศแต่ถ้อยคำที่ฟังสบายไม่ ได้ ถ้าคนบาปต้องยืนต่อพระพักตร์พระเจ้า เราต้องพูดเรื่องบาปและการกลับ ใจ ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเพียงผู้เดียว เราต้องกล่าวให้ชัดว่า ไม่มีความหวังอื่นใดนอกจากไม้กางเขน

ในสนามพันธกิจมีการล่อลวงหลายอย่างอยู่เสมอ มีความต้องการอยาก รวบรวมผู้คนให้มากขึ้น อยากได้รับการประเมินที่ดี อยากหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง และอยากแสดงผลลัพธ์ที่มองเห็นได้แก่ผู้สนับสนุน ความคิดเหล่านี้ไม่

จำเป็นต้องชั่วร้ายเสมอไป แต่ถ้าสิ่งเหล่านี้มาก่อนพระวณะ มิชชันนารีก็จะกลายเป็นผู้จัดการ แทนที่จะเป็นพยาน

พยานไม่เปลี่ยนเนื้อหาที่ตนต้องประกาศ เขาไม่แก้ไขเหตุการณ์ให้เป็นแบบที่ผู้ฟังน่าจะชอบ ความสัตย์ซื่อของพยานไม่ได้อยู่ที่การสร้างข่าวสารใหม่ แต่อยู่ที่การถ่ายทอดสิ่งที่ได้รับมาอย่างสัตย์ซื่อ มิชชันนารีก็เช่นเดียวกัน เขาคือผู้ที่เป็พยานอย่างสัตย์ซื่อต่อพระวณะที่ได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ในยุคสมัยและสถานการณ์ที่ตนอยู่

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่ามิชชันนารีไม่จำเป็นต้องเข้าใจวัฒนธรรม ตรงกันข้าม เขาควรเรียนรู้ให้มากขึ้น เขาต้องเรียนภาษา เข้าใจวิถีคิด และรับฟังความเจ็บปวดกับคำถามของผู้คนอย่างจริงจัง แต่การเรียนรู้ทั้งหมดนั้นไม่ใช่เพื่อทำให้ข่าวประเสริฐพร่ามัว แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การปรับตัวทางวัฒนธรรมต้องรับใช้พระวณะ ไม่ใช่ปกครองพระวณะ

การยึดมั่นในความจริงไม่ได้จบลงเพียงการพูดหลักคำสอนที่ถูกต้อง ผู้ที่เชื่อว่าพระวณะเป็นความจริงต้องวางตนเองไว้ได้พระวณะนั้นก่อน หากมิชชันนารีใช้พระคัมภีร์เพียงเป็นเครื่องมือเพื่อสนับสนุนพันธกิจของตน เขาก็กำลังห่างออกจากสิทธิอำนาจของพระวณะแล้ว พระวณะไม่ใช่เพียงข่าวสารของมิชชันนารีเท่านั้น แต่เป็นมาตรฐานที่ปกครองบุคลิกและชีวิตของมิชชันนารีด้วย

เมื่อชาวประเสริฐถูกบิดเบือน พันธกิจก็เหลือเพียงชื่อ อาจยังเป็นกิจกรรมที่มี
กลิ่นอายของคริสต์ศาสนา อาจเป็นงานสังคมสงเคราะห์ที่ใช้ภาษาทาง
ศาสนา หรือเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อยกระดับผู้คนและสังคมก็ได้ แต่ถ้าความ
จริงแห่งไม้กางเขนไม่ได้อยู่ที่ศูนย์กลาง ก็ยากที่จะเรียกสิ่งนั้นว่าเป็นพันธกิจที่
พระเจ้าทรงมอบหมาย ชีวิตของพันธกิจไม่ได้อยู่ที่ขนาดหรือโปรแกรม แต่อยู่
ที่ความบริสุทธิ์ของพระวาระที่ถูกประกาศ

ดังนั้น มิชชันนารีต้องศึกษาพระวาระของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง และถาม
ตนเองอยู่เสมอว่า ตอนนี้ข้าพเจ้ายึดพระวาระของพระเจ้าอยู่หรือไม่
ข้าพเจ้ากำลังเปลี่ยนข่าวสารให้เข้ากับปฏิกิริยาของผู้คนหรือไม่ ข้าพเจ้ากำลัง
หลีกเลี่ยงความจริงที่ไม่สะดวกของพระคัมภีร์ ด้วยเหตุผลว่าเราต้องไวต่อ
กระแสของยุคสมัยหรือไม่ คำถามเหล่านี้ช่วยตรวจสอบทิศทางของมิชชัน
นารี

การต่อสู้ที่ดุเดือดที่สุดในสนามพันธกิจ ในที่สุดก็คือการต่อสู้เพื่อความจริง
หากแพ้ในการต่อสู้นี้ แม้จะดูเหมือนได้รับหลายสิ่ง ก็จะสูญเสียแก่นแท้ของ
พันธกิจ แต่ถ้ายึดพระวาระไว้ได้ เราจะไม่เปลี่ยนข่าวสารไปตามสถานการณ์
หรือปฏิกิริยาของผู้คน มิชชันนารีเป็นผู้ที่ยึดบางสิ่งไว้ ก่อนที่จะเป็นผู้ที่ทำ
บางสิ่งให้สำเร็จ ความสัตย์ซื่อแรกของเขาต้องมุ่งไปยังพระวาระของพระเจ้า
ไม่ใช่ความคาดหวังของมนุษย์ พันธกิจที่ไม่สูญเสียความจริง นั่นคือจุดเริ่มต้น
ของพันธกิจทั้งปวง

บทที่ 2

มิชชันนารีคือผู้เลื่องลือฝ่ายวิญญาณ

“A missionary is a messenger with a message from God, sent forth by divine authority for the definite purpose of evangelism, church-founding and church edification.”

“มิชชันนารีคือผู้ส่งสารที่ได้รับข่าวสารจากพระเจ้า และถูกส่งออกไปด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์ เพื่อเป้าหมายที่ชัดเจน คือการประกาศข่าวประเสริฐ การก่อตั้งคริสตจักร และการเสริมสร้างคริสตจักรให้มั่นคง”

— *George W. Peters, A Biblical Theology of Missions*

ความเข้าใจเรื่องพันธกิจเป็นอย่างไร อัตลักษณ์ของมิชชันนารีก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย ถ้าเราเข้าใจพันธกิจเพียงว่าเป็นการประกาศข่าวประเสริฐและรวบรวมผู้คน มิชชันนารีก็จะเหลือเพียงบทบาทของผู้ประกาศหรือผู้บุกเบิกเท่านั้น แต่พันธกิจที่พระคัมภีร์สำแดงให้เห็นนั้นลึกกว่านั้น ข่าวประเสริฐไม่

เพียงเรียกผู้คนให้มาหาพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังตั้งพวกเขาขึ้นเป็นคริสตจักร
ภายใต้พระวอนะด้วย

ดังนั้น มิซซันนารีไม่ใช่เพียงผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เขาเป็นผู้ดูแลผู้ที่ได้ยิน
ข่าวประเสริฐแล้ว เพื่อให้พวกเขาเติบโตในข่าวประเสริฐนั้น การกลับใจเชื่อ
ไม่ใช่จุดจบ แต่เป็นจุดเริ่มต้น เมื่อคนหนึ่งได้ยินข่าวประเสริฐและเชื่อแล้ว
เขายังต้องเรียนรู้พระวอนะ เรียนรู้การนมัสการ เรียนรู้ระเบียบของคริสต
จักร และเรียนรู้ชีวิตของผู้เชื่อ หากไม่มีกระบวนการนี้ อาจมีการตัดสินใจเชื่อ
ได้ แต่การสร้างคริสตจักรที่แข็งแรงย่อมเป็นเรื่องยาก

การก่อตั้งคริสตจักรไม่ได้หมายถึงเพียงการมีอาคารหรือการจัดตั้งการประชุม
ขึ้นมาเท่านั้น คริสตจักรคือประชากรของพระเจ้าที่รวมตัวกันอยู่ใต้พระวอนะ
ดังนั้น การสร้างคริสตจักรต้องรวมถึงการเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณด้วย จำเป็นต้อง
มีการสอนพระวอนะ ช่วยให้ผู้เชื่อแยกแยะคำสอนเท็จ หนุนใจผู้ที่อ่อนแอ
ประคองผู้ที่ล้มลงให้กลับมายืนอีกครั้ง และดูแลให้ธรรมิกชนดำเนินชีวิตใน
ฐานะพระกายของพระคริสต์

ในแง่นี้ มิซซันนารีจึงมีอัตลักษณ์แบบผู้เลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณ เขาไม่ใช่ผู้จัด
โปรแกรม แต่เป็นผู้ดูแลฝูงแกะ เขาไม่ใช่ผู้ขับเคลื่อนผู้คนเพื่อสร้างผลสำเร็จ
ของงาน แต่เป็นผู้เลี้ยงดูและอบรมวิญญาณที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เขา
ด้วยพระวอนะ ไม่ว่าสนามพันธกิจจะอยู่ที่ใด ไม่ว่าวัฒนธรรมจะเป็นอย่างไร

พันธกิจหลักของมิชชันนารีคือการตั้งผู้คนให้เป็น “คนที่เติบโตสมบูรณ์” ในความจริง

ทุกวันนี้ กลยุทธ์พันธกิจจำนวนมากเน้นการขยายตัวอย่างรวดเร็วและการส่งมอบงานให้ผู้นำท้องถิ่นโดยเร็ว การตั้งผู้นำท้องถิ่นและช่วยให้คริสตจักรท้องถิ่นยืนได้ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างแน่นอน แต่เมื่อการส่งมอบงานกลายเป็นเป้าหมายในตัวเอง อันตรายก็เกิดขึ้นได้ การมอบความรับผิดชอบให้ชุมชนที่ฐานรากทางพระวจนะยังอ่อนแอ ไม่ใช่การส่งมอบงานตามพระคัมภีร์ แต่อาจกลายเป็นการปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ดูแล หากคริสตจักรจะยืนได้ด้วยตนเอง คริสตจักรต้องถูกตั้งขึ้นบนความจริงก่อน

เพราะเหตุนี้ มิชชันนารีจึงไม่ควรเป็นผู้ที่ตั้งคนท้องถิ่นขึ้น “อย่างรวดเร็ว” แต่ต้องเป็นผู้ที่ตั้งคนท้องถิ่นขึ้น “อย่างถูกต้อง” การตั้งผู้นำไม่ใช่เพียงการมอบตำแหน่งหรือบทบาทให้ใครบางคน แต่คือการเตรียมเขาให้เป็นคนที่เข้าใจข่าวประเสริฐอย่างชัดเจน สอนพระวจนะได้อย่างถูกต้อง รักคริสตจักรและดูแลฝูงแกะได้ งานนี้ต้องใช้เวลา ต้องมีความอดทนในการสอนซ้ำ ๆ และต้องมีความรักที่รู้จักรอคอย

การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณต้องการความลึกมากกว่าความเร็ว ผู้เชื่อไม่ได้เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณทันทีเพียงเพราะจบหลักสูตรอบรมแล้ว มนุษย์ยังสั่นคลอน เข้าใจผิด และต้องเรียนรู้อีกครั้ง ดังนั้น มิชชันนารีต้องต่อสู้กับความ

ร้อน เราต้องให้คุณค่ากับการเติบโตที่มองไม่เห็นซึ่งเกิดขึ้นภายใต้พระ
วณะ มากกว่าผลลัพธ์ที่มองเห็นได้ภายนอก

เพื่อจะรับผิดชอบงานนี้ มิชชันนารีต้องยืนอยู่บนพระวณะก่อน ความเข้าใจ
ภาษาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญ แต่สิ่งเหล่านั้นไม่อาจแทนที่ความลึกซึ้งใน
พระวณะได้ หากมิชชันนารีไม่ได้หยั่งรากลึกในความจริง เขาก็ไม่สามารถตั้ง
ผู้อื่นไว้บนความจริงได้ มิชชันนารีที่เลื่องลือฝ่ายวิญญาณจะไม่หยุดเรียนรู้ เขา
เรียนพระวณะเพื่อชีวิตของตนเอง และศึกษาพระวณะให้ลึกยิ่งขึ้นเพื่อผู้
เชื่อที่ได้รับมอบหมายให้ดูแล

ความจริงที่ว่ามิชชันนารีเป็นผู้เลื่องลือฝ่ายวิญญาณ ย่อมเปลี่ยนวิธีการทำงาน
ของเขา เขาไม่มองคนเป็นตัวเลข เขามองเห็นวิญญาณหนึ่งดวงที่อยู่เบื้อง
หลังคำว่า ผู้ตัดสินใจเชื่อ ผู้เข้าร่วมนมัสการ ผู้ถวายตัว หรือผู้นำท้องถิ่น ดัง
นั้น เขาไม่ใช่ผู้คนเป็นเครื่องมือ แต่ดูแลพวกเขา เขาไม่ผลักดันผู้คนเพื่อสร้าง
ผลงาน แต่รอคอยให้พวกเขาเติบโตไปด้วยกันในพระวณะ นี่คือนิยามของการ
เลื่องลือฝ่ายวิญญาณ

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปโตรว่า “จงเลี้ยงแกะของเรา” พระบัญชานี้ไม่ใช่
มาตรฐานสำหรับศิษยาภิบาลเท่านั้น แต่เป็นมาตรฐานที่ผู้รับใช้ทุกคนซึ่งมี
ส่วนในการสร้างคริสตจักรต้องจดจำ มิชชันนารีคือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ
ก่อตั้งคริสตจักร และเลื่องลือฝ่ายวิญญาณกว่าคริสตจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่บนความ
จริงอย่างแข็งแรง

การส่งมอบงานไม่ใช่เป้าหมายสุดท้ายของมิชชันนารี แต่เป็นผลที่ตามมาเมื่อ
คริสตจักรที่ถูกสร้างขึ้นด้วยพระวอนจะสามารถรับผิดชอบได้ ดังนั้น พันธกิจ
แรกของมิชชันนารีไม่ใช่การจากไปให้เร็วที่สุด แต่คือการตั้งคริสตจักรไว้บน
ความจริง ให้เป็นคริสตจักรที่จะไม่พังทลาย แม้ในวันที่เขาจากไปแล้ว

บทที่ 3

ไม่ใช่ความสำเร็จ แต่คือความสัตย์ซื่อ

“The ‘talents’ ... represent not the natural gifts and aptitudes which everyone has, but the specific privileges and opportunities of the kingdom of heaven and the responsibilities they entail.”

“‘ตะลันต์’ไม่ได้หมายถึงพรสวรรค์และความสามารถตามธรรมชาติที่ทุกคนมี แต่หมายถึงสิทธิพิเศษและโอกาสเฉพาะของอาณาจักรสวรรค์ รวมทั้งความรับผิดชอบที่มาพร้อมกับสิ่งเหล่านั้น”

— R. T. France, “On Being Ready,” in *The Challenge of Jesus’ Parables*

สนามพันธกิจมักถามถึงผลที่เกิดขึ้น มีคนได้ยืมข้าวประเสริฐกี่คน มีคนมาร่วมนมัสการกี่คน มีคนรับบัพติศมากี่คน และคริสตจักรเติบโตเพียงใด คำถามเหล่านี้ไม่ได้ไร้ความหมาย แต่หากเราเข้าใจผลเพียงในฐานะผลลัพธ์ของพันธกิจที่มองเห็นได้ มิชชันนารีก็จะถูกกดดันด้วยแรงกดดันเรื่องผลงานได้ง่าย

พระคัมภีร์ก็กล่าวถึงผลเช่นกัน พระเยซูตรัสว่า “ต้นไม้ดีย่อมให้ผลดี” และใน ยอห์นบทที่ 15 พระองค์ตรัสว่าเหล่าสาวกจะเกิดผลมากและถวายพระ เกียรติแด่พระบิดา ด้วยเหตุนี้ ผู้รับใช้อาจคิดโดยไม่รู้ตัวว่า “หากเป็นต้นไม้ดี ก็ต้องมีผลลัพธ์ของพันธกิจที่ยิ่งใหญ่ไม่ใช่หรือ”

แต่ผลที่พระธรรมตอนนั้นกล่าวถึงไม่ใช่ “ผลของพันธกิจ” ผลของต้นไม้ดีคือ “ผลของชีวิต” ที่เปิดเผยชีวิตของต้นไม้ นั่น บริบทของยอห์นบทที่ 15 ก็เช่น เดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา” และ “ถ้าพวกท่าน ประพฤติตามบัญญัติของเรา พวกท่านก็จะอยู่ในความรักของเรา” พร้อมทั้ง ทรงแบ่งปันว่า “จงรักซึ่งกันและกัน” เพราะฉะนั้น ผลนั้นจึงเป็นชีวิตของ สาวกที่เข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์ก่อน คือผลแห่งการเชื่อฟัง ผลแห่งความรัก และผลแห่งลักษณะชีวิตที่บริสุทธิ์

หากพลาดประเด็นนี้ พระสัญญาในพระคัมภีร์จะกลายเป็นภาระของผู้รับใช้ คำว่า “ต้องเกิดผลมาก” จะเปลี่ยนเป็นแรงกดดันว่า “ต้องสร้างผลงานให้ มาก” เมื่อนั้น มิชชันนารีจะถูกดึงความสนใจไปสู่การพิสูจน์ผลลัพธ์ มากกว่า การเข้าสนิทอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ตรัสชัดเจนถึงแหล่งที่มาของ ผลว่า “เราเป็นเถาอรุ่น พวกท่านเป็นแขนง” ผลไม่ใช่สิ่งที่แขนงปีบสร้างขึ้น ด้วยกำลังของตนเอง แต่เป็นหลักฐานของชีวิตที่เกิดขึ้นเมื่อแขนงติดอยู่กับ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นเถาอรุ่น

แน่นอนว่า ผลของพันธกิจก็มีคุณค่า ผู้ที่ได้ยินข่าวประเสริฐและกลับใจเชื่อ ผู้เชื่อที่เติบโตในพระวณะ และคริสตจักรที่ได้รับการก่อตั้ง ล้วนเป็นของประทานที่เราต้องขอบพระคุณพระเจ้า แต่แม้สิ่งเหล่านั้นก็ไม่ใช่วิถีชีวิตที่มีชีวิตชีวาที่สามารถควบคุมได้ เราประกาศข่าวประเสริฐได้ แต่เปิดหัวใจมนุษย์ไม่ได้ เราสอนพระวณะได้ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้ชีวิตเติบโต

คำอุปมาเรื่องตะลันต์ในมัทธิวบทที่ 25 ก็ไม่ใช่เรื่องที่เปรียบเทียบผลงานของพันธกิจอย่างง่าย ๆ เหตุที่คนรับใช้คนที่สามถูกโยนออกไปใน “ความมืดภายนอก” ไม่ใช่เพราะผลของงานมีน้อย แต่เพราะเขาไม่ไว้วางใจนาย เขาไม่ได้ใช้ “สิทธิพิเศษและโอกาส” ที่ได้รับด้วยความเชื่อ แต่ฝังมันไว้ในดิน ปัญหาของเขาไม่ใช่ผลลัพธ์ที่น้อย แต่คือความไม่เชื่อและการไม่เชื่อฟังนาย คนรับใช้ที่ทำการใดได้ห้าตะลันต์และคนที่ทำการใดได้สองตะลันต์ได้รับคำชมเดียวกันว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดีและสัตย์ซื่อ” จำนวนที่ได้เพิ่มขึ้นแตกต่างกัน แต่การประเมินของนายเหมือนกัน สิ่งที่นายมองไม่ใช่ผลงานที่นำมาเปรียบเทียบกัน แต่คือความสัตย์ซื่อต่อสิ่งที่ได้รับมอบหมาย คำอุปมานี้ถามว่า “เจ้าไว้วางใจนายและสัตย์ซื่อต่อสิ่งที่ได้รับมอบหมายหรือไม่” มากกว่าจะถามว่า “เจ้าประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่เพียงใด”

เพราะฉะนั้น มิชชันนารีควรแสวงหาผล แต่ก่อนแสวงหาผลของพันธกิจ เขาต้องแสวงหาผลของชีวิตตนเอง เขาต้องเข้าสนิทอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ยึดพระวณะ ยืนอยู่ในที่แห่งการเชื่อฟัง ปฏิบัติความรัก และตรวจสอบว่าชีวิต

แห่งข่าวประเสริฐปรากฏอยู่ในตนหรือไม่ ก่อนแสวงหาผลลัพธ์ของงาน เขาต้องถามว่าตนเป็นแขนงที่ติดอยู่กับพระคริสต์หรือไม่

คำว่า “ไม่ใช่ความสำเร็จ แต่คือความสัตย์ซื่อ” ไม่ใช่ข้ออ้างของความเกียจคร้าน ความสัตย์ซื่อคือการเชื่อฟังอย่างจริงจังต่อสิ่งที่ได้รับมอบหมาย มิชชันนารีต้องเรียนภาษา ศึกษาพระวจนะ ไปพบผู้คน อธิบายข่าว และอดทนรอเป็นเวลานาน แต่ความเหน็ดเหนื่อยทั้งหมดนั้นต้องไม่ใช่การดิ้นรนเพื่อสร้างผลลัพธ์ หากเป็นการเชื่อฟังที่ไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อเข้าใจผลผิด มิชชันนารีจะล้มลงได้สองทาง เมื่อเห็นผลก็หยิ่งผยอง และเมื่อไม่เห็นผลก็สิ้นหวัง เมื่อคนมารวมกันก็สบายใจ และเมื่อคนจากไปก็สงสัยความเหน็ดเหนื่อยของตน แต่สิ่งที่เราต้องจดจำคือ ผลเป็นของพระเจ้า ส่วนการเชื่อฟังเป็นสิ่งที่ทรงมอบหมายแก่เรา

ช่วงเวลาที่ผลของพันธกิจปรากฏอย่างเชื่องช้าเปิดเผยหัวใจของมิชชันนารี “ข้าพเจ้ากำลังพยายามพิสูจน์ตนเองด้วยผลลัพธ์หรือไม่ หรือกำลังเข้าสนิทอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับผิดชอบการเชื่อฟังที่ทรงมอบหมายในวันนี้” “ข้าพเจ้าถูกกดทับด้วยแรงกดดันว่าต้องสร้างผลงานมากมายหรือไม่ หรือกำลังไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงทำให้เกิดผล และรับผิดชอบสิ่งที่ทรงมอบหมายด้วยความยินดี”

มิชชันนารียึดข่าวประเสริฐเมื่อเห็นผลของพันธกิจ และยึดข่าวประเสริฐเมื่อไม่เห็นผลด้วย เพราะรู้ว่าตนไม่ใช่แหล่งที่มาของผล เขาจึงกลับไปสู่ที่แห่งการ

เชื่อฟังอีกครั้งแม้อยู่ท่ามกลางความท้อแท้ ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์และ
ไม่หลีกเลี่ยงการเชื่อฟังของวันนี้ ผู้นั้นคือมิชชันนารีที่ดำเนินชีวิตด้วยความ
สัตย์ซื่อ ไม่ใช่ด้วยความสำเร็จ

unที่ 4

การเป็นพยานสำคัญกว่าความปรองดอง

— ความทุกข์ที่ได้รับเพราะข่าวประเสริฐ

“The gospel of Jesus Christ is always offensive to the natural man.”

“ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ขัดใจมนุษย์ตามธรรมชาติอยู่เสมอ”

— *Martyn Lloyd-Jones, “Not Ashamed of the Gospel”*

มิชชันนารีคือผู้ที่เข้าไปอยู่ท่ามกลางสังคมท้องถิ่น เขาต้องเรียนภาษาและวัฒนธรรม พร้อมทั้งสร้างความสัมพันธ์กับผู้คน การมีความสัมพันธ์ที่ดีกับชาวบ้าน การร่วมมือกับผู้นำเมื่อจำเป็น และการรับใช้ความต้องการที่เกิดขึ้นจริง ล้วนเป็นสิ่งสำคัญ มิชชันนารีไม่ควรหยาบคาย และต้องเข้าใจวิถีชีวิตของผู้คนเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

แต่การทดลองอันเจียบ ๆ เริ่มต้นขึ้นตรงจุดนั้น มิชชันนารีอาจให้ความสำคัญกับความปรองดองกับสังคมท้องถิ่นมากกว่าการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐ เขาไม่อยากก่อให้เกิดความขัดแย้ง อยากให้ผู้คนจดจำว่าเป็นคนดี และอยากได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้รับใช้ที่ให้ความร่วมมือ เมื่อเป็นเช่นนั้น ศูนย์กลาง

ของพันธกิจก็อาจค่อย ๆ เคลื่อนจากการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐ ไปสู่การร่วมสร้างกิจกรรมกับผู้คน

การสร้างกิจกรรมเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ง่าย โครงการการศึกษา งานบรรเทาทุกข์ กิจกรรมชุมชน การซ่อมแซมสถานที่ และโครงการความร่วมมือ ล้วนอธิบายและรายงานได้ง่าย แน่นอนว่า งานเหล่านี้มีคุณค่า แต่มิชชันนารีต้องถามอยู่เสมอว่า งานที่ข้าพเจ้าทำกำลังรับใช้ข่าวประเสริฐ หรือกำลังเข้ามาแทนที่ข่าวประเสริฐ การเข้ากับผู้คนได้ดีกลายเป็นเป้าหมายที่สำคัญกว่าการเป็นพยานถึงพระคริสต์หรือไม่

พระเยซูไม่ได้ทรงถูกเกลียดเพราะไม่สามารถเข้ากับโลกได้ พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับคนบาป ทรงรักษาคนป่วย และทรงเมตตาผู้ต่ำต้อย แต่ในเวลาเดียวกัน พระองค์ก็ทรงเปิดเผยความชั่วของโลก พระองค์จึงตรัสว่า “โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว” (ยอห์น 7:7) ความรักมุ่งไปหาคนบาป แต่ความจริงไม่ปล่อยความบาปไว้ตามเดิม

ตรงจุดนี้ มิชชันนารีต้องเตรียมใจรับความทุกข์ เมื่อกล่าวถึงความบาปและการกลับใจ ย่อมมีผู้ที่รู้สึกไม่สบายใจ เมื่อประกาศว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพียงพระองค์เดียว ย่อมมีผู้ที่ต่อต้าน เมื่อกล่าวอย่างชัดเจนถึงการไถ่บาปแทนบนไม้กางเขน สิ่งนั้นย่อมเป็นเหตุให้ผู้ที่ไม่เชื่อในความดีของมนุษย์สะดุด เราไม่ควรตีความความไม่สบายใจและการปฏิเสธเช่นนั้นว่าเป็น

เพียงการขาดสติปัญญาหรือความล้มเหลวของกลยุทธ์การประกาศข่าว
ประเสริฐ

เปาโลก็ไม่ได้รับการต้อนรับเสมอไปเมื่อประกาศข่าวประเสริฐ ใน 2 โครินธ์
เมื่อกล่าวถึงพันธกิจของตน เขาไม่ได้กล่าวถึงความสำเร็จอันงดงาม แต่กล่าว
ถึงความอ่อนแอและความทุกข์ “เรามีของล้ำค่านี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้
เห็นว่า ฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง” ของ
ล้ำค่าคือพระสิริของข่าวประเสริฐที่ปรากฏในพระคริสต์ ส่วนภาชนะดินคือ
ผู้รับใช้ที่อ่อนแอซึ่งได้รับมอบหมายข่าวประเสริฐนั้น

พระเจ้าไม่ทรงทำให้ดูเหมือนว่าฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐมาจากความเข้ม
แข็งของผู้รับใช้ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงทำงานผ่านคนอ่อนแอ เพื่อเปิดเผย
ว่าฤทธิ์เดชเป็นของพระเจ้า เพราะฉะนั้น มิชชันนารีต้องเรียนรู้ที่จะไม่ละอาย
ต่อความอ่อนแอของตน เมื่อความสัมพันธ์ไม่ราบรื่นและการตอบสนองเย็น
ชา เขาไม่ควรเปลี่ยนข่าวประเสริฐให้เป็นภาษาศาสนาที่ฟังง่ายและไม่
กระทบใจ

แน่นอนว่า ความยากลำบากทุกอย่างไม่ใช่ความทุกข์ที่ได้รับเพราะข่าว
ประเสริฐ ความขัดแย้งบางอย่างเกิดจากความไม่เป็นผู้ใหญ่ ทำที่ที่แข็ง
กระด้าง การขาดสติปัญญา หรือความไม่สัตย์ซื่อของเรา ในกรณีเช่นนั้น เรา
ไม่ควรตกแต่งความทุกข์ให้ดูมีเกียรติ แต่ต้องกลับใจและเรียนรู้ มิชชันนารีไม่
ควรเรียกความไม่สบายใจทุกอย่างที่ตนพบว่าเป็นการข่มเหง

แต่หากมีการปฏิเสธและความเข้าใจผิดเพราะเราเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐอย่างสัตย์ซื่อ เราก็ไม่ควรทำให้ความจริงอ่อนลงเพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้น ความปรองดองมีคุณค่า แต่ไม่อาจมาก่อนการเป็นพยาน ความร่วมมือเป็นสิ่งจำเป็น แต่ไม่อาจแทนที่ข่าวประเสริฐ การทรงเรียกของมิชชันนารีไม่ได้อยู่เพียงที่การสร้างกิจกรรมที่ดี แต่อยู่ที่การสำแดงพระคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนินในเส้นทางนี้ก่อน พระเยซูทรงเรียกคนบาป แต่จุดประสงค์คือให้พวกเขากลับใจ (“เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจใหม่” ลูกา 5:32) พระองค์ทรงยกโทษบาป แต่ทรงบัญชาให้หยุดทำบาป (“เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และตั้งแต่นี้ไปอย่าทำบาปอีก” ยอห์น 8:11) พระองค์ทรงเมตตาโลก แต่ทรงเป็นพยานถึงความชั่วของโลก และเส้นทางนั้นนำไปสู่ไม้กางเขน เพราะฉะนั้น การคาดหวังว่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐจะได้รับเพียงการต้อนรับโดยไม่มี ความทุกข์เลย คือการเข้าใจเส้นทางแห่งไม้กางเขนผิดไป

มิชชันนารีไม่ใช่ผู้ที่แสวงหาเส้นทางไร้ความทุกข์ เขาคือผู้ที่ไม่ละอายต่อข่าวประเสริฐแม้อยู่ท่ามกลางความทุกข์ บางครั้งอาจถูกเข้าใจผิด ถูกปฏิเสธ หรืออยู่โดดเดี่ยว แต่แม้ในสถานการณ์นั้น เขาไม่ทำให้ข่าวประเสริฐอ่อนลง ไม่เกลียดชังผู้คน และปรารถนาให้พระคริสต์เท่านั้นได้รับการยกย่อง

ความทุกข์ที่ได้รับเพราะข่าวประเสริฐไม่ใช่ความล้มเหลว อาจเป็น
เครื่องหมายว่ามิชชันนารีกำลังมีส่วนร่วมในเส้นทางของพระคริสต์ เมื่อ
จำเป็นต้องเลือกการเป็นพยานมากกว่าความปรองดอง มิชชันนารีก็ได้ยืนยัน
อีกครั้งว่าตนเป็นใคร เขาไม่ได้ถูกส่งมาเพียงเพื่อให้คงอยู่ในฐานะคนดี แต่ถูก
ส่งมาเพื่อเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งไม้กางเขน

บทที่ 5

มิชชันนารีที่ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยข่าวประเสริฐ

“Only a fraction of the present body of professing Christians are solidly appropriating the justifying work of Christ in their lives.”

“ในบรรดาคริสเตียนที่สารภาพความเชื่ออยู่ในปัจจุบัน มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ยึดพระราชกิจแห่งการทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมของพระคริสต์ไว้ในชีวิตอย่างมั่นคง”

— *Richard F. Lovelace, Dynamics of Spiritual Life*

มิชชันนารีคือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เขาประกาศว่าคนบาปยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ ไม่ใช่ด้วยการกระทำของตน แต่ด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์ เขากล่าวว่ามนุษย์ได้รับความรอดโดยพระคุณ ได้รับการทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ และได้รับสถานะใหม่ในพระคริสต์ แต่บางครั้ง ผู้ที่ลืมนับข่าวประเสริฐนี้ได้ง่ายที่สุดในสนามพันธกิจกลับเป็นตัวมิชชันนารีเอง

แม้มิปากกล่าวถึงพระองค์ แต่หัวใจก็มักกลับไปสู่ภาษาของคุณสมบัติ
“ข้าพเจ้าทำได้ดีเพียงพอหรือไม่” “ข้าพเจ้าเหมาะสมที่จะรับผิดชอบพันธกิจ
นี้หรือไม่” “ผู้คนมองข้าพเจ้าอย่างไร” “ผู้สนับสนุนเห็นว่าพันธกิจของ
ข้าพเจ้ามีความหมายหรือไม่” เมื่อคำถามเหล่านี้เริ่มครอบงำหัวใจ มิซัน
นารีก็จะตีความตนเองผ่านงานพันธกิจ ไม่ใช่ผ่านข่าวประเสริฐโดยไม่รู้ตัว

ข่าวประเสริฐบอกให้เราองความชอบธรรมของพระคริสต์ แต่หัวใจของเรา
มักมองความสามารถของตน วันที่เทศนาได้ดีเราก็นสบายใจ วันที่ผู้ฟังตอบ
สนองอย่างเอ็นชาก็หดตัว เมื่อสื่อสารภาษาได้ดีก็มีความมั่นใจ แต่เมื่อพูด
ติดขัดก็รู้สึกว่าคุณต่ำต้อย เมื่อมีคนชมเชยหัวใจก็มีชีวิต แต่เมื่อไม่มีการตอบ
สนองก็รู้สึกร้าวกับตนไม่มีคุณค่า

นี่ไม่ใช่เพียงปัญหาที่เกิดขึ้นเพราะพันธกิจยากลำบาก รากที่ลึกกว่านั้นคือ
ความชอบธรรมของตนเอง แม้ประกาศข่าวประเสริฐ เรายังอยากพิสูจน์
คุณค่าของตน บางครั้งความปรารถนาที่จะถูกมองว่าเป็นผู้รับใช้ที่มีความ
สามารถต่อหน้าผู้คน ทำงานแรงกว่าความจริงที่ว่าเราได้ยืนต่อพระพักตร์
พระเจ้าด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์แล้ว พันธกิจจึงกลายเป็นเครื่อง
มือยืนยันการดำรงอยู่ของตน มากกว่าจะเป็นการตอบสนองต่อพระองค์ได้
ง่าย

ดังที่ Richard Lovelace ชี้ให้เห็น คริสเตียนจำนวนมากไม่ได้ยึดพระ
ราชกิจแห่งการทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมของพระคริสต์ไว้ในชีวิตอย่างมั่นคง

นี่ไม่ใช่ปัญหาของผู้เชื่อใหม่เท่านั้น มิชชันนารีก็เช่นเดียวกัน เขาอาจอธิบายหลักคำสอนเรื่องการทรงนบว่าเป็นผู้ชอบธรรมได้ แต่เมื่อเผชิญความล้มเหลวและความอ่อนแอของตน กลับไม่สามารถตีความตนเองด้วยหลักคำสอนนั้นได้ ในความคิดเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับการทรงนบว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระองค์” แต่ในหัวใจกลับดำเนินชีวิตโดยเชื่อว่า “ข้าพเจ้าต้องทำให้ดีกว่านี้ จึงจะเป็นคนมีคุณค่า”

ข้าพเจ้าเองก็ต้องเรียนรู้เรื่องนี้ในสนามพันธกิจ ข้าพเจ้าสารภาพว่าได้รับความรอดโดยพระองค์ แต่ในช่วงหนึ่ง ข้าพเจ้าลืมนึกไปว่าแม้การได้เป็นมิชชันนารีก็เป็นพระคุณ ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตราวกับว่าพระเจ้าทรงเรียกเพราะข้าพเจ้ามีความสามารถและคุณสมบัติบางอย่าง แต่พระองค์ไม่ได้ทรงเรียกเพราะความสามารถหรือความกระตือรือร้นของข้าพเจ้า ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าดีกว่าหรือพร้อมกว่าผู้อื่น ความรอดเป็นพระคุณฉันใด การทรงเรียกก็เป็นพระคุณฉันนั้น หลังจากผิดหวังอย่างลึกซึ้งในตนเองและต่อสู้อยู่เป็นเวลานาน ข้าพเจ้าจึงเริ่มเข้าใจความจริงนี้ และถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้มากขึ้นเล็กน้อย

ความเข้าใจนี้นำมิชชันนารีลงจากความหยิ่ง แม้ในเวลาที่เราสู้กันว่าตนรู้มากกว่าสอนได้มากกว่า หรือเดินนำหน้าผู้อื่นเล็กน้อย ชาวประเสริฐก็กล่าวว่า “เจ้าก็เป็นคนที่ยืนอยู่ไม่ได้หากปราศจากพระองค์” มิชชันนารีไม่ใช่ผู้เหนือกว่าคนอื่นเพราะมีชาวประเสริฐ แต่เป็นคนบาปที่ยืนอยู่ไม่ได้แม้แต่วันเดียวหาก

ปราศจากข่าวประเสริฐ เขาได้รับความรอดโดยพระคุณ ได้รับการทรงเรียก
โดยพระคุณ และรับใช้โดยพระคุณ

เมื่อหลงลืมความจริงนี้ การเปรียบเทียบจะครอบงำหัวใจ มิชชันนารีคนอื่นดู
เหมือนเรียนภาษาได้เร็วกว่า บางคนเข้าใจผู้คนท้องถิ่นได้ง่ายกว่า บางคนมี
เรื่องมากมายให้รายงาน และบางคนดูมั่นใจอยู่เสมอ การเปรียบเทียบขโมย
ความชอบพระคุณ และทำให้เราเห็นความบกพร่องของตนใหญ่กว่าการทรง
เรียก

แม้เมื่อเขียนจดหมายพันธกิจ หัวใจก็ถูกเปิดเผย แทนที่จะเล่าตามความเป็น
จริง เราอาจอยากให้ดูมีความหมายมากขึ้น อยากขยายงานเล็ก ๆ ให้ดูใหญ่
ลดความยากลำบาก และแสดงเฉพาะภาพที่ดี แน่นอนว่า การแบ่งปันพันธ
กิจกับผู้สนับสนุนอย่างมีสติปัญญาเป็นสิ่งจำเป็น แต่มิชชันนารีต้องเชื่อตรงต่อ
พระพักตร์พระเจ้า

ปัญหาเดียวกันปรากฏในความสัมพันธ์กับคนท้องถิ่น เมื่อพบคนที่ถือว่าการ
รับใช้ของเราเป็นเรื่องธรรมดา หัวใจก็เจ็บ เมื่อคนที่เคยสอนจากไปอย่าง
ง่ายดาย การตัดสินใจเกิดขึ้นก่อน เมื่อเห็นคนผิดสัญญาซ้ำ ๆ ความโกรธเกิด
ก่อนความรัก ในเวลานั้น มิชชันนารีต้องฟังข่าวประเสริฐที่ตนประกาศอีก
ครั้ง ข้าพเจ้าก็มีชีวิตอยู่ด้วยพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอดทนนาน
ข้าพเจ้าก็เป็นคนที่ยืนอยู่ไม่ได้หากปราศจากพระเมตตาของพระองค์

ความท้อแท้และความหึงดูเหมือนกันข้าม แต่แท้จริงเติบโตจากรากเดียวกัน

ความหึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทำได้ถึงเพียงนี้” ส่วนความท้อแท้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีค่าอะไรเลย” แต่ทั้งสองไม่ได้วางมาตรฐานไว้ที่พระคริสต์ ทั้งสองตัดสินตนเองจากสภาพของตน ไม่ใช่จากความชอบธรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าขอประเสริฐช่วยเราให้พ้นจากความหึงหวงนั้น ความชอบธรรมและสถานะของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาพของพันธกิจ แต่ขึ้นอยู่กับพระคริสต์ มิฉะนั้นเราไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วยงานพันธกิจ เขา คือผู้ที่ยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าแล้วด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์ เมื่อยึดความจริงนี้ เราจะมองความล้มเหลวได้อย่างซื่อตรง เพราะความล้มเหลวไม่ใช่คำพิพากษาต่อการดำรงอยู่ทั้งหมดของเขามากต่อไป และเขายังถ่อมใจได้ต่อหน้าสิ่งที่ทำสำเร็จ เพราะสิ่งนั้นไม่ใช่รากฐานของความชอบธรรมของตน แต่เป็นของประทานแห่งพระคุณ

การดำเนินชีวิตด้วยข้าพเจ้าขอประเสริฐไม่ได้หมายถึงการแก้ตัวให้ความอ่อนแอของตน ตรงกันข้าม มันทำให้เรากลับใจอย่างซื่อตรงยิ่งขึ้น ผู้ที่ดำเนินชีวิตด้วยความชอบธรรมของตนพยายามซ่อนความล้มเหลว แต่ผู้ที่ดำเนินชีวิตด้วยข้าพเจ้าขอประเสริฐสามารถออกมาสู่ความสว่าง เพราะพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาป เขาจึงยอมรับความบาปและความอ่อนแอของตนได้โดยไม่สิ้นหวัง

ก่อนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ มิซซันนารีคือผู้ที่ต้องการข่าวประเสริฐทุก
วัน และเมื่อไม่ลืมความจริงนี้ พันธกิจของเขาก็ไม่ใช่เวทีสร้างความชอบธรรม
ของตน แต่เป็นสถานที่ที่เปิดเผยพระคุณของพระคริสต์

บทที่ 6

แรงขับเคลื่อนที่ลึกที่สุดของมิชชันนารี

— การชื่นชมยินดีในพระเจ้า

“Missions is not the ultimate goal of the church. Worship is. Missions exists because worship doesn’t.”

“พันธกิจไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของคริสตจักร การนมัสการต่างหากคือเป้าหมายสูงสุด พันธกิจดำรงอยู่เพราะการนมัสการยังไม่มีอยู่”

— John Piper, *Let the Nations Be Glad*

อะไรคือพลังที่ทำให้มิชชันนารียืนหยัดได้เป็นเวลานาน พลังใดทำให้เขาไม่หมดแรงในแผ่นดินที่ไม่คุ้นเคย ลุกขึ้นอีกครั้งท่ามกลางความผิดหวังซ้ำ ๆ และยึดข่าวประเสริฐแม้ในสถานที่ที่ไม่มีใครมองเห็น พันธกิจไม่ใช่งานที่รับผิดชอบได้ด้วยความสะดวกหรือร้อนเพียงชั่วขณะ เมื่อเวลาผ่านไป ความรู้สึกอาจเย็นลง ความคาดหวังอาจสั่นคลอน และการตอบสนองของผู้คนอาจไม่เหมือนเดิม เพราะฉะนั้น มิชชันนารีจึงต้องการแรงขับเคลื่อนที่ลึกกว่านั้น

ความเมตตาต่อผู้คนมีคุณค่า ความเจ็บปวดต่อวิญญาณที่ยังไม่รู้จักข่าวประเสริฐ ความรักต่อเพื่อนบ้านที่กำลังทุกข์ และความสงสารต่อผู้ที่หลงหาย

ล้วนเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้มิชชันนารีเคลื่อนไหว ความรับผิดชอบก็
จำเป็น มิชชันนารีคือผู้ได้รับการทรงเรียกและเป็นผู้มีหนี้ข่าวประเสริฐ แต่
ความเมตตากับความรับผิดชอบเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ เมื่อการตอบ
สนองของผู้คนต่างจากที่คาด ความเมตตาอาจอ่อนแรง และเมื่อเวลาผ่านไป
ความรับผิดชอบอาจกลายเป็นหน้าที่อันหนักหน่วง

แรงขับเคลื่อนที่ลึกที่สุดของมิชชันนารีมาจากการชื่นชมยินดีในพระเจ้า สิ่งนี้
ไม่ได้หมายถึงเพียงการทำงานเพื่อพระเจ้า แต่หมายถึงการที่พระเจ้าเองทรง
เป็นความยินดี การปลอบโยน และกำลังของมิชชันนารี เมื่อองค์พระผู้เป็น
เจ้าเอง ไม่ใช่ผลลัพธ์ของงาน กลายเป็นความพอใจและความยินดี เขาก็ได้รับ
พลังที่ลึกและไม่พังทลายง่าย

ดังที่ John Piper กล่าวว่า พันธกิจไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของคริสตจักร
การนมัสการต่างหากคือเป้าหมายสูงสุด เหตุที่พันธกิจยังดำรงอยู่ก็เพราะใน
โลกนี้ยังมีผู้ที่ไม่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ชื่นชมยินดีในพระองค์ และไม่ถวาย
พระสิริที่คู่ควรแด่พระองค์ เพราะฉะนั้น พันธกิจจึงไม่ใช่งานที่ทำให้ผู้คน
จำนวนมากขึ้นกลายเป็นคนศาสนา แต่คือการเรียกผู้ที่สูญเสียพระเจ้าให้ถูก
สร้างขึ้นเป็นผู้นมัสการที่แท้จริงในพระคริสต์

การนมัสการไม่ได้หมายถึงเพียงการเข้าร่วมเวลานมัสการสาธารณะ การ
นมัสการตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงคือการยอมรับว่าพระเจ้าทรงล้ำค่าที่สุด
ชื่นชมยินดีในพระองค์ และถวายพระสิริแด่พระองค์ด้วยชีวิตทั้งหมด เพราะ

ฉะนั้น พันธกิจต้องไหลออกมาจากหัวใจของผู้นำมัสการ ผู้ที่ไม่ขึ้นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจเรียกผู้อื่นเข้าสู่การนมัสการที่แท้จริงได้

ในแง่นี้ มิชชันนารีต้องเป็นผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าก่อน เวลาที่เปิดพระวจนะอย่างสงบและอยู่ร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เพียงหน้าที่ของความเคร่งครัดส่วนตัว แต่เป็นเวลาที่วิญญานได้หายใจอีกครั้งและได้รับกำลังใหม่ เวลาที่ฟังพระวจนะ วางหัวใจของตนลง และยึดพระคุณอีกครั้งในสถานที่ที่ไม่มีใครเห็น ทำให้ชีวิตภายในของมิชชันนารีแข็งแรง

ยิ่งงานพันธกิจเพิ่มขึ้น เวลาก็ยิ่งถูกผลักออกไปง่ายขึ้น มีผู้คนที่ต้องพบ การประชุมที่ต้องเตรียม ปัญหาที่ต้องแก้ และงานที่ต้องรายงานเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อพันธกิจเริ่มผลักเวลาที่อยู่กับพระเจ้าออกไป วิญญานของมิชชันนารีก็แห้งลงทีละน้อย ภายนอกเขายังกล่าวถึงข่าวประเสริฐและรับใช้ผู้คน แต่ภายใน ภาระหนักขึ้นกว่าความยินดี และหน้าที่มาก่อนความชอบพระคุณ เมื่อการนมัสการส่วนตัวพังลง พันธกิจจะมองหาเชื้อเพลิงอื่น การยอมรับจากผู้คน การขยายงาน ผลลัพธ์ที่มองเห็นได้ และความชอบธรรมของตนเอง จะพยายามเติมช่องว่างนั้น เมื่อได้รับคำชมก็มีแรง แต่เมื่อถูกวิจารณ์ก็ล้มลงง่าย เมื่อเห็นผลก็สบายใจ แต่เมื่อไม่เห็นผลก็สงสัยแม้กระทั่งการทรงเรียกของตน เมื่อพระเจ้าไม่ทรงเพียงพอ มิชชันนารีจะพยายามพิสูจน์ตนเองด้วยพันธกิจโดยไม่รู้ตัว

เพราะฉะนั้น มิชชันนารีต้องตรวจสอบหัวใจของตนอยู่เสมอ ข้าพเจ้ากำลังรับใช้ท่ามกลางการขึ้นขมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า หรือรับใช้เพราะความรู้สึกว่าต้องทำบางสิ่งเพื่อพระองค์ ข้าพเจ้ารักองค์พระผู้เป็นเจ้าเองมากกว่าความยินดีที่ได้ถูกใช้หรือไม่ แม้ในวันที่ธรรมดาและเจียบสงบ ข้าพเจ้าพอใจในพระองค์เพียงผู้เดียวหรือไม่ แม้ไม่มีใครรับรู้ เวลาที่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ยังคงเป็นกำลังของวิญญาณข้าพเจ้าหรือไม่

คำถามเหล่านี้เปิดเผยแรงขับเคลื่อนที่แท้จริงของมิชชันนารี อันตรายที่ใหญ่ที่สุดอาจไม่ใช่การหยุดพันธกิจ แต่อันตรายที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือการทำพันธกิจต่อไปโดยสูญเสียพระเจ้า เขาอาจประกาศข่าวประเสริฐแต่ไม่ขึ้นขมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งข่าวประเสริฐ และอาจเรียกผู้อื่นให้เป็นผู้นมัสการ ขณะที่ตนเองกำลังนมัสการสิ่งอื่น

เพราะฉะนั้น มิชชันนารีต้องกลับไปยังจุดเริ่มต้นอยู่เสมอ เขาต้องนั่งลงต่อหน้าพระวาทะ มอบหัวใจแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งในการอธิษฐาน และอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าก่อนออกไปยังสนามพันธกิจ เขาต้องมององค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนพบผู้คน และก่อนประกาศข่าวประเสริฐ เขาต้องพักสงบในข่าวประเสริฐก่อน

เมื่อการขึ้นขมยินดีในพระเจ้าได้รับการฟื้นฟู ความรักต่อผู้อื่นก็จะบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น มิชชันนารีไม่มองผู้คนเป็นผลงานของพันธกิจ แต่เห็นวิญญาณหนึ่งดวงที่อยู่เบื้องหลังคำว่า ผู้ตัดสินใจเชื่อ ผู้เข้าร่วม ผู้รับการฝึกอบรม และผู้นำท้องถิ่น

ถิ่น เพราะเขาไม่พยายามรับความพอใจจากผู้คน จึงรักผู้คนได้อย่างถูกต้อง
ยิ่งขึ้น ไม่ใช่พวกเขาด้วยความเร่งรีบ แต่สามารถอดทนและรับใช้ได้นาน

ทิศทางของพันธกิจก็ชัดเจนขึ้น การศึกษา การบรรเทาทุกข์ การดูแล และ
ความเข้าใจวัฒนธรรม ล้วนสำคัญ แต่ไม่อาจเป็นศูนย์กลาง การรับใช้ทั้งหมด
ต้องมุ่งไปสู่การที่ผู้คนรู้จักพระคริสต์ เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และถวายพระ
สิริแด่พระองค์ พันธกิจอาจเริ่มต้นจากความต้องการของมนุษย์ แต่ต้องไม่จบ
ลงตรงนั้น ในที่สุด พันธกิจคือการสร้างผู้นมัสการ

ท้ายที่สุด มิชชันนารีออกไปเพราะพระเจ้า อยู่ต่อเพราะพระเจ้า และอดทน
เพราะพระเจ้า เขารักผู้คนแต่ไม่ทำให้ผู้คนเป็นเป้าหมายสุดท้าย เขาเห็น
คุณค่าของพันธกิจแต่ไม่ทำให้พันธกิจเป็นอัตลักษณ์ของตน เขาปรารถนาผล
แต่ไม่ผูกตนไว้กับผลนั้น แรงขับเคลื่อนที่ลึกที่สุดของเขาอยู่ที่การชื่นชมยินดี
ในพระเจ้าเอง

แรงขับเคลื่อนที่ลึกที่สุดของมิชชันนารีคือการชื่นชมยินดีในพระเจ้า เมื่อมี
ความยินดีนี้ พันธกิจก็ก้าวพ้นหน้าที่อันหนักหน่วงและกลายเป็นการนมัสการ
และพันธกิจที่เริ่มต้นจากการนมัสการที่แท้จริงก็เดินต่อไปเพื่อสร้างผู้
นมัสการที่แท้จริงอีกครั้ง

PART 2

ชีวิตภายในของมิชชันนารี — ชีวิตที่ดำเนินต่อพระพักตร์พระเจ้า

บทที่ 7

สภาวะที่อันตรายที่สุดของมิชชันนารี

“You and I are each in possession of only one heart, so the condition of our heart is a huge issue in our ministry.”

“คุณและข้าพเจ้าต่างก็มีหัวใจเพียงดวงเดียว เพราะฉะนั้น สภาพของหัวใจ จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งต่อพันธกิจของเรา”

— Paul David Tripp, *Dangerous Calling*

สภาวะที่อันตรายที่สุดของมิชชันนารีอาจไม่ใช่เวลาที่พันธกิจหยุดชะงัก แต่ อาจเป็นเวลาที่ยากจนนอกพันธกิจยังดำเนินต่อ ตารางงานยังเต็ม มีการสอน พระวจนะ พบปะผู้คน และมีเรื่องมากมายให้รายงาน แต่หัวใจกลับห่างไกล จากพระเจ้า มือยังวุ่นวายและริมฝีปากยังพูดถึงข่าวประเสริฐ ทว่าความรัก ต่อพระเจ้าภายในส่วนลึกของหัวใจกำลังเย็นลง สภาวะเช่นนี้ต่างหากที่ อันตรายที่สุดสำหรับมิชชันนารี

ในสนามพันธกิจ เราหลอกตนเองได้ง่าย เราคิดว่าตราบไต่ที่พันธกิจยังดำเนิน อยู่ ทุกอย่างก็คงไม่เป็นไร เรายังพบผู้คน ยังสอนพระวจนะ และยังทำงาน เพื่อคริสตจักร จึงคิดว่าตนเองคงไม่เป็นอะไร แต่การเคลื่อนไหวของพันธกิจ ไม่ได้พิสูจน์สุขภาพของหัวใจเสมอไป เราอาจกำลังทำงานขององค์พระผู้เป็น เจ้าภายนอก แต่ดำเนินชีวิตภายในโดยห่างจากพระองค์

พระเยซูตรัสกับผู้ที่กระตือรือร้นทางศาสนาว่า “แต่เรารู้ว่าพวกท่านไม่มีความรักพระเจ้าอยู่ในตัว” พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ ทำกิจกรรมทางศาสนา และคิดว่าตนกำลังทำเพื่อพระเจ้า แต่พระองค์ตรัสว่าในพวกเขาไม่มีหัวใจที่รักพระเจ้า พระวจนะนี้เตือนว่า เราอาจทำกิจกรรม “เพื่อ” พระเจ้าได้โดยไม่มีหัวใจที่รักพระองค์

มิชชันนารีก็ไม่ใช่ข้อยกเว้นต่อพระวจนะนี้ เราพูดถึงพระเจ้า ทำงานของพระเจ้า และสารภาพว่าดำเนินชีวิตเพื่ออาณาจักรของพระองค์ แต่บางครั้งความรักต่อพระเจ้าที่ศูนย์กลางของหัวใจก็เลือนรางลง เมื่อนั้น ความรับผิดชอบต่องานพันธกิจ การประเมินของผู้คน และความมั่นใจในตนเองอาจเข้ามาแทนที่ มิชชันนารีจึงอาจไม่ได้ทำงานด้วยความรักต่อพระเจ้าอีกต่อไป แต่ทำงานเพื่อรักษาภาพลักษณ์ของผู้รับใช้

Paul Tripp กล่าวว่า ชีวิตส่วนตัวและพันธกิจสาธารณะของผู้รับใช้ไม่อาจแยกออกจากกันได้ เราไม่ได้มีหัวใจสองดวง เรามีหัวใจดวงเดียวที่ยื่นอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และรับใช้ผู้คนด้วยหัวใจดวงนั้น เพราะฉะนั้น สภาพหัวใจของมิชชันนารีจึงไม่ใช่เรื่องส่วนตัวที่แยกจากพันธกิจ แต่เชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งกับทิศทาง ท่าที และผลของพันธกิจ

เมื่อเราลืมความจริงนี้ เราจะยอมให้เกิดชีวิตสองด้านที่อันตราย เราอาจคิดว่าแม้ส่วนตัวจะแห้งแล้งต่อพระเจ้า แต่ในที่สาธารณะยังพูดถึงพระคุณได้ แม้ความรักในครอบครัวเย็นลง แต่ในสนามพันธกิจยังสอนเรื่องความรักได้ แม้

ความหึง ความโกรธ และความกลัวเติบโตในหัวใจ แต่ตราบไต่ที่พันธกิจ
ภายนอกยังดำเนินอยู่ก็คงไม่เป็นไร อย่างไรก็ตาม แม้เราซ่อนหัวใจจากผู้คน
ได้ แต่ไม่อาจซ่อนจากพระเจ้า

อันตรายของมิชชันนารีไม่ได้มาในรูปของบาปใหญ่เสมอไป บางครั้งมันมา
อย่างเงียบ ๆ เราอ่านพระวณะแต่หัวใจไม่เคลื่อนไหว อธิษฐานแต่แสวงหา
การแก้ปัญหามากกว่าแสวงหาพระเจ้า นมัสการแต่คิดถึงความเหน้อยล้าของ
พันธกิจมากกว่าชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า พบผู้คนแต่เห็นพวกเขาเป็น
งานที่ต้องจัดการมากกว่าเป็นดวงวิญญาณที่ต้องรัก หากสภาพนี้ดำเนินอยู่
นาน มิชชันนารีอาจกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพันธกิจ แต่ยากที่จะกล่าวว่า
เขาเป็นผู้ที่รักพระเจ้า

เพราะเหตุนี้ มิชชันนารีจึงต้องถามหัวใจตนเองอยู่เสมอว่า “เวลานี้ข้าพเจ้า
ทำสิ่งนี้ด้วยหัวใจที่รักพระเจ้าหรือไม่” “ความปรารถนาต่อพระเจ้างำลังลด
ลงหรือไม่” “ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในเวลาที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ หรือ
กำลังเลื่อนการสามัคคีธรรมกับพระองค์โดยอ้างพันธกิจ” “ข้าพเจ้ายำเกรง
สายพระเนตรของพระเจ้ามากกว่าการประเมินของผู้คนหรือไม่” “ข้าพเจ้า
ดำเนินชีวิตด้วยพระคุณที่พูดต่อหน้าผู้คนกับผู้ที่อยู่ใกล้ตัวด้วยหรือไม่”

คำถามเหล่านี้ไม่ได้มีไว้เพื่อกล่าวโทษมิชชันนารี แต่เพื่อนำหัวใจกลับมาหา
องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าไม่ใช่คนโยนหินที่โหดร้ายซึ่งต้องการเพียงผลงานของเรา
แต่ทรงเป็นพระบิดาผู้ต้องการหัวใจของเรา ก่อนที่เราจะทำอะไรมากมาย

พระองค์ทรงต้องการให้เราอยู่ในพระองค์ก่อน ชีวิตของมิชชันนารีไม่ได้มาจากปริมาณงาน แต่มาจากการสามัคคีธรรมที่มีชีวิตกับพระเจ้า

สภาวะที่อันตรายที่สุดของมิชชันนารีอาจไม่ใช่เวลาที่ไม่มีผลของพันธกิจ แต่อาจเป็นเวลาที่ทำงานมากมายโดยไม่รักพระเจ้า พูดถึงพระเจ้าแต่ไม่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ เชิญผู้คนเข้าสู่การนมัสการ แต่ตนเองกลับไม่ได้กำลังนมัสการพระเจ้า

พันธกิจที่ก้าวหน้าโดยไม่มีหัวใจรักพระเจ้า ในที่สุดจะสำแดงตัวเราเอง แต่การเชื่อฟังเล็กน้อยที่ไหลออกมาจากหัวใจรักพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับด้วยความชื่นชมยินดี เพราะฉะนั้น วันนี้เราต้องตรวจสอบหัวใจว่า คำเตือนอันน่าเกรงขามของพระเยซูกำลังกล่าวถึงเราหรือไม่ว่า “แต่เรารู้ว่าพวกท่านไม่มีความรักพระเจ้าอยู่ในตัว”

บทที่ 8

การฟื้นฟูความรักครั้งแรก

“แต่เรามีข้อที่จะตำหนิเจ้า คือเจ้าละทิ้งความรักครั้งแรกของเจ้าเสียแล้ว เพราะฉะนั้น จงระลึกว่าเจ้าตกลงมาจากที่ใด จงกลับใจใหม่ และทำการ ประพฤติเหมือนครั้งแรก”

— วิวรรณ์ 2:4-5

มิชชันนารีจำนวนมากได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความซาบซึ้งในวัยหนุ่มสาว ชาวประเสริฐเข้ามาเป็นดั่งชีวิต มีน้ำตา มีการตัดสินใจ และมีการถวายตัวอย่างร้อนรน พวกเขาออกมายังสนามพันธกิจเพราะถูกนำด้วยความรักนั้น อธิษฐาน ประกาศ และตราตรำ ช่วงเวลานั้นเป็นพระคุณอย่างแน่นอน แต่เมื่อเวลาผ่านไป คำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจว่า “ข้าพเจ้าสูญเสียความรักครั้งแรกไปแล้วหรือไม่” เมื่อเทียบกับความกระตือรือร้นในวัยหนุ่มสาว พันธกิจในปัจจุบันดูเล็กลง การอัศจรรย์เกิดขึ้นไม่บ่อย และคำตอบของการอธิษฐานมาช้ากว่าเดิม หลายครั้งเราไม่รู้ลึกถึงการทรงสถิตของพระเจ้าอย่างรุนแรงเหมือนเมื่อก่อน และรู้สึกราวกับว่าชีวิตประจำวันที่เราเรียบเรียงดำเนินต่อไปไม่สิ้นสุด

เพราะเหตุนี้ เราจึงมักบังคับตนเองว่า “ต้องฟื้นฟูความรักครั้งแรก” และแรงกดดันนั้นอาจนำเราไปสู่ความท้อแท้ที่ลึกกว่าเดิม แต่ตรงนี้มีคำตอบที่ชัดเจน

ร้ายแรง คือการเข้าใจ “ความรักครั้งแรก” ว่าเป็นระดับความรุนแรงของ
อารมณ์ เราคิดว่าการกลับไปสู่ความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์ในอดีตคือการ
ฟื้นฟูความรักครั้งแรก และคิดว่าปัญหาคือความร้อนรนนั้นหายไป จึง
พยายามกลับไปสู่วิถีและการกระทำในอดีตเพื่อทำให้ความร้อนนั้นกลับคืนมา
อย่างไรก็ตาม การฟื้นฟูความรักครั้งแรกที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในพระธรรม
วิวรณ์ ไม่ได้หมายถึงเพียงการสร้างความซาบซึ้งอันร้อนรนในอดีตขึ้นมาใหม่
พระองค์ตรัสว่า “จงระลึกว่าเจ้าตกลงมาจากที่ใด จงกลับใจใหม่ และทำการ
ประพฤติเหมือนครั้งแรก” การทำการประพฤติเหมือนครั้งแรกหมายถึงการก
ลับใจจากหัวใจที่พึงพาสิ่งอื่นมากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า และกลับไปยังสถาน
ที่แห่งการเชื่อฟังที่ไหลออกมาจากความรักพระเจ้าอีกครั้ง

ความรักครั้งแรกไม่ใช่เพียงอารมณ์ที่รุนแรง แต่คือสถานที่ที่พระเจ้าทรงเป็น
ทุกสิ่งของเรา และเราพอใจในพระองค์เพียงผู้เดียว อย่างไรก็ตาม ระหว่าง
การดำเนินชีวิตเป็นผู้รับใช้ เรากลับมีสิ่งสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ ผลของพันธกิจ
การยอมรับจากผู้คน ผลที่มองเห็นได้ ชื่อและบทบาทของเรา อาจครอบ
ครองหัวใจมากกว่าพระเจ้า และสิ่งเหล่านั้นเริ่มกำหนดความยินดีกับความ
สิ้นหวังของเรา

แท้จริงแล้ว ความรักครั้งแรกของเราบริสุทธิ์แต่ยังไม่เติบโต ร้อนรนแต่ยังไม่
ลึก จริ่งใจแต่ยังไม่ผ่านการทดสอบ พระเจ้าไม่ได้ทรงต้องการเพียงนำความ

รักนั้นกลับไปยังรูปแบบเดิมในอดีต แต่ทรงทำให้ความรักนั้นเติบโต นี่คือพระประสงค์ของพระองค์

ความรักต่อพระเจ้าลึกซึ้งขึ้นเป็นความไว้วางใจที่ไม่พังทลายแม้ไม่มีคำตอบของการอธิษฐานที่มองเห็นได้ เป็นการเชื่อฟังที่ไม่หวั่นไหวแม้พระองค์ทรงนำไปในทางที่เราไม่ต้องการ และเป็นความมั่นคงที่ยึดพระเจ้าไว้ท่ามกลางช่วงเวลาแห่งความอดทนอันยาวนาน การฟื้นฟูความรักครั้งแรกไม่ใช่การนำอารมณ์กลับคืนมา แต่คือการก้าวไปสู่ความรักที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่

ในวัยหนุ่มสาว เราอาจยืนยันความรักของพระเจ้าผ่านการอัศจรรย์ที่ทรงประทานแก่เรา แต่เวลานี้เราเรียนรู้ความรักนั้นจากความจริงที่ว่า แม้พระองค์ทรงอนุญาตให้มีความทุกข์ พระองค์ก็ยังทรงทำงานเพื่อพระนามของพระองค์ เมื่อก่อนเราอาจแสดงความรักและความร้อนรนต่อพระเจ้าผ่านการประกาศและกิจกรรมรับใช้ แต่เวลานี้ความรักนั้นปรากฏผ่านการดำเนินชีวิตประจำวันธรรมดาในสนามพันธกิจอย่างสัตย์ซื่อ

บางครั้งเราต้องต่อสู้กับความคิดว่า งานที่กำลังทำเล็กและไร้ความหมายกว่าที่คาดไว้มาก แต่การยึดองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ท่ามกลางการต่อสู้ นั่นคือความรัก การเชื่อฟังต่อพระพักตร์พระองค์แม้ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คน การปรารถนาให้พระนามของพระองค์ปรากฏแทนชื่อของเรา และการอดทนต่อความทุกข์เพื่อจะได้พระเจ้า นี่คือรูปแบบที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ของความรักครั้งแรก

เพราะฉะนั้น การฟื้นฟูความรักครั้งแรกไม่ใช่การกลับไปสู่อารมณ์ในอดีต แต่คือการกลับไปยังสถานที่ซึ่งการชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเป้าหมายในตัวเอง คือการกลับไปเห็นคุณค่าขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าความสำเร็จของพันธกิจ พอใจที่พระองค์ทรงรู้จักเรามากกว่าคำชมของผู้คน และพึงพาพระคุณของพระเจ้ามากกว่าความกระตือรือร้นของตนเอง

การฟื้นฟูความรักครั้งแรกไม่ได้หมายถึงการเป็นคนที่ “ร้อนรนกว่าเดิม” แต่หมายถึงการฟื้นฟูทิศทางของความรัก ไม่ใช่ความรุนแรงของอารมณ์ คือการไม่ประนีประนอมกับโลก รักษาความบริสุทธิ์ของความรักที่มุ่งต่อพระองค์ผู้เดียวแม้อยู่ท่ามกลางการข่มเหง และเดินต่อไปจนถึงที่สุดด้วยความอดทน เพราะรักพระองค์ นี่คือหนทางของธรรมิกชนผู้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ และเป็นการฟื้นฟูความรักครั้งแรก พระเจ้าทรงหล่อหลอมความรักครั้งแรกที่ยังไม่เติบโตของเรา ให้เป็นความรักที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์

unk 9

คำอธิษฐานของผู้รับใช้ และคำอธิษฐานที่ตอบสนอง

“Give what you command, and command what you will.”

“ขอทรงประทานสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา และทรงบัญชาสิ่งใดก็ได้ตามพระประสงค์”

— Augustine of Hippo, Confessions

คำอธิษฐานส่วนใหญ่ของเราเต็มไปด้วยคำขอ เรากล่าวถึงความต้องการ แจกแจงปัญหา และวิงวอนให้พระเจ้าทรงทำสิ่งต่าง ๆ ให้ สิ่งนี้ไม่ใช่ความผิดในตัวมันเอง เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระบิดา ผู้ทรงรู้และทรงฟังความต้องการของเรา แต่เมื่อความลึกของคำอธิษฐานหยุดอยู่เพียงเท่านั้น เราจะพลาดสิ่งสำคัญประการหนึ่ง นั่นคือท่าทีของผู้รับใช้

คำอธิษฐานของผู้รับใช้ไม่ใช่เพียงคำอธิษฐานที่กล่าวว่า “โปรดทำให้ด้วย” แต่ต้องมีคำสารภาพว่าจะเชื่อฟังพระประสงค์ของนายรวมอยู่ด้วย อย่างไรก็ตาม บางครั้งคำอธิษฐานของเราเปลี่ยนไปราวกับว่าเราเป็นนาย และพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ต้องช่วยเรา “พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าทำงานนี้” “พระเจ้า โปรดทำให้เรื่องนี้เป็นเช่นนั้น” “ข้าพเจ้าต้องการสิ่งนี้ โปรดประทานให้” แต่ในคำอธิษฐาน เรากลับเฝ้ามองต่อการเชื่อฟังที่ตนเองต้องรับผิดชอบ

เมื่อทำที่นี้รุนแรงขึ้น หากปัญหาที่อธิษฐานถึงไม่ได้รับการแก้ไข ก็อาจนำไปสู่การบ่นราวกับเรียกร้องความรับผิดชอบจากพระเจ้า เราขอให้พระเจ้าทรงทำงาน แต่ไม่หยุดอยู่ต่อหน้าพระวณะที่เราต้องเชื่อฟัง เราหวังให้พระเจ้าทรงตอบสนองความต้องการของเรา แต่ไม่ตอบสนองต่อการเชื่อฟังที่พระองค์ทรงเรียกร้องไว้แล้ว

เราอยู่ในความสัมพันธ์แห่งพระคุณที่เรียกพระเจ้าว่าพระบิดา แต่เมื่อเข้าใจความสัมพันธ์นี้ผิด คำอธิษฐานอาจกลายเป็นการร้องแวง การแจกแจงความกังวล และแม้แต่การเรียกร้องอย่างตื้อดิ่ง การระบายหัวใจต่อพระบิดาเป็นสิ่งที่ล้ำค่า แต่เมื่อการระบายนั้นเกิดซ้ำในรูปของคำขอที่ไม่มีการเชื่อฟัง คำอธิษฐานจะยังมีตนเองเป็นศูนย์กลาง คำอธิษฐานที่ไว้วางใจพระบิดาต้องก้าวไปสู่การถวายตนต่อพระวณะของพระบิดาในที่สุด

คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าแสดงลำดับนี้อย่างชัดเจนว่า “ขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” ขณะที่ขอการยกโทษ เรากียืนอยู่ต่อหน้าความรับผิดชอบที่จะต้องยกโทษด้วย คำอธิษฐานไม่ใช่เพียงช่องทางสำหรับรับบางสิ่ง แต่เป็นสถานที่ที่เราตั้งทิศทางของชีวิตใหม่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

เมื่อเราขอให้พระเจ้าทรงยกโทษ เรากียืนอยู่ต่อหน้าคนที่เราต้องยกโทษเช่นกัน คำอธิษฐานขอการยกโทษไม่อาจเป็นข้ออ้างเพื่อเลื่อนการยกโทษผู้อื่น ผู้

ที่ขอการยกโทษจากพระเจ้าต้องก้าวไปสู่คำสารภาพว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าข้าพเจ้าจะยกโทษก่อน ข้าพเจ้าจะไม่หลีกเลี่ยง แต่จะเชื่อฟัง”

อย่างไรก็ตาม คำอธิษฐานของเราไม่ได้หยุดอยู่ที่การตัดสินใจ เราทูลความไร้ความสามารถของเราในฐานะผู้รับใช้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพเจ้าไม่สามารถยกโทษด้วยกำลังของตน โปรดประทานหัวใจและความกล้าที่จะยกโทษ” “เพราะข้าพเจ้าทำไม่ได้ โปรดประทานหัวใจที่จะเชื่อฟัง” นี่คือคำอธิษฐานของผู้รับใช้ ผู้รับใช้ไม่หลีกเลี่ยงคำสั่งของนาย แต่ก็ไม่หลงคิดว่าตนสามารถทำตามคำสั่งนั้นได้ด้วยกำลังของตนเอง

คำอธิษฐานแห่งการตัดสินใจกับคำอธิษฐานขอพระคุณดำเนินไปด้วยกัน คำอธิษฐานที่มีแต่การตัดสินใจไม่อาจยืนยาว และในที่สุดจะพังทลายหรือกลายเป็นความหยิ่ง ส่วนคำอธิษฐานที่เลื่อนการเชื่อฟังโดยอ้างว่ากำลังขอพระคุณก็ไม่อาจเปลี่ยนชีวิตและยังคงอยู่ในสถานที่แห่งการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ คำอธิษฐานที่แท้จริงมีทั้งคำสารภาพว่า “ข้าพเจ้าจะเชื่อฟัง” และคำวิงวอนว่า “โปรดประทานพระคุณที่จะเชื่อฟัง”

คำอธิษฐานของ Augustine แสดงความสมดูลเป็นอย่างดีว่า “ขอทรงประทานสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา และทรงบัญชาสิ่งใดก็ได้ตามพระประสงค์” เขาไม่ได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงลดระดับคำสั่ง แต่ขอพระคุณที่จะทำสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชา นี่คือคำอธิษฐานของผู้รับใช้ คือไม่หลีกเลี่ยงพระ

ประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ขอพระคุณที่จะรับผิดชอบพระประสงค์
นั้น

เราไม่เต็มคำอธิษฐานด้วยการเรียกร้องจากพระเจ้าเท่านั้น แต่ตอบสนองต่อ
พระวาระของพระองค์ และรื้อฟื้นการตัดสินใจที่จะเชื่อฟังพระประสงค์ของ
พระองค์ แล้วฟังพาพระเจ้าสำหรับการเชื่อฟังนั้น นี่คือการอธิษฐานที่ตอบ
สนอง ความสนใจของเราไม่ได้หยุดอยู่เพียง “คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ”
แต่ต้องก้าวไปสู่ “คำอธิษฐานที่ตอบสนอง” ต่อพระวาระของพระเจ้า

บทที่ 10

คำอธิษฐานคือกระบวนการยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้า

“We do not pray in order to instruct God, but in order to rouse ourselves to seek Him.”

“เราไม่ได้อธิษฐานเพื่อสอนพระเจ้า แต่เพื่อปลุกตัวเราให้แสวงหาพระองค์”

— John Calvin, Institutes of the Christian Religion, III.20.3

ในสนามพันธกิจ บางครั้งคำอธิษฐานกลายเป็นภาษาของการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ คำว่า “จะลองอธิษฐานดู” อาจหมายถึงการเลื่อนการตัดสินใจ หลีกเลี่ยงความขัดแย้ง หรือโยนความรับผิดชอบให้พระเจ้า แต่คำอธิษฐานตามพระคัมภีร์ไม่ใช่การหลบหนีความจริง คำอธิษฐานกลับเป็นการกระทำที่เผชิญความจริงที่สุด เพราะทำให้เราไม่อาจซ่อนตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อีก

เราคาดหวังว่า ยิ่งอธิษฐานต่อไป พระประสงค์ของพระเจ้าจะยิ่งชัดเจน แต่บ่อยครั้งสิ่งที่ปรากฏก่อนกลับเป็นหัวใจของเราเอง ในที่อธิษฐาน เราเห็นชัดว่าตนต้องการอะไร กลัวอะไร และยึดสิ่งใดไว้โดยไม่ต้องการปล่อย คำอธิษฐานเป็นเหมือนกระจกที่ส่องหัวใจมนุษย์ ก่อนจะเป็นตะเกียงที่เปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้า

ในคำอธิษฐานของมิชชันนารีมีความเป็นสองด้านอยู่เสมอ ด้านหนึ่งเรา
สารภาพอภัยโทษของพระเจ้า แต่อีกด้านหนึ่งเราต้องการควบคุมผลของพันธ
กิจ เรากล่าวว่า “ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์” แต่ในหัวใจก็มักมีข้อสรุปที่
ต้องการอยู่แล้ว หากเป็นไปตามที่เราต้องการ เรากล่าวว่าเป็นคำตอบของ
การอธิษฐาน แต่หากไม่เป็นเช่นนั้น เรากล่าวว่าพระเจ้ายังไม่ทรงตอบ หรือ
ปัญหาอยู่ที่เราอธิษฐานไม่เพียงพอ

อย่างไรก็ตาม คำอธิษฐานไม่ใช่เพียงกระบวนการเรียนรู้พระประสงค์ของ
พระเจ้า แต่เป็นกระบวนการที่หัวใจของเราถูกหล่อหลอมให้ยอมรับพระ
ประสงค์นั้นด้วย ไม่ใช่เวลาที่เรารู้สึกพระเจ้าให้ไปในทิศทางที่เราต้องการ
แต่เป็นเวลาที่หัวใจของเราถูกจัดให้ตรงกับทิศทางที่พระเจ้าทรงประสงค์ ใน
คำอธิษฐาน เราวางความเร่งรีบลง และสารภาพอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงดีและ
ทรงพระปัญญา

เพราะฉะนั้น คำอธิษฐานไม่ใช่เวลาที่เราให้ข้อมูลแก่พระเจ้า ดังที่ Calvin
กล่าว คำอธิษฐานเป็นสถานที่แห่งพระคุณซึ่งประทานเพื่อเรา มากกว่าเพื่อ
พระเจ้า พระองค์ทรงทราบสภาพและความต้องการของเราอยู่แล้ว ถึง
กระนั้น พระองค์ทรงให้เราอธิษฐาน เพื่อให้หัวใจของเราแสวงหา พึงพา และ
ถ่อมลงต่อพระประสงค์ของพระองค์ในคำอธิษฐาน

เมื่อคำอธิษฐานลึกซึ้งขึ้น รายการคำขออาจสั้นลง แต่สิ่งที่ควรขอเป็นสำคัญ
จะชัดเจนขึ้น เราก้าวจากสถานที่ที่เพียงขอให้ปัญหาได้รับการแก้ไข ไปสู่

สถานที่ที่พึ่งพาพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งประทานเพียงหนึ่งเดียวอย่างลึกซึ้ง ความปรารถนาจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าทำให้เรายังคงอธิษฐาน มากกว่า ความกระตือรือร้นที่จะได้รับคำตอบ

คำอธิษฐานไม่ใช่เทคนิคที่ทำให้พระเจ้าเคลื่อนไหว แต่เป็นกระบวนการแห่ง พระคุณที่หัวใจของเราเคลื่อนไหวต่อพระพักตร์พระเจ้า ความประสงค์ของ เราถูกหัก ความกลัวถูกเปิดเผย ความโลภถูกเปิดโปง และความเร่งรีบถูก จัดการ แล้วในสถานที่นั้น เราสารภาพอีกครั้งว่า การที่พระประสงค์ของ พระเจ้าสำเร็จคือความยินดีแท้ของเรา และการมอบตนไว้กับพระประสงค์ นั้นคือสันติสุขแท้ของเรา

ด้วยเหตุนี้ คำอธิษฐานจึงเป็นการฝึกแห่งพระคุณที่จำเป็นสำหรับมิชชันนารี ในคำอธิษฐาน มิชชันนารีไม่ได้พยายามทำให้งานที่ตนคิดว่าเป็นงานของ พระเจ้าสำเร็จ แต่เฝ้ามองว่าพระเจ้ากำลังทรงทำสิ่งใด และปลุกความ ปรารถนาที่จะมีส่วนในพระราชกิจนั้น คำอธิษฐานไม่ใช่เวลาที่เราชักจูง พระเจ้าผู้ไม่เต็มพระทัยให้ทรงทำงาน แต่เป็นเวลาที่เรายอมรับพระประสงค์ ของพระเจ้าผู้ทรงดีและทรงพระปัญญาด้วยความชื่นชมยินดี

บทที่ 1 1

ชีวิตที่อยู่ระหว่างความบาปกับพระเมตตา

“I daily need God’s work of mercy in order to do his work of mercy.”

“เพื่อจะทำงานแห่งพระเมตตาของพระเจ้า ข้าพเจ้าต้องการพระราชกิจแห่งพระเมตตาของพระองค์ทุกวัน”

— Paul David Tripp, *New Morning Mercies*

ไม่มีวันใดที่ความบาปไม่เงยหน้าขึ้นภายในเรา และไม่มีวันใดที่พระเมตตาของพระเจ้าไม่ใหม่ ความจริงนี้เปิดเผยความเป็นจริงของความเชื่อโดยไม่แต่งเติม และในเวลาเดียวกันก็แสดงอย่างชัดเจนว่าเราต้องยืนดำเนินชีวิตอยู่ที่ใด ความเชื่อไม่ใช่ชีวิตที่บรรลุลสภาพอุดมคติ แต่เป็นชีวิตที่พึ่งพาพระเจ้าอยู่ระหว่างความเป็นจริงสองประการ คือความบาปและพระเมตตา

ชีวิตของมิชชันนารีก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ตรงกันข้าม กลับเป็นสถานที่ที่ความเป็นจริงสองประการนี้ปรากฏชัดยิ่งขึ้น เรามักคิดว่ามิชชันนารีเป็นผู้ที่เอาชนะปัญหาความบาปทั้งหมดแล้ว แต่ความเป็นผู้ใหญ่ไม่ใช่การไม่มีความบาป หากเป็นการพึ่งพาพระคุณอย่างลึกซึ้งขึ้น เราไม่ได้รับใช้เพราะความบาปในตัวหายไป แต่รับใช้ได้เพราะพระเมตตาของพระเจ้าต่อเราผู้เป็นคนบาปไม่เคยสิ้นสุด

ทุกวันเราประสพว่าความบาปยังมีชีวิตอยู่ในเรา ความหงุดหงิดที่ผุดออกมา
เมื่อเหนื่อยล้า ความปรารถนาจะพิสูจน์คุณค่าของตนผ่านพันธกิจ การ
เปรียบเทียบและความอิจฉา ความชอบธรรมของตนเองที่ซ่อนอยู่ และหัวใจ
ที่รักพันธกิจมากกว่าพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นภาพของมิชชันนารีที่
เสื่อมทรามเป็นพิเศษ แต่เป็นความเป็นจริงของธรรมิกชนที่ยังมีความบาป
เหลืออยู่

เพราะฉะนั้น เราไม่จำเป็นต้องประหลาดใจหรือปฏิเสธความบาปที่อยู่ในตัว
แต่ต้องเผชิญอย่างซื่อตรงและเข้าหาพระเมตตาของพระเจ้า ปัญหาคือเรามัก
สูญเสียความสมดุลนี้ บางวันเราเห็นแต่ความบาป จึงกล่าวโทษตนเองและตก
สู่ความท้อแท้ลึก ๆ ในทางกลับกัน บางวันเราพุดแต่พระเมตตา จึงมองความ
บาปเป็นเรื่องเล็ก และปล่อยให้การปโลบโยนที่ไม่มีการกลับใจกับการ
หาเหตุผลเข้าข้างตนเองเข้ามาแทนที่

พระเมตตาที่ไม่เผชิญความบาปกลายเป็นพระคุณราคาถูก ส่วนการตระหนัก
ถึงความบาปโดยไม่ยึดพระเมตตานำไปสู่ความสิ้นหวัง ชีวิตของมิชชันนารี
ต้องยืนอยู่บนความจริงทั้งสองพร้อมกัน คือความจริงที่ว่าข้าพเจ้ายังคงเป็น
คนบาป และความจริงที่ว่าพระเจ้ายังคงทรงพระเมตตา ความจริงทั้งสองนี้
ไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายอ่อนลง แต่กลับเปิดเผยกันและกันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ยิ่งเรารู้ว่าตนเองอ่อนแอเพียงใด พระเมตตาของพระเจ้ายิ่งเป็นจริง และยิ่ง
รู้จักพระเมตตาของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ก็ยิ่งได้รับกำลังต่อสู้กับความบาป มิช

ซันนารีเป็นผู้ที่ต้องการพระเมตตา ก่อนจะเป็นผู้มอบพระเมตตา เมื่อเผชิญกับความบาปที่ยังเหลืออยู่ในตนอย่างชัดเจน และยื่นฟังพระเมตตาของพระเจ้าที่มาใหม่ทุกวัน เขาจึงสามารถประกาศพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความกรุณา และพระเมตตาได้

คำอธิษฐาน

องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์สารภาพว่าความบาปยังมีชีวิตอยู่ภายใน แม้กำลังรับใช้ ข้าพระองค์ก็ต้องการสำแดงตนเอง และแม้กำลังรับใช้ผู้คน เมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามใจ ข้าพระองค์ก็โกรธง่าย ข้าพระองค์ไม่อาจยืนอยู่ได้ แม้แต่วันเดียว หากปราศจากพระเมตตาของพระองค์

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเมตตาของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าความบาปของข้าพระองค์ โปรดอย่าให้ข้าพระองค์มองความบาปเป็นเรื่องเล็ก และในเวลาเดียวกันอย่าให้ตกสู่ความท้อแท้เพราะความบาป โปรดทรงส่งสารข้าพระองค์ในวันนี้ และให้ลุกขึ้นอีกครั้งภายในพระเมตตาของพระองค์

โปรดอย่าให้ข้าพระองค์ลืมนะ ก่อนจะเป็นผู้มอบพระเมตตา ข้าพระองค์คือผู้ที่ได้รับพระเมตตา ขอให้พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความกรุณาและพระเมตตาปรากฏผ่านข้าพระองค์ในวันนี้ อธิษฐานในพระนามพระเยซูคริสต์ อาเมน

บทที่ 1 2

คำอธิษฐานที่ฝากไว้กับอธิปไตยของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์

“The ministry of the Spirit is to bring us under the lordship of Christ.”

“พันธกิจของพระวิญญาณคือการนำเราเข้าอยู่ภายใต้การทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์”

— Sinclair B. Ferguson, The Holy Spirit

มิชชันนารีจำนวนมากอธิษฐานเพื่อพันธกิจและผู้ที่กำลังประกาศข่าวประเสริฐให้ พร้อมทั้งเฝ้ามองคำตอบด้วยความเชื่อ พวกเขาแจกแจงหัวข้ออธิษฐานและกำหนดเป้าหมายที่หวังว่าจะสำเร็จผ่านคำอธิษฐาน แต่ในหลายกรณี คำตอบเหล่านั้นอาจถูกกล่าวเกินจริง หรือสรุปอย่างคลุมเครือว่า “เป็นพระคุณ” เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น คำอธิษฐานจะกลายเป็นพิธี และหัวข้ออธิษฐานเฉพาะเจาะจงอาจลดลงเป็นคำขวัญทางศาสนาที่แสดงความต้องการของเรา หรือเป้าหมายที่คริสตจักรต้องการให้สำเร็จ

อย่างไรก็ตาม ศูนย์กลางของคำอธิษฐานตามพระคัมภีร์คือความไว้วางใจในอธิปไตยของพระเจ้า คำอธิษฐานไม่ใช่วิธีบังคับให้ผลที่เราต้องการเกิดขึ้น แต่เป็นการยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด พระองค์ทรงเป็นพระบิดาผู้ทรงรู้และทรงฟังความต้องการของเรา แต่ไม่ได้ทรงดำรงอยู่เพื่อทำให้ความต้องการ

ของเราสำเร็จ พระองค์ทรงเป็นองค์อธิปัตย์ผู้ทรงทำงานอย่างมีพระปัญญา ตามพระประสงค์อันดีและตามเวลาของพระองค์

ตรงจุดนี้ ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกเปิดเผย แม้กล่าวถึงอธิปไตยของพระเจ้า แต่ในทางปฏิบัติ เราอาจคิดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกำลังหรือเครื่องมือที่ทำให้คำวิงวอนของเราสำเร็จ อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่เครื่องมือที่ทำให้ความปรารถนาของเราสำเร็จ แต่ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นบุคคล ซึ่งนำเราเข้าอยู่ภายใต้การทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์

เพราะฉะนั้น คำอธิษฐานที่มอบไว้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือคำอธิษฐานที่วางความต้อติ่งของตนลงก่อน คำอธิษฐานที่เริ่มจากคำขอว่า “โปรดทำให้สำเร็จ” เปลี่ยนเป็นคำสารภาพว่า “แม้ในสถานการณ์นี้ ขอให้พระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จ และโปรดให้ข้าพระองค์ติดตามพระประสงค์นั้น” บางครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดทางที่เราต้องการ แต่บางครั้งทรงทำให้เราวางลงแม้แต่ทางที่เราเคยเชื่อว่าเป็นทางเดียว

ความจริงนี้ปรากฏชัดยิ่งขึ้นเมื่ออธิษฐานเผื่อผู้ที่เราประกาศข่าวประเสริฐให้ มิชชันนารีอธิษฐานอย่างจริงจังให้คนที่ได้สร้างความสัมพันธ์และแบ่งปันข่าวประเสริฐมาเป็นเวลานานกลับมาหาพระเจ้า ยิ่งรักเขาลึกซึ้ง คำอธิษฐานก็ยิ่งจริงจัง เราปรารถนาให้เขาได้ยินข่าวประเสริฐ หันกลับมา เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับชีวิต คำอธิษฐานเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องเล็ก

แต่ความจริงจึงไม่ใช่อำนาจที่จะกำหนดสิ่งที่เราต้องการ มิชชันนารีไม่อาจตัดสินใจว่าใครจะกลับมาหาพระเจ้าเมื่อใด อย่างไร และด้วยวิธีใด เราไม่รู้ว่าเขาจะมารับใช้ร่วมกัน อยู่ในคริสตจักร หรือแต่ละคนจะไปตามทางของตนเอง ความเชื่อไม่ใช่อำนาจที่กำหนดอนาคตตามที่เราต้องการ แต่เป็นท่าทีที่ไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จอย่างดีและทรงพระปัญญา

เพราะฉะนั้น แม้คำอธิษฐานเพื่อผู้ที่เราประกาศข่าวประเสริฐให้ ก็ไม่ควรเปลี่ยนเป็นความเร่งรีบและการยึดติด เรายรักเขา ประกาศข่าวประเสริฐ และอธิษฐานด้วยน้ำตา แต่ไม่ใช่วิธีตื่นเงินเพื่อสร้างการตอบสนองของเขา เพราะเราเชื่อว่าผู้ทรงเปิดหัวใจมนุษย์และทำให้เขาสามารถความเชื่อคือพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์

มิชชันนารีอาจหว่านและรดน้ำได้ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้เติบโต บางครั้งพระเจ้าทรงให้เราความยินดีในการเก็บเกี่ยว บางครั้งทรงมอบผลนั้นแก่คนอื่นหรือคนรุ่นต่อไป แต่ไม่ว่าในกรณีใด พระประสงค์ของพระเจ้าไม่ล้มเหลว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกประชากรของพระเจ้าตามเวลาและวิธีของพระองค์ และนำพวกเขาเข้าอยู่ภายใต้การทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์

ในที่สุด คำอธิษฐานที่ฝากไว้กับอธิปไตยของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทำให้มิชชันนารีสตัยชื่อ ไม่เมามายด้วยความสำเร็จ ไม่พังทลายด้วยความล้มเหลว และรู้จักแยกสิ่งที่ตนต้องรับผิดชอบออกจากสิ่งที่ต้องมอบไว้กับ

พระเจ้า มิชชันนารีไม่ใช่ผู้สร้างผลลัพธ์ แต่เป็นผู้รับใช้ที่ได้รับสิทธิพิเศษให้
พระเจ้าทรงใช้เป็นทางผ่านของพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จ

PART 3

ครอบครัว — จุดเริ่มต้นและมาตรฐานของพันธกิจ

บทที่ 1 3

ครอบครัวของมิชชันนารีคือคริสตจักรแห่งแรก

“These biblical imperatives reveal God’s priority that a pastor should first shepherd and care for his family before his flock.”

“พระบัญชาในพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงลำดับความสำคัญของพระเจ้าว่า ศิษยาภิบาลต้องเลี้ยงดูและเอาใจใส่ครอบครัวของตนก่อนดูแลฝูงแกะ”

— Brian Croft, *The Pastor’s Family*

มิชชันนารีคือผู้ที่ถูกส่งออกไปเพื่อก่อตั้งคริสตจักร แต่พระคัมภีร์แสดงอย่างชัดเจนว่า เขาต้องเรียนรู้เรื่องคริสตจักรจากที่ใดก่อน นั่นคือครอบครัว พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบดวงวิญญาณแก่เขาอย่างไม่มีลำดับ แต่ทรงมอบคู่สมรสและบุตรให้ก่อน เพราะฉะนั้น ครอบครัวจึงเป็นสถานที่รับใช้แห่งแรกของมิชชันนารี และภรรยากับบุตรคือฝูงแกะแรกที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ดูแล

เมื่อพลาดความจริงนี้ มิชชันนารีอาจตกสู่ความขัดแย้ง คือยอมเสียสละครอบครัวเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายก่อน ภายใต้ชื่อของการทำงานของพระเจ้า ความต้องการของคริสตจักรดูใหญ่ คำขอของสมาชิกฟังดูเร่งด่วน ตารางพันธกิจอยู่ตรงหน้า และการเยี่ยมเยียน การประชุม กับกิจกรรมต่าง ๆ เรียกร้อยเวลาของเขาไม่หยุด แต่ครอบครัวมักรออย่างเงียบ ๆ ภรรยา

และบุตรรู้ว่าเขาย่าง จึงไม่กล้าเรียกร้องเวลา และคนที่อยู่ใกล้ที่สุดจึงถูกเลื่อนไปข้างหลังได้ง่ายที่สุด

เราได้เห็นผู้รับใช้ไม่น้อยที่กระตือรือร้นต่อพันธกิจ แต่ความสัมพันธ์กับภรรยา และบุตรกลับห่างเหิน การประชุม การเยี่ยมเยียน และตารางงานเพิ่มขึ้น ขณะที่บทสนทนาในครอบครัวลดลง เขาอ่อนโยนต่อคนในคริสตจักร แต่ไม่ใส่ใจคนในบ้าน อย่างไรก็ตาม คริสตจักรอื่นที่ถูกสร้างขึ้นบนซากของชุมชน ความเชื่อในครอบครัวไม่อาจมีสุขภาพดี หากคนใกล้ที่สุดไม่รู้ลึกถึงความรัก แล้วชุมชนที่ไกลออกไปจะเรียนรู้ความรักนั้นจากที่ใด

ข้าพเจ้าเองต้องเรียนรู้ความจริงนี้อย่างเจ็บปวด ข้าพเจ้าใช้เวลาและเงินกับเด็กในสนามพันธกิจ เล่นกับพวกเขาและพยายามปฏิบัติอย่างอ่อนโยน แต่วันหนึ่งกลับเห็นว่าไม่ได้ทำเช่นนั้นกับบุตรของตน บางครั้งข้าพเจ้าต้องทิ้งลูกที่ป่วยไว้ที่บ้านเพื่อออกไปเยี่ยมสมาชิก ตอนนั้นคิดว่าเป็นทางเลือกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เพื่อพันธกิจ แต่ในหัวใจของลูกกลับเหลือเป็นความทรงจำอีกแบบหนึ่ง

ต่อมาเมื่อลูกโตขึ้น เขาเคยเล่าว่า เมื่อขนมในคริสตจักรไม่พอ ข้าพเจ้าขอให้ลูกของตนยอมเสียสละแล้วนำขมนั้นไปให้เด็กคนอื่น สำหรับข้าพเจ้าอาจดูเป็นการเอื้อเพื่อเล็กน้อย แต่สำหรับลูกกลับเป็นบาดแผลว่า “ฉันไม่ใช่คนสำคัญอันดับแรกสำหรับพ่อ” เมื่อได้ยินเช่นนั้น ข้าพเจ้าตระหนักว่า แม้พูด

ว่ารักเด็กในสนามพันธกิจ แต่กลับไม่เอาใจใส่หัวใจของบุตรที่พระเจ้าทรง
มอบหมายก่อนอย่างเพียงพอ

แน่นอน การสอนให้บุตรรู้จักเสียสละไม่ใช่ความผิดเสมอไป ในพันธกิจมีช่วง
เวลาที่ครอบครัวต้องร่วมเสียสละ แต่เมื่อการเสียสละเกิดซ้ำ และคนที่ถูก
เรียกร้องให้เสียสละอยู่เสมอคือครอบครัวที่ใกล้ชิดที่สุด เด็กอาจรับสิ่งนั้นในอีก
ความหมายหนึ่ง ไม่ใช่ “ครอบครัวของเราด้วยกันรับใช้” แต่เป็น “ฉันถูก
เลื่อนไปที่หลังเสมอ”

บุตรของมิชชันนารีเป็นแกะที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ก่อนจะเป็นผู้ร่วมงาน
ของพันธกิจ การรักดวงวิญญาณที่พระเจ้าทรงมอบไม่ได้เริ่มจากที่ไกล แต่
ต้องเริ่มจากที่ใกล้ที่สุด เรามักกล่าวว่าจะถวายเป็นชีวิตแม่เพื่อ “ดวงวิญญาณ
หนึ่งดวง” แต่บางครั้งกลับไม่นับภรรยาและบุตรไว้ใน “หนึ่งดวง” นั้น

บุตรเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นไร ผ่านวิธีที่บิดาปฏิบัติต่อมารดา การ
ศึกษาความเชื่อที่ทรงพลังยิ่งกว่าคำเทศนาของมิชชันนารีคือชีวิตประจำวันใน
ครอบครัว เมื่อบิดาให้เกียรติและรักมารดาอย่างเสียสละ บุตรได้เห็นข่าว
ประเสริฐ เมื่อบิดาฟังบุตร รักษาสัญญา และรู้จักกล่าวคำขอโทษ บุตรเรียนรู้
ว่าพระองค์ไม่ใช่เพียงหลักคำสอนด้วยถ้อยคำ ในทางกลับกัน หากความเย็น
ซาและการไม่ใส่ใจเกิดซ้ำในบ้าน ข่าวประเสริฐอาจเข้าถึงบุตรในฐานะ
ข้อความที่เสแสร้ง

เพราะฉะนั้น การดูแลครอบครัวของมิชชันนารีไม่ใช่ภาระของพันธกิจ หรือพันธกิจอีกอย่างหนึ่งที่แยกออกไป ครอบครัวและคริสตจักรต้องถนัดดำเนินไปด้วยกัน บางครั้งต้องปรับความเร็วของพันธกิจเพื่อดูสภาพฝ่ายวิญญาณของภรรยาและหัวใจของบุตร ต้องเลื่อนตารางบางอย่าง ปฏิเสธคำขอบางอย่าง และในบางช่วงต้องอยู่ข้างครอบครัวแทนการไปหาสมาชิก นี่ไม่ใช่การมองพันธกิจเป็นเรื่องเบา แต่เป็นการจัดลำดับความรับผิดชอบที่พระเจ้าทรงมอบให้ถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายถึงการทำครอบครัวให้เป็นรูปเคารพเพื่อหลีกเลี่ยงความยากลำบากและการเสียสละของพันธกิจ พันธกิจยากและต้องมีการเสียสละ ครอบครัวมิชชันนารีอาจต้องร้องไห้และอดทนร่วมกันภายในการทรงเรียกนั้น แต่การเสียสละตามพระคัมภีร์ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยการทอดทิ้งครอบครัวใกล้ชิดซ้ำ ๆ การใช้เวลาและปฏิบัติความรักต่อครอบครัวมากขึ้นไม่ใช่ทางที่ทำให้พันธกิจอ่อนแอ แต่เป็นทางที่วางพันธกิจไว้ในระเบียบตามพระคัมภีร์

ครอบครัวไม่ใช่อุปสรรคของพันธกิจ แต่เป็นสถานที่แรกของพันธกิจ ครอบครัวไม่ได้แทนคริสตจักรท้องถิ่น แต่ครอบครัวของมิชชันนารีคือชุมชนเล็ก ๆ ที่ข่าวประเสริฐซึ่งเขาประกาศได้รับการปฏิบัติก่อน พระเจ้าทรงต้องการสำแดงความเป็นจริงของข่าวประเสริฐผ่านครอบครัวของมิชชันนารี ก่อน เราไม่อาจกล่าวว่ารักแเกาะที่อยู่ไกล หากไม่รักแเกาะที่อยู่ใกล้ที่สุด ครอบครัวของมิชชันนารีคือคริสตจักรแห่งแรกของเขา

บทที่ 1 4

การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เทคนิค แต่เป็นแบบแผนของชีวิต

“God has designed your family—not the youth group, not the children’s ministry, not the Christian school, but your family—as the principal discipling agent in your children’s lives. The most important job you have as a parent is to train and disciple your children.”

“พระเจ้าทรงกำหนดให้ครอบครัวของท่าน ไม่ใช่กลุ่มเยาวชน ไม่ใช่พันธกิจเด็ก และไม่ใช่โรงเรียนคริสเตียน เป็นช่องทางหลักในการสร้างสาวกในชีวิตบุตร งานสำคัญที่สุดที่ท่านมีในฐานะบิดามารดาคือการฝึกและสร้างบุตรให้เป็นสาวก”

— Voddie Baucham, Family Driven Faith

มิชชันนารีเป็นผู้สอนผู้คน เขาประกาศพระวจนะ อธิบายข่าวประเสริฐ หนุนใจสมาชิก และเลี้ยงดูผู้เชื่อใหม่ เมื่อพันธกิจลึกซึ้งขึ้น เขาเรียนรู้ที่จะเอาใจใส่หัวใจ ช่วยให้เชื่อเติบโต และรับใช้ดวงวิญญาณด้วยความอดทน แต่หากคิดว่าการเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณเป็นเทคนิคที่เรียนรู้เฉพาะในสนามพันธกิจ เราจะพลาดความจริงที่สำคัญที่สุด

การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เทคนิค แต่เป็นแบบแผนของชีวิต ไม่ใช่ความสามารถที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันบนธรรมมาสน์ หรือของประทานพิเศษที่ใช้เฉพาะเวลาเยี่ยมเยียน แต่ถูกสร้างขึ้นในความสัมพันธ์ที่เกิดซ้ำ คือการฟัง รอ อธิบาย ยกโทษ หนุนใจอีกครั้ง และอธิษฐานร่วมกัน ในความหมายนี้ การเลี้ยงดูของมิชชันนารีจึงปรากฏก่อนในครอบครัวซึ่งเป็นสถานที่ใกล้ที่สุด

คนหนึ่งอาจดูเหมือนศิษยาภิบาลที่อดทนในคริสตจักร แต่หงุดหงิดง่ายที่บ้าน อาจอธิบายเรื่องเดิมให้สมาชิกหลายครั้ง แต่บุตรว่า “ทำไมแค่นี้ก็ไม่รู้” อาจเข้าใจความอ่อนแอของผู้เชื่อใหม่ แต่เห็นความอ่อนแอของภรรยาและบุตร เป็นเรื่องน่ารำคาญ อย่างไรก็ตาม การตอบสนองที่ปรากฏในครอบครัวไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เปิดเผยว่าแท้จริงเราเป็นผู้รับใช้แบบใด

บุตรของมิชชันนารีไม่ได้เติบโตในความเชื่อโดยอัตโนมัติเพียงเพราะเป็นลูกของมิชชันนารี พวกเขาเห็นงานของบิดามารดาอย่างใกล้ชิด แต่ไม่ได้หมายความว่าเข้าใจข่าวประเสริฐโดยอัตโนมัติ พวกเขาเห็นสิ่งที่เกิดในคริสตจักร ได้ยินท่าทีที่บิดามารดาใช้กับผู้คน และประสบว่าสิ่งใดถูกเลื่อนช้า ๆ เพราะพันธกิจ เพราะฉะนั้น สิ่งที่บุตรต้องการไม่ใช่เพียงอยู่ในคริสตจักรนานขึ้น แต่คือเรียนรู้ผ่านบิดามารดาว่าข่าวประเสริฐกลายเป็นชีวิตได้อย่างไร

มิชชันนารีจำนวนมากวางแผนอย่างละเอียดสำหรับพันธกิจคริสตจักร เตรียมบทเรียนพระคัมภีร์ กำหนดตารางสร้างสาวก วางแผนเยี่ยมเยียน และบันทึกสภาพของผู้รับใช้ แต่กลับไม่มีแผนว่าจะดูแลดวงวิญญาณของบุตรอย่างไร

การกล่าวว่ารักบุตรกับการเลี้ยงดูบุตรจริง ๆ ไม่เหมือนกัน ความรักไม่หยุด
อยู่ที่ความรู้สึกคลุมเครือ แต่มีรูปของเวลา ความสนใจ และบทสนทนาที่เกิด
ซ้ำ

การเลี้ยงดูบุตรไม่ใช่การสร้างโปรแกรมใหญ่โต อาจเริ่มจากนิสัยเล็ก ๆ คือใช้
เวลากับลูกแต่ละคน อ่านพระวณะ ถามถึงหัวใจ และอธิษฐานร่วมกัน เด็ก
แต่ละคนมีอุปนิสัย ความกังวล และคำถามด้านความเชื่อต่างกัน บางคนพูด
มาก บางคนไม่เปิดใจง่าย บางคนชอบเรื่องราวพระคัมภีร์ แต่บางคนไวต่อ
ชีวิตของบิดามารดามากกว่า เพราะฉะนั้น การเลี้ยงดูบุตรด้วยวิธีเดียวกัน
ทั้งหมดจึงไม่เพียงพอ ต้องมองเด็กแต่ละคนเป็นหนึ่งดวงวิญญาณ

มิชชันนารีต้องสอนพระวณะแก่บุตรด้วย แต่ไม่ควรสอนเพียงถ่ายทอดความ
รู้ ต้องแสดงว่าพระวณะเชื่อมโยงกับความบาป ความกลัว และความขัดแย้ง
ในชีวิตอย่างไร เมื่อบุตรโกหก ไม่เพียงสอนศีลธรรม แต่สอนได้ว่าทำไมหัวใจ
มนุษย์จึงต้องการซ่อนจากพระเจ้า เมื่อบุตรกลัว สามารถกล่าวถึงอธิปไตย
และความดีของพระเจ้า เมื่อบุตรล้มเหลว สามารถแสดงการยกโทษและการ
ฟื้นฟูในข่าวประเสริฐ

นอกจากนี้ ไม่ควรสอนข่าวประเสริฐแก่บุตรอย่างตื้นเขิน เด็กเรียนรู้ความจริง
ลึกซึ้งได้มากกว่าที่เราคิด แน่แน่นอนว่าต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัย แต่การ
อธิบายด้วยภาษาง่ายไม่เหมือนกับการทำข่าวประเสริฐให้เบา ความจริงเรื่อง
ความบาป พระคุณ ไม้กางเขน การไถ่บาปแทน การทรงนับว่าเป็นผู้ชอบ

ธรรม การกลับใจ ความเชื่อ และการชำระให้บริสุทธิ์ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ
บุตรเช่นกัน ดังที่มีขัณนารีพยายามอธิบายข่าวประเสริฐแก่คนต่างภาษา
เขาต้องพยายามให้บุตรเข้าใจข่าวประเสริฐด้วยภาษาที่เหมาะสมกับคนรุ่นนั้น
แน่นอนว่า ทุกสิ่งในครอบครัวมิชชันนารีไม่ได้สมบูรณ์แบบ บิดามารดาล้ม
เหลวบ่อยครั้ง อาจทะเลาะกันต่อหน้าบุตร ไม่รักษาเวลาที่สัญญา พุดคม
เพราะความเหนื่อย หรือปิดหัวใจที่บ้านเพราะน้ำหนักของพันธกิจ สิ่งสำคัญ
ไม่ใช่การเป็นครอบครัวที่ไม่เคยล้มเหลว แต่คือเมื่อผิดพลาดแล้วกลับใจ
ขอโทษ และกลับมาสู่ข่าวประเสริฐ บุตรไม่ได้เรียนรู้ข่าวประเสริฐผ่านบิดา
มารดาที่สมบูรณ์แบบ แต่ผ่านบิดามารดาที่พึ่งพาพระคุณ

เพราะฉะนั้น การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณในครอบครัวมิชชันนารีต้องเป็น
แบบแผนของชีวิตที่เกิดขึ้น ไม่ใช่กิจกรรมพิเศษ การอ่านพระวจนะตามเวลา
ที่กำหนด แต่บทสนทนาที่โต๊ะอาหารก็สำคัญ คำถามถึงชีวิตประจำวันของ
บุตร ท่าทีที่ไม่มองความกลัวของเขาเป็นเรื่องเล็ก ช่วงเวลาที่หนุนใจด้วยพระ
วจนะและอธิษฐานร่วมกันเมื่อเขาทำผิด ความพยายามเล็ก ๆ ที่จะรักษา
สัญญา และความซื่อตรงที่กล่าวว่า “พ่อขอโทษ” เมื่อผิดพลาด สิ่งเหล่านี้
สะสมจนบุตรเห็นว่าข่าวประเสริฐมีชีวิตในบ้านอย่างไร

การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณเป็นวิถีชีวิตแห่งการรักคนใกล้ ก่อนจะเป็นเทคนิค
ดูแลคนใกล้ มิชชันนารีไม่อาจทำตัวเหมือนผู้เลี้ยงเฉพาะในคริสตจักร ภาษา
ท่าที และการเลือกในครอบครัวสร้างรูปแบบการเลี้ยงดูของเขา พระเจ้าทรง

หล่อหลอมการเลี้ยงดูของมิชชันนารีผ่านครอบครัว และความอดทน การฟัง
การอธิษฐาน กับความรักที่เรียนรู้ในบ้าน จะปรากฏในสถานที่รับใช้คริสต์
จักรในที่สุด การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เทคนิค แต่เป็นแบบแผนของชีวิต

บทที่ 15

การนมัสการในครอบครัวไม่ใช่กิจวัตรฝ่ายวิญญาณที่เลือกทำได้ แต่เป็น
รากฐานของพันธกิจสาธารณะ

“In many churches and homes family worship is an optional thing, or at most a superficial exercise such as a brief table grace before meals.”

“ในคริสตจักรและบ้านจำนวนมาก การนมัสการในครอบครัวถูกมองว่าเป็น
สิ่งที่เลือกทำได้ หรืออย่างมากก็เป็นกิจกรรมผิวเผิน เช่น การขอบพระคุณสั้น
ๆ ก่อนอาหาร”

— Joel R. Beeke, Family Worship

ผู้รับใช้จำนวนมากเคร่งครัดต่อการนมัสการสาธารณะ แต่ผ่อนปรนต่อการ
นมัสการในครอบครัว เขาเตรียมคำเทศนาวันอาทิตย์แต่ไม่เตรียมพระวanges ที่
โต๊ะอาหาร ไม่พลาดการนมัสการบนธรรมาสน์ แต่เลื่อนการนมัสการในบ้าน
ได้ง่ายตามสถานการณ์ ด้วยเหตุผลว่ายุ่ง สภาพแวดล้อมไม่พร้อม หรือเด็ก
ไม่มีสมาธิ การนมัสการในครอบครัวจึงถูกผลักให้เป็นสิ่งที่เลือกทำได้เสมอ
อย่างไรก็ตาม การนมัสการในครอบครัวไม่ใช่กิจกรรมเสริมที่ทำเฉพาะเมื่อ
ผู้รับใช้มีเวลาว่าง แต่เป็นสถานที่แห่งพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานเพื่อยึด
ครอบครัวมิชชันนารีไว้ด้วยพระวanges และการอธิษฐาน ครอบครัวมิชชันนารี

แตกกระจายได้ง่ายภายใต้แรงกดดันของพันธกิจ บิดาถูกผูกไว้กับตารางงาน
มารดาเหนื่อยระหว่างภาระครอบครัวกับพันธกิจ และบุตรถูกเลื่อนไปข้าง
หลังอย่างเงียบ ๆ ท่ามกลางความวุ่นวายของบิดามารดา เวลาที่ครอบครัว
เช่นนี้มาขึ้นอยู่กับพระวาระของพระเจ้าอีกครั้งจึงไม่ใช่เรื่องเล็ก

ถึงกระนั้น การนมัสการในครอบครัวไม่จำเป็นต้องมีรูปแบบเข้มงวดเสมอ
ข้าพเจ้าเองในตอนแรกก็ไม่เข้าใจเรื่องนี้ เมื่อบุตรสาวคนโตยังเล็ก ข้าพเจ้า
พยายามรักษารูปแบบอย่างเคร่งครัด เคยดุลูกเพราะไม่คุกเข่าอธิษฐาน ตอน
นั้นคิดว่ากำลังสอนการนมัสการอย่างถูกต้อง แต่เมื่อเวลาผ่านไปจึงตระหนัก
ว่า หากทำเช่นนั้นซ้ำ ๆ การนมัสการในครอบครัวอาจไม่ใช่เวลาที่เด็กชื่นชม
ยินดีในพระเจ้า แต่เป็นเวลาหนักที่ต้องอดทนอย่างฝืนใจ

พลังของการนมัสการในครอบครัวไม่ได้อยู่ที่ความสมบูรณ์ของรูปแบบ แต่อยู่
ที่ทิศทางที่เกิดซ้ำ บุตรเล็กอาจวอกแวก วัยรุ่นอาจตอบสนองอย่างเฉยชา
และบิดามารดาเองอาจนั่งลงด้วยความเหนื่อย สิ่งสำคัญคือการกล่าวซ้ำใน
บ้านว่า “ศูนย์กลางของครอบครัวเราคือพระเจ้า”

วิธีนมัสการในครอบครัวเปลี่ยนได้หลากหลายตามวัยและการเติบโตของบุตร
กับเด็กเล็กอาจใช้เรื่องราวพระคัมภีร์สั้น ๆ ภาพ การร้องเพลงพร้อมทำท่าทาง
และกิจกรรมง่าย ๆ กับเด็กโตอาจอ่านพระคัมภีร์และแบ่งปันคำถาม กับวัย
รุ่นอาจอ่านหนังสือร่วมกัน หรืออ่านและสนทนาเรื่องคำสอนคริสเตียน บาง
ครั้งอาจใช้วิดีโอช่วยอ่านและเข้าใจพระคัมภีร์ สิ่งสำคัญไม่ใช่การตรึงรูปแบบ

แต่คือทำให้พระวณะและการอธิษฐานไหลอยู่ในบ้านต่อเนื่องตามวัยและ
สถานการณ์ของบุตร

การนมัสการในครอบครัวไม่ได้ขาดซึ่งเสมอ บางครั้งดูเป็นพิธี วอกแวก หรือ
เกิดขึ้นขณะที่ความสัมพันธ์ไม่ดี และในบางช่วงรูปแบบอาจหยุดเพราะ
เหตุการณ์ต่าง ๆ แต่เมื่อหยุดแล้วไม่จำเป็นต้องยอมแพ้ สิ่งสำคัญไม่ใช่การ
ดำเนินอย่างสมบูรณ์แบบ แต่คือการเริ่มใหม่ภายในพระคุณ

หากหยุดการนมัสการในครอบครัวมานาน สามารถเริ่มด้วยการพูดคุยกับ
บุตรว่า “พ่อแม่อยากให้เรากลับมายืนต่อพระวณะของพระเจ้าร่วมกันอีก
ครั้ง” และแทนที่จะวางแผนหนักตั้งแต่ต้น อาจสัญญาเริ่มสัปดาห์ละครั้ง
อ่านพระวณะในบรรยากาศผ่อนคลาย แบ่งปันสั้น ๆ และอธิษฐานร่วมกัน
เมื่อค่อย ๆ เกิดนิสัย จึงเพิ่มความถี่ได้

หากบุตรโตแล้ว วิธีอาจแตกต่างกันขึ้น หากยากจะรวมตัวในรูปแบบ
นมัสการยาว อาจเริ่มจากเวลาที่กำหนดเพื่อแบ่งปันชีวิตและหัวข้ออธิษฐาน
การฟังความกังวลของบุตร แบ่งปันหัวข้อของบิดามารดา และอธิษฐานเพื่อ
กันและกัน ก็เป็นการฟื้นฟูการนมัสการในครอบครัวที่สำคัญ การยืนร่วมกัน
ต่อพระพักตร์พระเจ้าอาจมีรูปร่างต่างกันตามวัย แต่ศูนย์กลางเหมือนเดิม คือ
ครอบครัวหันกลับมาหาพระเจ้าภายในพระวณะและการอธิษฐาน

การหวนเมล็ดไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในช่วงเวลาน่าตื่นเต้น แต่สะสมผ่านการ
กล่าวพระวณะเดิมซ้ำ อธิบายข่าวประเสริฐเดิมอีกครั้ง และยึดพระคุณเดิม

ใหม่ พระเจ้าทรงปลูกเมล็ดแห่งความจริงในหัวใจบุตรผ่านสถานที่เล็ก ๆ ที่
เกิดซ้ำเหล่านั้น นี่ไม่ต่างจากวิธีที่คนท้องถิ่นในสนามพันธกิจเข้ามาสู่ความ
เชื่อ

การนมัสการในครอบครัวไม่ใช่กิจวัตรฝ่ายวิญญาณที่เลือกทำได้ แต่เป็น
สถานที่แห่งพระคุณที่ครอบครัวมิชชันนารียื่นต่อพระพักตร์พระเจ้า เป็นช่อง
ทางที่บุตรเรียนรู้ข่าวประเสริฐในชีวิตประจำวัน และเป็นเวลาที่ผู้รับใช้ได้รับ
การเลี้ยงดูใหม่ด้วยพระวอนะและการอธิษฐาน ก่อนมิชชันนารีจะก่อตั้งคริสต
จักรในที่ไกล พระเจ้าทรงต้องการก่อตั้งชุมชนที่นมัสการในบ้านของเขา ก่อน
การนมัสการในครอบครัวคือรากฐานของพันธกิจสาธารณะ

บทที่ 16

ภรรยาของมิชชันนารี ก่อนจะเป็นผู้ร่วมงาน คือคนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้
เขาดูแลก่อน

*“A husband should be mindful of his wife’s needs, struggles,
and feelings.”*

“สามีควรเอาใจใส่ความต้องการ ความยากลำบาก และความรู้สึกของภรรยา
อย่างละเอียด”

— Brian Croft, *The Pastor’s Family*

มิชชันนารีและศิษยาภิบาลมักคิดว่าภรรยาคือ “คนที่ต้องเข้าใจฉัน” เพราะ
พันธกิจยุ่งจึงต้องเข้าใจ เพราะการทรงเรียกใหญ่จึงต้องสนับสนุน และบาง
ครั้งคิดว่าเพื่ออาณาจักรของพระเจ้า ภรรยากับบุตรต้องเสียสละบ้างเป็น
เรื่องธรรมดา แต่พระคัมภีร์ไม่ได้วางภรรยาไวเช่นนั้น พระคัมภีร์สอนให้เห็น
คุณค่าภรรยา ไม่ใช่เป็นผู้เสียสละหรือผู้ช่วยของพันธกิจ แต่เป็นผู้ที่พระเจ้า
ทรงมอบหมายแก่สามี

ภรรยามิชชันนารีเป็นผู้ร่วมงานอันล้ำค่าของสามี ทั้งสองอธิษฐาน รับผิดชอบ
พันธกิจ ร้องไห้ และชื่นชมยินดีร่วมกัน แต่ก่อนจะเป็นผู้ร่วมงาน ภรรยาเป็น
คนแรกที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้สามีดูแลฝ่ายวิญญาณ สิ่งสำคัญกว่าการที่

ภรรยาช่วยงานได้ดีเพียงใด คือสามีดูแลเธอด้วยความรักของพระคริสต์เพียงใด

ภรรยาเป็นพยานที่มองเห็นบุคลิกของสามีใกล้ที่สุด สิ่งที่ชอบได้บนธรรมาสัน ไม่อาจซ่อนที่บ้าน เขาอาจดูอ่อนสุภาพต่อหน้าสมาชิก แต่หงุดหงิดและเฉยชาต่อภรรยา อาจพูดอย่างอ่อนโยนกับสมาชิกหญิงในคริสตจักร แต่พูดหยาบกับภรรยาของตน ปัญหาเช่นนี้ไม่อาจแก้ได้ด้วยคำว่า “เธอเป็นคนที่เข้าใจฉันดีที่สุด”

เบโตรกล่าวแก่สามีให้ดำเนินชีวิตกับภรรยาด้วยความเข้าใจ และให้เกียรติเธอในฐานะผู้รับมรดกแห่งพระคุณของชีวิตร่วมกัน ภรรยาไม่ใช่คนที่สำคัญน้อยกว่าสามี แต่เป็นพี่น้องหญิงผู้ได้รับพระคุณเดียวกันในพระคริสต์ เพราะฉะนั้น มิชชันนารีไม่ควรประเมินภรรยาตามหน้าที่ในพันธกิจ ไม่ควรตัดสินจากความสามารถ ความอดทน หรือปริมาณงานที่เธอรับผิดชอบ ภรรยาคือผู้ที่ต้องได้รับความรัก การปกป้อง และการเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณก่อน

โดยเฉพาะภรรยา มิชชันนารีแบกภาระที่มองไม่เห็นมาก ต้องปรับตัวในวัฒนธรรมต่างถิ่น ดูแลบุตร และรับมือความตึงเครียดกับความเหงาซ้ำ ๆ จากพันธกิจของสามี บางครั้งต้องรับความคาดหวังจากคริสตจักร และบางครั้งต้องอดทนเงียบ ๆ ในที่ที่ไม่มีใครรู้ สามีอาจเห็นความต้องการของคริสตจักรใหญ่ แต่ไม่เห็นความต้องการของภรรยา อย่างไรก็ตาม ใบหน้าที่เหนื่อย

คำพูดที่ลดลง อารมณ์ที่ไว และความเงิบซ้ำ ๆ อาจเป็นสัญญาณของการ
เลี้ยงดูที่สามีต้องสังเกตอย่างละเอียด

ในช่วงเริ่มก่อตั้งคริสตจักร ข้าพเจ้าต้องเรียนรู้เรื่องนี้หลายครั้ง เมื่อพันธกิจ
เพิ่มและการดูแลผู้คนต่อเนื่อง หัวใจของภรรยาหมั่นเพียรและตกต่ำ ในเวลา
เช่นนั้น เราพยายามจัดเวลาอยู่กันสองคนอย่างตั้งใจ บางครั้งขับรถไปที่เงียบ
ๆ หรือดูภาพยนตร์ร่วมกัน ภายนอกอาจดูไม่เกี่ยวกับพันธกิจโดยตรง แต่เรา
ไม่ต้องการเสียเวลาเวลานั้น นั่นไม่ใช่เวลาหยุดพันธกิจ แต่เป็นเวลาที่กลับมา
มองผู้ที่พระเจ้าทรงมอบไว้ใกล้ที่สุด และฟื้นฟูกันและกัน

การสังเกตความรู้สึกละเอียดของภรรยาไม่ง่าย เรามีอุปนิสัยต่างกัน จึงเข้าใจ
ผิดและรับสถานการณ์เดียวกันต่างกัน แต่สิ่งสำคัญไม่ใช่การเข้าใจอย่าง
สมบูรณ์แบบ หากเป็นความพยายามและทำที่ที่จะสนทนาต่อไป การฟัง
ยอมรับ และปรับหัวใจเข้าหากันต้องใช้เวลายาวนาน และยังคงดำเนินอยู่
จนถึงวันนี้ การรักภรรยาไม่จบด้วยการตัดสินใจครั้งเดียว แต่เป็นการเชื่อฟัง
ที่ต้องเรียนรู้และเลือกใหม่ทุกวัน

บางครั้งผู้รับใช้ไม่รู้สึกว่ามีปัญหาในการละลายความรักต่อภรรยา โดยอ้างว่า
กำลังทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนทำความโง่เขลาโดยกล่าวว่า
“ข้าพเจ้ารักองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าภรรยาและบุตร” แล้ววางครอบครัว
ไว้ข้างหลัง แต่ผู้ที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าจะรักคนที่พระองค์ทรงรักและมอบ
หมาย เราจะกล่าวว่ารักพระเจ้าผู้มองไม่เห็นได้อย่างไร หากไม่รักภรรยาซึ่ง

เป็นคนโกลัที่สุดที่มองเห็น การรักภรรยากับการรักพระเยซูไม่ได้แข่งขันกัน
ตรงกันข้าม การรักภรรยาเป็นคำสั่งโกลัที่สุดที่ต้องเชื่อฟังเพราะรักพระเยซู
แน่นอน การรักภรรยามิซันนารีไม่ได้หมายความว่าง่ายเสมอไป ภรรยาก็
เป็นคนบาป และสามีก็เป็นคนบาป ความอ่อนแอของกันและกันปรากฏชัด
เกิดความเข้าใจผิดและบาดแผล แต่ข่าวประเสริฐไม่ปล่อยให้คู่สมรสจบด้วย
การกล่าวโทษและหลีกเลี่ยงต่อหน้าความบาปของกันและกัน สามีไม่ควรมอง
ภรรยาเป็นเพียงคนที่ต้องแก้ แต่เป็นผู้ที่ต้องการพระคุณร่วมกัน เมื่อเห็น
ความอ่อนแอของเธอ ต้องเห็นความอ่อนแอของตนด้วย แล้วก้าวไปหา
พระคุณของพระคริสต์ร่วมกัน

ภรรยาของมิซันนารีไม่ใช่ผู้ช่วยหรือเครื่องมือของพันธกิจ แต่เป็นของ
ประทานที่พระเจ้าทรงประทานแก่สามี และเป็นผู้ที่จะรับพระคุณของชีวิต
ร่วมกัน ก่อนกล่าวว่ารักดวงวิญญาณโกล ะ มิซันนารีต้องรักภรรยาที่อยู่โกล
ที่สุด ต้องสังเกตความต้องการ ฟังความยากลำบาก ไม่มองความรู้สึกเป็น
เรื่องเล็ก อธิษฐานร่วมกัน และไม่เสียดายเวลาที่จะฟื้นฟูร่วมกัน

(หากผู้อ่านเป็นภรรยามิซันนารีหรือภรรยาผู้รับใช้ ก็อาจพิจารณาหัวใจของ
ตนด้วยหลักเดียวกันว่า เมื่อสามีเหนื่อยจากพันธกิจ ตนกำลังวิจารณ์เพียง
ความอ่อนแอของเขาหรือไม่ กำลังอยู่ในความขุ่นเคืองเพราะรู้สึกว่าได้รับ
ภาระมากกว่าหรือไม่ และกำลังคุ้นเคยกับคำวิจารณ์มากกว่าการอธิษฐาน
หนุนพันธกิจของสามีหรือไม่ การให้เกียรติสามีตามคำสอนของพระคัมภีร์

และเสริมสร้างการนำของเขาด้วยคำอธิษฐาน เป็นการเชื่อฟังอันล้ำค่าต่อ
องค์พระผู้เป็นเจ้า)

PART 4

พันธกิจที่ถูกสร้างขึ้นใหม่บนข่าวประเสริฐ

บทที่ 1 7

จุดเริ่มต้นของพันธกิจ

— มนุษย์หรือพระเจ้า

“Answers can be given solely on the basis of Scripture. For the work of missions is the work of God.”

“คำตอบสามารถให้ได้โดยอาศัยพระคัมภีร์เท่านั้น เพราะงานพันธกิจคือพระราชกิจของพระเจ้า”

— J. H. Bavinck, An Introduction to the Science of Missions

พันธกิจเริ่มต้นจากที่ใด คำถามนี้ไม่ใช่เพียงเรื่องวิธีการ แต่เป็นคำถามทางเทววิทยาว่า พันธกิจเริ่มจากความต้องการของมนุษย์ หรือจากการสำแดงของพระเจ้า ภายในมนุษย์มีพื้นที่เป็นกลางที่ยอมรับข่าวประเสริฐได้โดยธรรมชาติหรือไม่ หรือมนุษย์แม้มีสิ่งที่ทำให้รู้จักพระเจ้า ก็ยังข่มความจริงไว้ด้วยความอธรรม คำตอบต่อคำถามนี้กำหนดทิศทางทั้งหมดของพันธกิจ

ในสนามพันธกิจ เรามักอยากคิดว่ามนุษย์มีความเป็นไปได้ทางศาสนาบางอย่าง ทุกวัฒนธรรมดูเหมือนมีร่องรอยของการแสวงหาพระเจ้า และทุกศาสนาดูเหมือนมีองค์ประกอบที่เชื่อมกับข่าวประเสริฐได้ แน่نون การสำแดงทั่วไปกล่าวว่าร่องรอยของพระเจ้าปรากฏในโลกที่ทรงสร้าง มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้า และมีสิ่งที่ทำให้รู้จักพระองค์ผ่านมโนธรรม

กับโลกที่ทรงสร้าง แต่พระคัมภีร์ไม่ได้หยุดเพียงนั้น โรมบทที่ 1 กล่าวว่า
มนุษย์ไม่ได้ยึดความจริงนั้น แต่ข่มไว้ด้วยความอธรรม

ตรงจุดนี้ ความเข้าใจพันธกิจตามแนวปฏิรูปไม่ได้มองมนุษย์ในแง่ดี มนุษย์ไม่ได้เพียงขาดข้อมูลเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ แม้มีสิ่งที่ทำให้รู้จักพระเจ้า เขากลับไม่ถวายพระเกียรติและไม่ขอบพระคุณ ปัญหาไม่ใช่ความไม่รู้ แต่คือการกบฏ เพราะฉะนั้น จุดเริ่มต้นของพันธกิจไม่ควรเป็นความเป็นไปได้ทางศาสนาที่เหลืออยู่ในมนุษย์ แต่เป็นพระเจ้าผู้เสด็จมาหาคนบาปและทรงสำแดงพระองค์

ปัญหาเรื่อง “จุดเชื่อมต่อ” ที่ J. H. Bavinck นักพันธกิจศาสตร์ให้ความสำคัญ ต้องเข้าใจอย่างระมัดระวัง มิซซันนารีไม่ควรเพิกเฉยต่อภาษาวัฒนธรรม และคำถามทางศาสนาของผู้คน ต้องฟังและเข้าใจโลกของพวกเขา แต่จุดเชื่อมต่อนั้นไม่ใช่พื้นที่เป็นกลางที่ข่าวประเสริฐสามารถตั้งอยู่เองภายในมนุษย์ มิซซันนารีไม่ควรใช้ความเป็นคนศาสนาเป็นรากฐานของการยอมรับข่าวประเสริฐ แต่ต้องเปิดเผยว่าความเป็นคนศาสนาของมนุษย์ถูกบิดเบือนอย่างไรต่อหน้าการสำแดงของพระเจ้า

การอภิปรายเรื่องจุดเชื่อมต่อของ Emil Brunner ตั้งคำถามสำคัญต่อพันธกิจและการแก้ต่างความเชื่อ เขาพยายามเห็นว่าภายในมนุษย์ยังมีบางจุดที่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้าได้ แต่ Karl Barth คัดค้านอย่างรุนแรง

และธรรมประเพณีปฏิรูปที่ระวางความเข้าใจว่ามีจุดเชื่อมต่อกับตามธรรมชาติอยู่ในมนุษย์ เพราะเมื่อกล่าวรวบรวบว่ามนุษย์มีความสามารถตามธรรมชาติที่ทำให้พบพระเจ้า การกลับใจเชื่อและการบังเกิดใหม่อาจถูกเข้าใจผิดว่าไม่ใช่เหตุการณ์แห่งพระคุณ แต่เป็นการทำให้ความเป็นไปได้ที่อยู่ในมนุษย์สำเร็จ

ดังที่ Herman Bavinck เน้นใน Reformed Dogmatics การสำแดงโดยเนื้อแท้คือการกระทำของพระเจ้าที่ทรงทำให้พระองค์เป็นที่รู้จัก ไม่ใช่มนุษย์ป็นขึ้นไปค้นพบพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงมาตรัสพันธกิจดำเนินตามทิศทางของการสำแดงนี้ มิชชันนารีไม่ใช่ผู้ตั้งความเชื่อออกมาจากความปรารถนาทางศาสนาของมนุษย์ แต่เป็นพยานถึงข่าวประเสริฐที่พระเจ้าทรงสำแดงในพระคริสต์

เพราะฉะนั้น พันธกิจไม่อาจถูกลดให้เป็นบทสนทนาที่สองศาสนาพบกัน อย่างเท่าเทียมและยืนยันสิ่งร่วมกัน แน่นนอน นี่ไม่ได้หมายความว่ามิชชันนารีเพิกเฉยต่อบทสนทนาหรือไม่ฟังชีวิตของผู้คน ตรงกันข้าม เขาต้องฟังอย่างลึกซึ้ง พูดอย่างระมัดระวัง และเข้าใจบริบทของวัฒนธรรมกับชีวิตอย่างจริงจัง แต่บทสนทนาไม่อาจแทนการประกาศ และความเข้าใจวัฒนธรรมไม่อาจเป็นมาตรฐานของข่าวประเสริฐ

เป้าหมายของพันธกิจไม่ใช่ค้นหาและพัฒนาความเป็นไปได้ที่มีอยู่แล้วในมนุษย์ แต่คือเปิดเผยว่าคนบาปเป็นใครต่อพระพักตร์พระเจ้า และประกาศว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใดในพระคริสต์ มนุษย์ไม่อาจเข้าหาพระเจ้าด้วยตนเอง

แต่พระเจ้าเสด็จมาหาคนบาปในพระคริสต์ มนุษย์ข่มความจริงไว้ด้วยความ
อธรรม แต่พระเจ้าทรงส่องสว่างหัวใจมืดด้วยข่าวประเสริฐ

แก่นที่ J. Gresham Machen เน้นซ้ำใน Christianity and
Liberalism เชื่อมกับเรื่องนี้ ศาสนาคริสต์ไม่ใช่คำแนะนำทางศาสนาว่า
มนุษย์ต้องทำอะไรเพื่อช่วยตนเอง แต่เป็นข่าวประเสริฐว่าพระเจ้าทรงทำสิ่ง
ใดในพระคริสต์เพื่อช่วยคนบาป เพราะฉะนั้น มิชชันนารีไม่เริ่มจากมนุษย์
เพื่อไปถึงพระเจ้า แต่เริ่มจากพระราชกิจของพระเจ้าและนำมนุษย์มายืนต่อ
หน้าข่าวประเสริฐนั้น

ความแตกต่างนี้สำคัญมากในสนามพันธกิจจริง พันธกิจที่เริ่มจากมนุษย์ย่อม
วางความต้องการ ความทุกข์ วัฒนธรรม และการตอบสนองของมนุษย์ไว้ที่
ศูนย์กลางได้ง่าย แต่พันธกิจที่เริ่มจากพระเจ้า แม้ไม่ละเลยความต้องการ
มนุษย์ ก็ยังตีความความต้องการนั้นภายในความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความ
เป็นจริงของความบาป และการไถ่ของพระคริสต์ บาดแผลของมนุษย์สำคัญ
แต่ไม่อาจเป็นปัญหาพื้นฐานกว่าความบาป วัฒนธรรมสำคัญ แต่ไม่อาจเป็น
มาตรฐานก่อนการสำแดง

มนุษย์ไม่ได้เป็นเพียงผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่เป็นผู้มีความรับผิดชอบ
ต่อพระพักตร์พระเจ้า ไม่ใช่ผู้ที่ต้องการเพียงการปลอบโยน แต่ต้องได้รับการ
เรียกสู่การกลับใจและความเชื่อ เพราะฉะนั้น พันธกิจที่แท้จริงไม่สร้างข่าว
ประเสริฐใหม่โดยวางความต้องการของมนุษย์เป็นศูนย์กลาง แต่เปิดเผย

สภาพอันน่าเวทนากับความหวังเพียงหนึ่งเดียวของมนุษย์ภายใต้การสำแดง
ของพระเจ้า

ฤทธิ์เดชของพันธกิจไม่ได้มาจากความเป็นไปได้ที่จะชักจูงมนุษย์ แต่มาจาก
ข้าวประเสริฐเองและพระราชกิจของพระวิญญาณ ความจริงที่ว่าไม่มีจุดเริ่ม
ต้นเป็นกลางในมนุษย์ไม่ได้ทำให้พันธกิจอ่อนแอ แต่ทำให้มิชชันนารีถ่อมใจ
และกล้าหาญยิ่งขึ้น เขาไม่พึ่งความเป็นไปได้ของมนุษย์ แต่พึ่งความจริงที่ว่า
พระเจ้าตรัสและพระวิญญาณทรงทำงาน

เพราะฉะนั้น จุดเริ่มต้นของพันธกิจไม่ใช่มนุษย์ แต่คือพระเจ้า พระเจ้าทรง
สร้าง ทรงตรัส ทรงช่วยให้รอดในพระคริสต์ และทรงเปิดหัวใจคนบาปโดย
พระวิญญาณ มิชชันนารีคือพยานที่ถูกเรียกให้มีส่วนร่วมในพระราชกิจของ
พระองค์ พันธกิจไม่ได้ตั้งอยู่บนความเป็นไปได้ของมนุษย์ แต่ตั้งอยู่บนการ
สำแดงและข้าวประเสริฐของพระเจ้า

บทที่ 18

การประกาศข่าวประเสริฐที่ปราศจากการกลับใจ

“How can a man truly believe in the Lord Jesus Christ as his savior if he doesn't repent?”

“หากคนหนึ่งไม่กลับใจ เขาจะกล่าวได้อย่างไรว่าเชื่ออย่างแท้จริงในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของตน”

— Martyn Lloyd-Jones, “Lloyd-Jones on Repentance”

ทุกวันนี้ พันธกิจดูคึกคักอย่างยิ่งจากภายนอก ทั่วโลกยังมีองค์กรและเครือข่ายพันธกิจจำนวนมาก กลยุทธ์กับหลักสูตรฝึกอบรมก็หลากหลายขึ้น นอกจากนี้ พันธกิจซึ่งในอดีตถูกเข้าใจโดยมีตะวันตกเป็นศูนย์กลาง กำลังเปลี่ยนเป็นรูปแบบหลายศูนย์กลางมากขึ้น ด้วยการมีส่วนร่วมของคริสตจักรในเอเชีย แอฟริกา และลาตินอเมริกา

อย่างไรก็ตาม ความคึกคักภายนอกไม่ได้หมายความว่าข่าวประเสริฐกำลังถูกประกาศอย่างชัดเจนเสมอไป เพราะฉะนั้น เราต้องถามอีกครั้งว่า เรากำลังประกาศข่าวประเสริฐที่ถูกต้องจริงหรือไม่

ในสนามพันธกิจไม่น้อย ศูนย์กลางของการประกาศข่าวประเสริฐกำลังพร่ามัว การประกาศเรื่องความบาปและการกลับใจอ่อนลง ขณะที่การลอบโยน ความช่วยเหลือ การเข้าร่วมชุมชน และการปรับปรุงชีวิตได้รับการเน้น บาง

ครั้งคำเชิญให้เข้าร่วมวัฒนธรรมคริสเตียนมาก่อนการเรียกให้กลับมาหาพระเจ้า แต่นี้แตกต่างจากโครงสร้างของข่าวประเสริฐตามพระคัมภีร์

ปัญหาที่ร้ายแรงยิ่งกว่าไม่ใช่เพียงการไม่กล่าวถึงการกลับใจ แต่คือแม้กล่าวก็กล่าวอย่างผิวเผิน หลายครั้งเราข้ามไปสู่การยกโทษโดยความเชื่อทันที ก่อนจะจัดการความร้ายแรงของความบาปอย่างเพียงพอ หลังประกาศสั้น ๆ ก็ให้ผู้ฟังกล่าว “คำอธิษฐานต้อนรับพระเยซู” และขอบพระคุณว่าตนได้รับการยกบาปแล้ว แต่เราอาจไม่ได้ตรวจสอบอย่างเพียงพอว่าเขารู้หรือไม่ว่าความบาปคืออะไรต่อพระพักตร์พระเจ้า เห็นความร้ายแรงของบาปตนหรือไม่ ต้องการพ้นจากบาปจริงหรือไม่ กล่าวคือ มีการกลับใจและความเชื่อแท้หรือไม่

แน่นอน ข่าวประเสริฐคือข่าวแห่งการยกบาป มิเช่นนั้นเราต้องประกาศพระคุณแห่งการยกโทษอย่างกล้าหาญ ปัญหาไม่ใช่การประกาศการยกโทษ แต่คือการประกาศโดยไม่มีการวินิจฉัยความบาป และให้ความมั่นใจโดยไม่ตรวจผลของการกลับใจ สำหรับผู้ที่ไม่เห็นความลึกของบาป การยกโทษอาจกลายเป็นเพียงการปลอมโยนทางศาสนา และความมั่นใจที่ไม่มีการกลับใจ อาจกลายเป็นสันติสุขเทียม ข่าวประเสริฐไม่ใช่ความคิดเชิงบวกที่ทำให้คนสบายใจ แต่เป็นการประกาศพระคุณที่นำคนบาปมายืนต่อพระพักตร์พระเจ้าและนำไปหาพระคริสต์

ในพระคัมภีร์ ชาวประเสริฐถูกประกาศพร้อมการกลับใจเสมอ เมื่อพระเยซูทรงเริ่มพันธกิจ พระองค์ประกาศก่อนว่า “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 4:17) เปโตรร้องว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์” (กิจการ 2:38) และเปาโลสรุปพันธกิจของตนว่าเป็นการเป็นพยานถึง “การกลับใจใหม่ต่อพระเจ้าและความเชื่อในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (กิจการ 20:21)

นิมิตพันธกิจที่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแสดงแก่สาวกก็เป็นเช่นนี้ตั้งแต่ต้นว่า “จะต้องประกาศในพระนามของพระองค์ให้ชนทุกชาติกลับใจใหม่ รับการยกบาป เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:47) ในพระสัญญาว่าชาวประเสริฐจะถูกประกาศแก่ทุกชาติ มีทั้งการประกาศการยกบาปและการกลับใจ เมื่อชาวยิวได้ยินว่าพระวิญญาณเสด็จลงเหนือบ้านของโครเนลิอัส พวกเขาก็สารภาพว่า “พระเจ้าทรงโปรดให้คนต่างชาติกลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย” (กิจการ 11:18)

แต่ไม่ได้หมายความว่ากระทำแห่งการกลับใจเป็นรากฐานของการยกบาป รากฐานมีเพียงไม้กางเขนของพระคริสต์ และคนบาปรับพระคุณนั้นได้โดยความเชื่อเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ความเชื่อตามพระคัมภีร์ไม่แยกจากการกลับใจ ความเชื่อที่ไม่มีการกลับใจไม่ใช่ “ความเชื่อที่ช่วยให้รอด” ตามพระคัมภีร์ ความเชื่อแท้มาพร้อมการกลับใจที่หันจากบาปไปหาพระเจ้า

พระเยซูไม่ได้เสด็จมาเพียงเพื่อเรียกคนบาป แต่ “เพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจใหม่” (ลูกา 5:32) เพราะฉะนั้น การประกาศข่าวประเสริฐที่จัดการการกลับใจอย่างผิวเผิน คือการไม่ประกาศข่าวประเสริฐอย่างครบถ้วน หากไม่กล่าวถึงความร้ายแรงของบาปและการกลับใจแท้ พระคุณจะเสื่อมเป็นการปลอมโยนราคาถูก หากไม่กล่าวถึงความบริสุทธิ์และการพิพากษาอันน่าเกรงขามของพระเจ้า ไม่งามจนจะเหลือเพียงสัญลักษณ์ความรักที่น่าซาบซึ้ง และหากไม่กล่าวถึงความจำเป็นของการบังเกิดใหม่และการทำให้ใหม่โดยพระวิญญาณ ความเชื่อจะถูกลดลงเป็นเพียงการตัดสินใจส่วนตัวหรือการโน้มน้าวใจตนเอง

สิ่งแรกที่เกิดเมื่อการกลับใจถูกจัดการอย่างผิวเผินคือความมั่นใจเทียม ผู้คนอาจเข้าโบสถ์ ค้นเคยกับภาษาคริสเตียน และเข้าร่วมพันธกิจ แต่ไม่เผชิญอย่างลึกซึ้งว่าตนเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาอาจกล่าวว่า “ฉันเป็นคนบาป” ด้วยริมฝีปาก แต่ไม่เกลียดบาป ไม่รักความบริสุทธิ์ ไม่พึ่งพระคุณของพระคริสต์ และยังคงคิดว่าตนเป็นผู้เชื่อที่ดี

ปัญหานี้ไม่ได้เกิดเฉพาะในงานประกาศ แต่เกิดซ้ำในการเลี้ยงดูผู้เชื่อในคริสตจักร แทนที่จะจัดการอย่างสอดคล้องกับความบาปที่ยังอาศัยอยู่ภายในผู้เชื่อ เรารีบข้ามไปสู่การปลอมโยนต้น ๆ เพราะกลัวว่าเราจะรู้สึกผิดหรือเป็นภาระ คำว่า “พระเยซูทรงยกโทษทั้งหมดแล้ว” อาจเป็นความจริงของข่าวประเสริฐ แต่หากไม่ได้พาไปสู่การกลับใจแท้และการทำให้ความบาปตาย

(mortification of sin) กลับถูกใช้เพื่อปกปิดบาปอย่างเบา ๆ ก็ไม่ใช่การปลอมโยนตามข่าวประเสริฐที่แท้จริง

คริสเตียนคือผู้ที่ได้รับการทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว แต่ยังไม่ใช่ว่าผู้ที่ยังต่อสู้กับความบาปสิ้นสุด แม้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์แล้ว ก็ยังต่อสู้กับความปรารถนาของเนื้อหนังและความบาปที่เหลืออยู่ เพราะฉะนั้น สิ่งที่ยุทธมิกชนต้องการไม่ใช่การกล่าวโทษ แต่คือการตระหนักถึงความบาปอย่างชัดเจนในข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ความสิ้นหวัง แต่คือชีวิตที่พึ่งพระวิญญูญาณเพื่อทำให้ความบาปตาย ข่าวประเสริฐไม่ใช่คำปลอมโยนที่ปิดบังความรู้สึกผิดและความกลัวโทษอย่างหยาบ ๆ แต่เป็นฤทธิ์เดชที่ทำให้เราสารภาพ ละทิ้งความบาป และมาหาพระคริสต์

การประกาศข่าวประเสริฐที่ไม่มีการกลับใจ สุดท้ายสร้างชุมชนที่ไม่มีผลของการกลับใจ คริสตจักรอาจไม่ใช่ชุมชนของประชากรบริสุทธิที่ได้รับการทรงเรียก แต่กลายเป็นที่ประชุมเพื่อเติมความต้องการทางศาสนา ผู้คนได้รับความช่วยเหลือและการปลอมโยน แต่ไม่ได้เรียนรู้ชีวิตที่ละทิ้งบาปและเข้าอยู่ภายใต้การครอบครองของพระคริสต์ เมื่อนั้น คริสตจักรไม่เพียงไม่แตกต่างจากโลก แต่ไม่สามารถแก้ไขหรือใช้วินัยคริสตจักรต่อค่านิยมทางโลกภายในคริสตจักรด้วยพระวจนะ

อันตรายนี้นำปรากฏชัดในสนามพันธกิจ ผู้คนจำนวนมากอาจมาคริสตจักรโดยหวังสิ่งช่วยเหลือทางวัตถุ การปลอมโยนจิตใจ ความสัมพันธ์ที่ดีขึ้น หรือชีวิต

ที่พัฒนา แนนอน มิซซันนารีไม่ควรหันหลังต่อความทุกข์ของผู้คน การช่วย
คนยากจน ปลอบโยนผู้บาดเจ็บ และรับใช้ความต้องการจริงเป็นสิ่งสำคัญ
แต่การรับใช้ทั้งหมดนั้นไม่อาจแทนการประกาศข่าวประเสริฐที่เรียกคนบาป
กลับมาหาพระเจ้า

สิ่งที่ต้องระวังคือพันธกิจที่ให้ผู้คนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของคริสตจักรโดย
อ้างว่าเป็น “จุดเชื่อมต่อ” แต่ไม่พาพวกเขาขึ้นต่อหน้าการทรงเป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้าของพระคริสต์ หากความบาปและการกลับใจ ไม่กางเขนและความ
เชื่อ รวมทั้งการทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์ไม่ได้รับการประกาศ
อย่างชัดเจนที่ศูนย์กลาง เราอาจกำลังสร้างผู้เข้าร่วมทางศาสนา ไม่ใช่ผู้กลับ
ใจเชื่อ

เพราะฉะนั้น วิถีของพันธกิจไม่ได้เริ่มจากการขาดกลยุทธ์ แต่จากการลด
ทอนเนื้อหาของข่าวประเสริฐ การประกาศที่ไม่มีมีการกลับใจอาจดูอ่อนโยน
เข้าถึงง่าย ยอมรับง่าย และได้การตอบสนองรวดเร็วกว่า แต่การประกาศที่
ไม่เรียกคนบาปสู่การกลับใจและความเชื่อ ไม่ใช่การประกาศข่าวประเสริฐ
ตามพระคัมภีร์

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายถึงการตะโกนเรื่องการกลับใจอย่างหยาบและเย็น
ชา การประกาศการกลับใจแท้ไม่ใช่เทคนิคการกล่าวโทษ แต่เป็นคำเชิญแห่ง
พระคุณ เช่นเดียวกับแพทย์ที่วินิจฉัยโรคร้ายแรงอย่างถูกต้อง เราจัดการ
ปัญหาความบาปอันร้ายแรงของมนุษย์ตามพระคัมภีร์ด้วยหัวใจเมตตา มิซ

ซันนารีกล่าวถึงความบาปเพื่อเปิดเผยไม้กางเขนของพระคริสต์ และเรียกให้
กลับใจเพื่อช่วยให้คนเข้ามายังพระที่นั่งแห่งพระคุณของพระเจ้า

แม้เวลานี้ พระเจ้าทรงเรียกประชากรของพระองค์จากทุกชนชาติ และ
ประทานการกลับใจซึ่งนำไปสู่ชีวิต มิซซันนารีคือผู้ที่เป็นช่องทางของการทรง
เรียกนั้น การประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริงคือการนำคนบาปมาหาพระ
คริสต์ด้วยการกลับใจและความเชื่อ

บทที่ 19

สงครามฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง

— มิซซันนารีที่ต่อสู้ด้วยข่าวประเสริฐในสนามรบของหัวใจ

“James teaches the classic mode of warfare in its distilled essence: repentance, faith, and action.”

“พระธรรมยากอบสอนรูปแบบคลาสสิกของสงครามฝ่ายวิญญาณไว้อย่างชัดเจนที่สุด คือการกลับใจ ความเชื่อ และการลงมือปฏิบัติ” (เทียบ ยากอบ 4:7–10)

— David Powlison, *Power Encounters: Reclaiming Spiritual Warfare*

ในสนามพันธกิจ คำว่า “สงครามฝ่ายวิญญาณ” มักถูกใช้ด้วยความหมายที่ทรงพลัง บางครั้งมีการเน้นการขับผี การทำลาย “อำนาจแห่งความมืดที่ครอบครองพื้นที่” และการเปลี่ยนบรรยากาศฝ่ายวิญญาณ มิซซันนารีไม่ควรมองข้ามความเป็นจริงของวิญญาณชั่ว พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนถึงการทำงานของซาตานและเหล่าวิญญาณชั่ว เอเฟซัสบทที่ 6 ก็กล่าวว่า การต่อสู้ของเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ ผู้ครองโลกแห่งความมืดนี้ และวิญญาณชั่วในสวรรค์สถาน

อย่างไรก็ตาม สงครามฝ่ายวิญญาณตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงไม่อาจถูกลดทอนให้เหลือเพียงความกลัวแบบไสยศาสตร์หรือการประลองฤทธิ์ อำนาจของสงครามตามเอเฟซัสบทที่ 6 คือความจริง ความชอบธรรม ขาวประเสริฐแห่งสันติสุข ความเชื่อ ความรอด พระวาระของพระเจ้า และการอธิษฐาน กล่าวอีกอย่างหนึ่ง สงครามฝ่ายวิญญาณตามพระคัมภีร์ไม่ใช่การประกาศถ้อยคำฝ่ายวิญญาณอย่างคลุมเครือต่อโลกที่มองไม่เห็น แต่คือการยืนมั่นอยู่บนความจริงในพระคริสต์ ต่อต้านความบาปและความเท็จ และดำเนินชีวิตด้วยพระวาระกับการอธิษฐาน มิชชันนารีต้องสอนผู้เชื่อให้เข้าใจการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณในลักษณะนี้

ศูนย์กลางของสงครามฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงคือชัยชนะของพระคริสต์ เราไม่ได้ต่อสู้เพราะกลัวการโจมตีของซาตาน แต่ต่อสู้เพราะพระคริสต์ทรงทำลายอำนาจของความบาป ความตาย และซาตานแล้วโดยไม่กางเขนกับการเป็นขึ้นจากตาย มิชชันนารีไม่ใช่ผู้ที่ต่อสู้เพื่อให้ได้ชัยชนะ แต่เป็นผู้ที่ยึดชัยชนะซึ่งประทานให้แล้วในพระคริสต์และต่อสู้ภายในชัยชนะนั้น เพราะฉะนั้น สงครามฝ่ายวิญญาณจึงไม่ใช่การต่อสู้ใน “โลกที่ไม่รู้จัก” ด้วยความกังวลและความหวาดกลัว แต่เป็นการต่อสู้ในชีวิตจริง ซึ่งผู้เชื่อยืนมั่นด้วยขาวประเสริฐและความเชื่อ

ในแง่นี้ เราอาจกล่าวได้ว่าสนามรบหลักของสงครามฝ่ายวิญญาณคือหัวใจมนุษย์ David Powlison อธิบายในหนังสือ Power Encounters

ว่า สงครามฝ่ายวิญญาณไม่ได้เป็นเพียงการปะทะกับวิญญาณชั่วภายนอก แต่คือการต่อสู้แห่งการกลับใจ ความเชื่อ และการเชื่อฟัง เขากล่าวว่าพระธรรมยากอบสอนรูปแบบคลาสสิกของสงครามฝ่ายวิญญาณว่าเป็น “การกลับใจ ความเชื่อ และการลงมือปฏิบัติ” ที่จริงแล้ว ยากอบบทที่ 4 กล่าวให้ “ต่อสู้กับมาร” แต่ไม่ได้แยกการต่อสู้นี้ออกจากการยอมจำนนต่อพระเจ้า การเข้าใกล้พระเจ้า การชำระมือ การทำใจให้บริสุทธิ์ และการถ่อมตัวลงต่อ พระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า สงครามฝ่ายวิญญาณโดยเนื้อแท้คือการต่อสู้ด้านศีลธรรม ยากอบไม่ได้โยนรากของการทะเลาะและการต่อสู้ทั้งหมดไปที่วิญญาณชั่วภายนอกเท่านั้น เขากล่าวว่า “อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทในพวกท่าน” และชี้ไปที่ “ต้นหาที่ต่อสู้อยู่ในอวัยวะของพวกท่าน” เพราะฉะนั้น สงครามฝ่ายวิญญาณจึงไม่ใช่เพียงการออกคำสั่งต่อวิญญาณชั่ว แต่คือการกลับใจต่อหน้าพระเจ้าจากความปรารถนา ความหยิ่ง และใจสองฝ่ายของตน ความเชื่อคือการเข้าใกล้พระเจ้า และการลงมือปฏิบัติคือการปฏิเสธความบาปและเลือกความชอบธรรมอย่างสอดคล้องกับความเชื่อนั้น

แก่นสำคัญของสงครามฝ่ายวิญญาณตามพระคัมภีร์ยังเป็นเรื่องของอัตลักษณ์ด้วย เราได้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์แล้ว แต่ยังคงดำเนินชีวิตโดยต่อสู้กับความบาปที่เหลือยู่ภายในตน การต่อสู้ไม่ได้จบลงด้วยการสำแดงฤทธิ์

เพียงครั้งเดียว แต่เป็นการต่อสู้ซ้ำ ๆ ในการเลือกประจำวัน ซึ่งปฏิเสธความ
ปรารถนา ความหยิ่ง และความชอบธรรมของตนเอง เปาโลกล่าวว่า “เพราะ
ฉะนั้น อย่าให้บาปครอบครองกายที่ต้องตายของพวกท่าน จนทำให้ต้องเชื่อ
ฟังต้นหาของกายนั้น อย่ายอวียะของพวกท่านให้บาปใช้เป็นเครื่องมือ
ของความอธรรม แต่จงถวายตัวของพวกท่านแด่พระเจ้า เหมือนคนที่ฟื้นขึ้น
มาจากความตาย และถวายอวัยวะของพวกท่านแด่พระเจ้าให้เป็นเครื่องมือ
ของความชอบธรรม” (โรม 6:12-13)

สำหรับมิชชันนารี การต่อสู้นี้ก็จริงเรื่องจริง ความปรารถนาจะควบคุมผู้เชื่อ
ความต้องการโอ้อวดผลสำเร็จของพันธกิจอย่างลับ ๆ ความรู้สึกเหนือกว่า
หรือด้อยกว่าจากการเปรียบเทียบกับผู้รับใช้คนอื่น ความโกรธและความเย็น
ชาต่อผู้ที่ไม่ยอมรับตน รวมทั้งความไม่ใส่ใจและความหงุดหงิดที่ปรากฏ
ภายในครอบครัว สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสนามรบจริงของสงครามฝ่ายวิญญาณ
เมื่อกำหนดสงครามฝ่ายวิญญาณว่าเป็นเพียงปัญหาภายนอก มิชชันนารีก็จะ
สูญเสียโอกาสที่จะตรวจสอบหัวใจของตนเอง

ในสนามพันธกิจอย่างประเทศไทย ซึ่งพิธีกรรมแบบพุทธและพราหมณ์ผสม
ผสานกับความกลัวแบบวิญญาณนิยม ปัญหาเรื่องการนมัสการรูปเคารพและ
ความกลัวทางไสยศาสตร์เป็นเรื่องสำคัญจริง มิชชันนารีไม่ควรมองเรื่องนี้เป็น
เรื่องเล็ก และไม่ควรเยาะเย้ยความกลัวของคนท้องถิ่น ผู้คนจำนวนมาก
ดำเนินชีวิตท่ามกลางความกลัวต่อโลกที่มองไม่เห็น และความกลัวนั้นมี

อิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อวิถีชีวิต ความสัมพันธ์ และการตัดสินใจของพวกเขา
ข้าวประเสริฐให้คำตอบที่ชัดเจนต่อความกลัวเช่นนั้น พระคริสต์ทรงเป็นองค์
พระผู้เป็นเจ้าเหนืออำนาจทั้งปวง และประชากรของพระเจ้าไม่จำเป็นต้อง
เป็นทาสของอำนาจแห่งความมืดอีกต่อไป

ในความเป็นจริง ผู้เชื่อชาวไทยจำนวนมากยังต้องต่อสู้กับความกลัวผีและ
วิญญาณภายหลังการกลับใจเชื่อ ผู้เชื่อบางคนแม้เชื่อในพระเยซูแล้ว แต่เมื่อ
สมาชิกในครอบครัวเจ็บป่วยก็ยังหวั่นไหวด้วยความคิดว่า “หรือเราอาจทำให้
วิญญาณบรรพบุรุษหรือวิญญาณประจำถิ่นโกรธ” บางคนถูกกดดันว่า หาก
ไม่เข้าร่วมพิธีบูชาของครอบครัวหรือพิธีกรรมของหมู่บ้าน ภัยพิบัติจะเกิดขึ้น
แก่ครอบครัว และบางคนเคยถูกผูกมัดอย่างลึกซึ้งกับการดูดวง เครื่องราง
วันมงคล และพิธีกรรมฝ่ายวิญญาณ แม้ภายหลังหันกลับมาหาพระคริสต์แล้ว
ก็ยังต้องใช้เวลานานกว่าจะหลุดพ้นจากวิธีการที่เคยพึ่งพา ประสบการณ์
เหล่านี้ไม่ใช่เพียงปัญหาของความไม่รู้ แต่เป็นการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง
ซึ่งเกี่ยวพันกับความกลัว แรงกดดันจากครอบครัวและชุมชน วิถีชีวิตเดิม
และหัวใจที่ต้องการพึ่งพาสิ่งอื่นมากกว่าพระเจ้า

เพราะฉะนั้น ในสถานการณ์เช่นนี้ มิชชันนารีไม่ควรจบลงเพียงคำพูดว่า “ไม่
จำเป็นต้องกลัวผี” ในขณะเดียวกันก็ไม่ควรกระตุ้นความกลัวของผู้เชื่อให้
รุนแรงยิ่งขึ้น หรือเข้าหาพวกเขาด้วยการเสนอเทคนิคทางศาสนาที่ดูทรงพลัง
กว่า สิ่งที่คุณเชื่อต้องการไม่ใช่ความลับบางอย่างของโลกฝ่ายวิญญาณอันลึกลับ
แต่คือข้าวประเสริฐ มิชชันนารีต้องสอนว่าพระคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็น

เจ้าเหนืออำนาจทั้งปวง ยืนยันซ้ำ ๆ ว่าผู้เชื่อเป็นใครในพระคริสต์ และเลี้ยงดูให้พวกเขาขึ้นด้วยพระวจนะ การอธิษฐาน และความเชื่อเมื่อความกลัวถาโถมเข้ามา

การละทิ้งรูปเคารพที่มองเห็นได้และพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ไม่ใช่ทั้งหมดของการกลับใจเชื่อ การนมัสการรูปเคารพและความกลัวแบบไสยศาสตร์ไม่ได้เป็นเพียงปัญหาของการกระทำทางศาสนาภายนอก แต่เชื่อมโยงกับหัวใจที่ต้องการยึดและพึ่งพาสิ่งอื่นมากกว่าพระเจ้า แม้ภายหลังเปลี่ยนความเชื่อแล้ว ผู้เชื่อก็ยังต้องต่อสู้กับความโลภ ความกลัว และวิถีชีวิตเดิม สงครามฝ่ายวิญญาณไม่ได้จบลงด้วยเหตุการณ์ที่ละทิ้งรูปเคารพ แต่ดำเนินต่อไปในกระบวนการที่เชื่อฟังการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้ตัวตนเก่าตายลงทุกวัน

เพราะฉะนั้น เมื่อผู้เชื่ออยากกลับไปสู่วิถีเดิมเพราะความกลัว มิซซันนารีต้องหนุนใจด้วยพระวจนะและอธิษฐานร่วมกัน เมื่อพวกเขาอยากประนีประนอมต่อแรงกดดันของครอบครัว มิซซันนารีต้องช่วยให้ยึดอัตลักษณ์ใหม่ที่ได้รับในพระคริสต์ และเมื่อความโกรธ ความโลภ การผิดศีลธรรมทางเพศ ความเท็จ และความอิจฉาปรากฏในชีวิต เขาต้องช่วยให้พวกเขาไม่มองสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงปัญหาด้านอุปนิสัย แต่เห็นว่าเป็นสงครามฝ่ายวิญญาณที่ต้องต่อสู้ภายในข่าวประเสริฐ

นอกจากนี้ ชุมชนคริสตจักรต้องเสริมสร้างกันและกันภายในพระวาระกับ
การอธิษฐาน และช่วยกันต่อสู้กับความบาป ความเท็จ และความกลัว
สงครามฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เรื่องเล่าวิรบุรุษส่วนตัวที่คนหนึ่งทำได้เพราะตน
แข็งแกร่ง ผู้เชื่อหนุนใจกัน สารภาพบาป และช่วยพี่น้องที่ล้มลงให้กลับมายืน
อีกครั้ง มิชชันนารีคือผู้เลี้ยงที่ช่วยให้ชุมชนนั้นเสริมสร้างกันด้วยความเชื่อ
ไม่ใช่ความกลัว ด้วยพระวาระ ไม่ใช่ไสยศาสตร์ และด้วยพระคุณของข้า
วประเสริฐ ไม่ใช่การกล่าวโทษ

สงครามฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงคือการต่อสู้ด้วยข้าวประเสริฐในสนามรบของ
หัวใจ มิชชันนารีเชื่อว่าพระคริสต์ทรงได้รับชัยชนะแล้ว และภายในชัยชนะ
นั้น เขายังคงต่อสู้กับความบาป ความเท็จ และการทดลองในวันนี้ แล้วใน
ท่ามกลางการต่อสู้นั้น เขาก็นำทั้งตนเองและผู้เชื่อกลับมายืนต่อหน้าข้า
วประเสริฐอีกครั้ง

บทที่ 20

เรากำลังประกาศไม้กางเขนอยู่หรือไม่

“Nothing reveals the gravity of sin like the cross. ... The essential background to the cross, therefore, is a balanced understanding of the gravity of sin and the majesty of God.”

“ไม่มีสิ่งใดเปิดเผยความร้ายแรงของความบาปได้เหมือนไม้กางเขน ... เพราะฉะนั้น พื้นฐานสำคัญของการเข้าใจไม้กางเขนคือความเข้าใจที่สมดุลเกี่ยวกับความร้ายแรงของความบาปและพระบารมีของพระเจ้า”

— John Stott, The Cross of Christ

ทุกวันนี้ ไม้กางเขนยังคงถูกกล่าวถึงอย่างกว้างขวางในคริสตจักร มีไม้กางเขนอยู่บนอาคารคริสตจักร และคำว่าไม้กางเขนก็ปรากฏอยู่บ่อย ๆ ในบทเพลง คำเทศนา และคำอธิษฐาน แต่การกล่าวถึงไม้กางเขนบ่อยครั้งไม่ได้หมายความว่าไม้กางเขนอยู่ที่ศูนย์กลางของข่าวประเสริฐเสมอไป ดังที่

John Stott เน้นใน The Cross of Christ ความเชื่อคริสเตียนไม่อาจวางไม้กางเขนไว้เป็นเพียงสิ่งประดับรอบนอกได้ เมื่อไม้กางเขนถูกผลักออกจากศูนย์กลาง ศาสนาคริสต์อาจดูอ่อนโยนและร่วมสมัยมากขึ้น แต่จะไม่คงอยู่ในรูปของข่าวประเสริฐที่เหล่าอัครทูตประกาศอีกต่อไป

พันธกิจก็เช่นเดียวกัน ในสนามพันธกิจ บางครั้งไม้กางเขนถูกผลักออกจากจุดเริ่มต้นของการประกาศข่าวประเสริฐ และกลายเป็นหลักคำสอนยาก ๆ ที่จะอธิบายในภายหลัง เพราะคิดว่าต้องเปิดใจผู้คนก่อน ต้องลดการต่อต้านทางวัฒนธรรมก่อน หรือจำเป็นต้องตอบสนองความต้องการในพื้นที่ก่อน ข่าวสารเรื่องไม้กางเขนจึงอาจถูกเลื่อนไปอยู่ข้างหลัง แต่พันธกิจที่ผลักไม้กางเขนออกไป แม้ภายนอกดูเหมือนกระตือรือร้นและเกิดผล ก็ย่อมสูญเสียศูนย์กลางของข่าวประเสริฐ

ไม้กางเขนไม่ใช่กลยุทธ์ของเรา ไม้กางเขนคือข่าวสารของเรา ไม้กางเขนไม่ใช่เพียงหนึ่งในหลายข่าวสารที่เราประกาศ แต่เป็นศูนย์กลางของข่าวสารทั้งหมด มิชชันนารีคือผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นพยานถึงพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน” แม้ข่าวสารนี้จะเป็นสิ่งสะดุดสำหรับชาวยิว และเป็นความโง่เขลาสำหรับคนต่างชาติ แต่เปาโลไม่ได้เปลี่ยนข่าวสารนั้น เขาไม่ได้เปลี่ยนไม้กางเขนให้กลายเป็นคำสอนทางศาสนาหรือปรัชญาที่ผู้คนในยุคนั้นยอมรับได้ง่ายกว่า เพราะไม้กางเขนไม่ใช่ข่าวสารที่สามารถปรับให้เข้ากับความต้องการของมนุษย์ได้ แต่เป็นเหตุการณ์แห่งความรอดเพียงหนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อช่วยคนบาปให้รอด

ไม้กางเขนเปิดเผยความบาปของมนุษย์ ต่อหน้าไม้กางเขน มนุษย์ไม่ได้ยืนอยู่เพียงในฐานะผู้บอบช้ำหรือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่ถูกเปิดเผยว่าเป็นคนบาปที่กบฏต่อพระเจ้า ความจริงที่ว่าเราจำเป็นต้องมีไม้กางเขน แสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของความบาป หากความบาปเป็นเพียงปัญหาเล็กน้อย พระบุตรของพระเจาก็ไม่จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

ในขณะเดียวกัน ไม้กางเขนก็เปิดเผยพระคุณของพระเจ้า ไม้กางเขนไม่ใช่เพียงฉากที่แสดงความรักของพระเจ้าอย่างน่าประทับใจ แต่เป็นเหตุการณ์ที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงพิพากษาความบาป และในขณะเดียวกันทรงเปิดทางแห่งการไถ่บาปแทนในพระคริสต์เพื่อช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด ที่ไม้กางเขน ความยุติธรรมและความรักของพระเจ้าไม่ได้ขัดแย้งกัน พระเจ้าไม่ได้ทรงมองความบาปเป็นเรื่องเล็ก แต่ในขณะเดียวกันก็ทรงสำแดงพระคุณที่ช่วยคนบาปให้รอด

เพราะฉะนั้น การปลอมโยนที่ไม่มีไม้กางเขนไม่ใช่การปลอมโยนของชาวประเสริฐ ความรักที่ไม่มีไม้กางเขนไม่อาจกล่าวถึงความรักของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วน การยกโทษที่ไม่มีไม้กางเขนไม่อาจอธิบายราคาของความบาปและพันธกิจที่ไม่มีไม้กางเขนก็ไม่อาจนำผู้คนไปหาพระคริสต์ได้ สิ่งที่มีขนานரிต้องประกาศไม่ใช่เพียงชีวิตที่ดีขึ้นหรือความมั่นคงทางศาสนา แต่คือการยกบาปและชีวิตใหม่ที่ประทานในพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน

ณ จุดนี้ มิชชันนารีต้องเป็นผู้ที่เป็นพยาน ไม่ใช่ผู้ที่เพียงปรับตัวเข้ากับโลก
แน่นอนว่า เขาต้องเรียนรู้วัฒนธรรมและภาษา เข้าใจชีวิตของผู้คน และรับ
ฟังความทุกข์ของพวกเขา แต่ความเข้าใจวัฒนธรรมไม่อาจกำหนดเนื้อหา
ของข่าวประเสริฐได้ มิชชันนารีไม่ใช่ผู้ที่ปรับข่าวประเสริฐให้เข้ากับโลก แต่
เป็นผู้ที่เป็นพยานถึงข่าวประเสริฐต่อหน้าโลก

ข่าวประเสริฐไม่ใช่การปลอมโยนส่วนตัวหรือความชอบเฉพาะบุคคล แต่เป็น
ความจริงสาธารณะ ไม่แกงเขนและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์
ไม่ใช่เพียงสัญลักษณ์ทางศาสนาที่ปลอมโยนจิตใจของคนคนหนึ่ง แต่เป็น
เหตุการณ์แห่งความรอดของพระเจ้าที่ต้องประกาศต่อมนุษยทุกคน ทุก
วัฒนธรรม และทุกอำนาจ

อย่างไรก็ตาม ในสนามพันธกิจทุกวันนี้ มีการทดลองที่จะลดสิ่งที่ทำให้ไม่
แกงเขนขัดใจมนุษย์ ภาษาที่กล่าวถึงความบาปและการพิพากษาฟังดูไม่
สบายใจ ข่าวสารเรื่องการรับโทษแทนและการหลังพระโลหิตดูแปลก
ประหลาด และการประกาศว่าพระคริสต์ทรงเป็นหนทางแห่งความรอดเพียง
หนึ่งเดียวอาจถูกมองว่าเป็นการกีดกันผู้อื่น เพราะเหตุนี้ บางครั้งข่าว
ประเสริฐจึงถูกอธิบายเพียงด้วยภาษาแห่งความรัก มิตรภาพ การเยียวยาร
การฟื้นฟู ชุมชน และสันติภาพแน่นอนว่า ข่าวประเสริฐนำความรัก การ
เยียวยาร และสันติสุขมาให้ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นผลที่เกิดขึ้นผ่านไม่แกงเขน ไม่
อาจแทนที่ไม้แกงเขนซึ่งเปิดเผยความบาป การพิพากษา และการรับโทษ
แทนได้

มิชชันนารีที่เป็นพยานถึงไม้กางเขนไม่กลัวการตอบสนองของผู้คน เขารู้ว่า
ข่าวสารเรื่องไม้กางเขนอาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่สบายใจ แต่ไม่ทำให้ข่าว
ประเสริฐอ่อนลงเพื่อจัดความไม่สบายใจนั้น ไม้กางเขนทำลายความหยิ่ง
ของมนุษย์ ทำลายความชอบธรรมของตนเอง และเปิดเผยว่าทุกคนไม่อาจ
ยืนอยู่ได้หากปราศจากพระคุณ เพราะเหตุนี้ ไม้กางเขนจึงทำให้มนุษย์ถ่อม
ลงเสมอ แต่ในสถานที่แห่งความถ่อมนั้นเอง คนบาปจึงได้พบพระคุณ
ไม้กางเขนยังเปลี่ยนวิธีการทำพันธกิจด้วย ไม้กางเขนเรียกร้องให้มิชชันนารี
ปฏิเสธตนเองเช่นกัน เขาไม่อาจประกาศไม้กางเขนพร้อมกับดำเนินชีวิตที่
สำแดงความชอบธรรมของตนเองได้ หากข่าวสารที่เขาประกาศคือไม้กางเขน
วิธีการรับใช้ของเขาก็ต้องมีลักษณะของความถ่อมใจ การเสียสละ และการ
ปรนนิบัติ

มิชชันนารีไม่ปรับไม้กางเขนเพื่อให้เข้ากับโลก แต่เป็นพยานต่อหน้าโลกถึง
ความบาปและพระคุณที่ไม้กางเขนเปิดเผย ไม้กางเขนไม่ใช่สิ่งประดับของ
พันธกิจ แต่เป็นศูนย์กลาง และไม่ใช่เพียงเครื่องมือของพันธกิจ แต่คือ
ข่าวสารเอง เพราะฉะนั้น มิชชันนารีที่แท้จริงจึงไม่ละอายต่อไม้กางเขน เขา
อวดในไม้กางเขนเพียงอย่างเดียวเช่นเดียวกับอัครทูตเปาโล (กาลาเทีย
6:14) และประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนเพียงผู้เดียว (1 โคร
ินธ์ 1:23; 2:2)

บทที่ 2 1

มิชชันนารีที่เชื่อเรื่องการไถ่บาปอย่างจำกัดควรประกาศข่าวประเสริฐอย่างไร

“The sovereignty of God in grace gives us our only hope of success in evangelism.”

“อธิปไตยของพระเจ้าในพระคุณคือความหวังเพียงอย่างเดียวของเราต่อผลสำเร็จในการประกาศข่าวประเสริฐ”

— J. I. Packer, *Evangelism and the Sovereignty of God*

เมื่อกล่าวถึงพันธกิจตามแนวปฏิรูป เราไม่อาจหลีกเลี่ยงหลักคำสอนเรื่องการไถ่บาปอย่างจำกัดได้ หลักคำสอนนี้ฟังดูไม่สบายใจสำหรับคนจำนวนมาก แม้แต่ในหมู่มิชชันนารีจำนวนไม่น้อยที่กล่าวว่าตนยึดถือความเชื่อปฏิรูปและความเชื่อแบบอิวานเจลิคัลตามหลักข้อเชื่อ ก็ยังมีผู้ที่ไม่สามารถยอมรับหลักคำสอนนี้ได้ นี่เป็นความจริงที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง เพราะการไถ่บาปอย่างจำกัดไม่ใช่หลักคำสอนที่ทำให้การประกาศข่าวประเสริฐอ่อนแอลง แต่เป็นหลักคำสอนที่นำรากฐานและความหวังของการประกาศข่าวประเสริฐกลับคืนไปยังพระเจ้า

คำว่า “การไถ่บาปอย่างจำกัด” ถูกเข้าใจผิดได้ง่าย อาจฟังดูราวกับว่าความรักของพระเจ้ามีขอบเขตแคบ หรือคำเชิญของข่าวประเสริฐต้องถูกจำกัด แต่แก่นของหลักคำสอนนี้ไม่ใช่เช่นนั้น หลักคำสอนนี้เน้นว่า ไม้กางเขนของพระ

คริสต์ไม่ใช่เพียงเหตุการณ์ที่เปิดความเป็นไปได้แห่งความรอดไว้อย่าง
คลุมเครือ แต่เป็นการไถ่บาปที่แน่นอนและมีประสิทธิภาพ ซึ่งช่วยประชากรที่
พระเจ้าทรงเลือกไว้ให้รอดจริง เพราะเหตุนี้ การเรียกว่า “การไถ่บาปที่
แน่นอน” หรือ “การไถ่เฉพาะเจาะจง” จึงอาจสื่อความหมายได้ชัดเจนกว่า
คำถามคือ พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อมนุษย์ทุกคนใน
ลักษณะเดียวกันหรือไม่ และทรงเปิดไว้เพียงความเป็นไปได้แห่งความรอด
สำหรับทุกคนหรือไม่ มิชชันนารีจำนวนมากเข้าใจว่า เพื่อให้ความเป็นไปได้
นั้นกลายเป็นความรอดจริง มนุษย์จำเป็นต้องเพิ่มการตัดสินใจหรือความเชื่อ
ของตนเข้าไป แต่ความเชื่อปฏิรูปสารภาพแตกต่างกันออกไป พระคริสต์ทรง
สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ ในด้านพระประสงค์
และประสิทธิภาพของการไถ่บาป และทรงทำให้ความรอดของประชากรที่พระ
บิดาประทานแก่พระบุตรสำเร็จจริง พระคริสต์ทรงสละพระชนม์เพื่อ “แกะ
ของพระองค์” (ยอห์น 10:11–15) และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์คือ
ความสำเร็จแห่งการไถ่ที่ไม่อาจล้มเหลวได้ ไม้กางเขนไม่ใช่เพียงเหตุการณ์ที่
เปิดหนทางแห่งความรอดไว้ แต่เป็นเหตุการณ์ที่แผนการแห่งความรอดของ
พระเจ้าสำเร็จจริง

อย่างไรก็ตาม มิชชันนารีจำนวนมากเกิดความเข้าใจผิดตรงจุดนี้ว่า “ถ้าเป็น
เช่นนั้น เหตุใดเราจึงต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคน” หรือ “ถ้าพระ
คริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ที่ทรงเลือกไว้ คำเชิญของข่าวประเสริฐจะจริงใจ

ได้หรือ” คำถามเหล่านี้สำคัญ แต่ไม่ควรนำไปสู่ข้อสรุปที่ผิด พระคัมภีร์สอนว่าการไถ่ของพระคริสต์เป็นการไถ่ที่เกิดผลจริงเพื่อประชากรเฉพาะ และในขณะที่เดียวกันก็ทรงบัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคน

มิชชันนารีไม่รู้ว่ใครคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก เรื่องนั้นอยู่ในพระประสงค์ที่ทรงซ่อนไว้ของพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่มิชชันนารีไม่ใช่การคัดเลือกผู้คน แต่คือการประกาศพระคริสต์แก่ทุกคนอย่างจริงจังและเสรี การเสนอข่าวประเสริฐอย่างเสรีไม่ได้ขัดแย้งกับความเชื่อปฏิรูป ตรงกันข้าม เพราะมันใจว่าพระเจ้าจะทรงเรียกประชากรของพระองค์อย่างแน่นอน มิชชันนารีจึงสามารถประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคนได้อย่างกล้าหาญ

ข่าวประเสริฐที่เราประกาศไม่ใช่ความเป็นไปได้อย่างคลุมเครือว่า “ถ้าท่านเชื่อก่อน เมื่อนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์จึงจะมีความหมายสำหรับท่าน” เราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราเรียกคนบาปให้มาหาพระคริสต์ และกล่าวว่า “จงเชื่อในพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วท่านกับครอบครัวจะได้รับความรอด” ศูนย์กลางของข่าวประเสริฐไม่ใช่คำอธิบายเชิงนามธรรมเกี่ยวกับขอบเขตของการไถ่บาป แต่คือพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนและทรงเป็นขึ้นจากตาย

เพราะฉะนั้น มิชชันนารีที่เชื่อเรื่องการไถ่บาปอย่างจำกัดไม่ได้จำกัดการประกาศข่าวประเสริฐ เขาไม่ได้ประกาศแก่คนที่ดูเหมือนจะเชื่อ และหยุดประกาศแก่คนที่ดูเหมือนจะไม่เชื่อ เราไม่ตัดสินคนตามรูปลักษณ์ภายนอก

ตรงกันข้าม เราประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์แก่ทุกคนอย่าง
กระตือรือร้นยิ่งขึ้น เรารู้ว่าผลของข่าวประเสริฐไม่ได้ขึ้นอยู่กับพลังการโน้มน้าวหรือวิธีการของตน การกลับใจเชื่อไม่ใช่ผลลัพธ์ที่สร้างขึ้นด้วยเทคนิคของมนุษย์ แต่เป็นพระราชกิจแห่งพระคุณที่พระเจ้าทรงเรียกและทำให้ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกไว้ในพระคริสต์มีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความมั่นใจนี้ไม่ได้ทำให้มิชชันนารีเฉื่อยชา แต่ทำให้เขาพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น

ในสนามพันธกิจ ผู้รับใช้มักอยากได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็ว ต้องการผู้ตัดสินใจเชื่อมากขึ้นและผลลัพธ์ที่มองเห็นได้มากขึ้น เพราะเหตุนี้ เขาอาจทำให้ข่าวประเสริฐกลายเป็นเพียงเรื่องของการเลือก และเร่งให้ผู้คนตัดสินใจ แต่มิชชันนารีที่เชื่อเรื่องการไถ่บาปอย่างจำกัดจะไม่พยายามควบคุมการตอบสนองของผู้คน เขาประกาศข่าวประเสริฐอย่างชัดเจน และเชิญชวนอย่างจริงจังให้กลับใจและเชื่อในพระคริสต์ แต่เชื่อว่าผู้ที่ประทานชีวิตใหม่คือพระเจ้า

หลักคำสอนนี้ช่วยรักษาความอดทนของมิชชันนารี บางคนฟังเป็นเวลานานแต่ยังไม่ตอบสนอง บางพื้นที่อาจแทบไม่มีผลที่มองเห็นได้ตลอดหลายปี ในเวลานั้น มิชชันนารีไม่รีบตัดสินใจว่าพันธกิจของตนล้มเหลว ผลของข่าวประเสริฐอยู่ในเวลาและฤทธิ์เดชของพระเจ้า ถ้าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อประชากรของพระองค์ ประชากรนั้นย่อมมาหาพระคริสต์อย่างแน่นอน

ผ่านการทรงเรียกของข้าวประเสริฐ มิชชันนารียึดพระสัญญาไว้และ
ประกาศต่อไป

เพราะฉะนั้น มิชชันนารีที่เชื่อเรื่องการไถ่บาปอย่างจำกัดจึงประกาศข่าว
ประเสริฐเช่นนี้ เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคน เขาเชิญคนบาปอย่าง
จริงใจให้มาหาพระคริสต์ในเวลานี้ ในขณะเดียวกัน เขาไม่ได้วางผลแห่งการก
ลับใจไว้ที่การตัดสินใจของมนุษย์หรือกลยุทธ์พันธกิจ แต่ไว้ที่พระคุณของ
พระเจ้าตรีเอกานุภาพผู้ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดจริง

การไถ่บาปอย่างจำกัดไม่ใช่หลักคำสอนที่ปิดประตูพันธกิจ แต่เป็นหลักคำ
สอนที่หักความหยิ่งของมิชชันนารี ควบคุมความเร่งรีบ และถวายฤทธิ์เดช
ของข่าวประเสริฐคืนแด่พระเจ้า มิชชันนารีประกาศข่าวประเสริฐด้วยความ
มั่นใจว่า การไถ่ของพระคริสต์ไม่อาจล้มเหลวได้ เขาไม่รู้ว่ใครคือผู้ที่พระเจ้า
ทรงเลือก แต่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงรู้จักประชากรของพระองค์ และเชื่อด้วย
ว่า พระองค์ทรงเรียกประชากรของพระองค์โดยส่งผู้ประกาศออกไปและให้
พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ เพราะเหตุนี้ มิชชันนารีจึงประกาศข่าวประเสริฐ
อันเปี่ยมด้วยพระสิริด้วยความยำเกรงและตัวสั่นอยู่เสมอ

บทที่ 2 2

ความเข้าใจผิดภายใต้ชื่อ “การนมัสการที่ดึงดูดใจ”

“The focus still seems to be on us and our activity rather than on God and his work in Jesus Christ.”

“ดูเหมือนว่าจุดสนใจยังคงอยู่ที่ตัวเราและกิจกรรมของเรา มากกว่าที่พระเจ้า และพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในพระเยซูคริสต์”

— Michael Horton, *Christless Christianity*

ในสนามพันธกิจ การนมัสการมักถูกใช้ราวกับเป็นเครื่องมือดึงดูดผู้คนเข้ามาในคริสตจักร ในอดีต แนวทางเช่นนี้มักถูกเรียกว่า “การนมัสการสำหรับผู้แสวงหา” และในทุกวันนี้ก็อาจปรากฏภายใต้ชื่อว่า การนมัสการที่เป็นมิตร ต่อผู้มาเยือน การนมัสการแบบเปิด หรือการนมัสการที่ดึงดูดใจ

การเชิญผู้คนมาคริสตจักร การสร้างบรรยากาศให้นุ่มนวลเพื่อไม่ให้พวกเขารู้สึกแปลกแยก และการลดสิ่งที่อาจทำให้รู้สึกไม่สบายใจ ล้วนถูกมองว่าเป็นเรื่องสำคัญ ความใส่ใจเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งผิดในตัวเอง มิชชันนารีไม่ควรปฏิบัติต่อผู้ไม่เชื่ออย่างหยาบคาย หรือผลักไสพวกเขาด้วยภาษาที่เข้าใจไม่ได้และรูปแบบที่ปิดกั้น คริสตจักรควรต้อนรับผู้ที่มาเป็นครั้งแรกด้วยความอบอุ่น แต่ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อศูนย์กลางของการนมัสการเปลี่ยนไป ภายใต้เหตุผลว่าเป็นการคำนึงถึงผู้ไม่เชื่อ การนมัสการอาจถูกสร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ในฐานะการ

ตอบสนองสาธารณะของคริสตจักรที่ถวายแด่พระเจ้า แต่เป็นประสบการณ์ทางศาสนาที่ทำให้ผู้คนรู้สึกสบายใจและอยากอยู่ต่อ หากภายใต้ชื่อ “การนมัสการสำหรับผู้แสวงหา” คำถามของการนมัสการเปลี่ยนจาก “พระเจ้าควรได้รับการนมัสการอย่างไร” เป็น “ผู้คนชอบอะไร” สิ่งนั้นก็ไม่ใช่เพียงการเอาใจใส่อีกต่อไป แต่เป็นการเปลี่ยนสาระของการนมัสการ

โดยเนื้อแท้ การนมัสการมุ่งไปหาพระเจ้า เรานมัสการพระเจ้า ในการนมัสการ บทเพลงสรรเสริญยกพระนามของพระเจ้าและยกย่องพระราชาธิราชของพระองค์ คำเทศนาประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด ทรงกระทำสิ่งใดเพื่อเรา และทรงเรียกร้องสิ่งใดจากเรา คำอธิษฐานเป็นคำสารภาพของประชากรที่ถวายแด่พระเจ้าโดยฟังพระลักษณะของพระองค์ และพิธีมหาสนิทได้รับการประทานเพื่อยืนยันพระคุณของพระเจ้าผู้ทรงสถาปนาพันธสัญญาใหม่ เพราะฉะนั้น การนมัสการจึงไม่ใช่สถานที่ที่ออกแบบโดยมีผู้ไม่เชื่อเป็นศูนย์กลาง แต่เป็นสถานที่ที่ถวายแด่พระเจ้า และเป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงตอบสนองประชากรของพระองค์ด้วยพระวอนและพระคุณ ผู้ไม่เชื่อที่เข้าร่วมการนมัสการสามารถได้ยินข่าวประเสริฐและลิ้มรสพระคุณ ผ่านการนมัสการที่ถวายแด่พระเจ้าผู้มองไม่เห็น และผ่านพระวอนที่พระองค์ตรัสตอบประชากรของพระองค์

บางที มีขัณฐานที่ควรส่งเสริมการประชุมประกาศข่าวประเสริฐหรือกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์สำหรับผู้ไม่เชื่อและผู้เริ่มต้นเรียนรู้คริสต์ศาสนาให้มากขึ้น

โดยแยกให้ชัดจากการนมัสการ การนมัสการที่ถวายแด่พระเจ้าไม่ใช่งานแสดงที่ผู้ไม่มีความยำเกรงพระเจ้านั่งดูในฐานะผู้ชม หากผู้ไม่เชื่อเข้ามาในเวลานมัสการ เขาไม่ได้ถูกเชิญเพียงเข้าสู่ประสบการณ์ทางศาสนาที่สบายใจ แต่ถูกเชิญให้ยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

ทุกวันนี้ ในคริสตจักรและสนามพันธกิจจำนวนมาก ระเบียบนี้กำลังเลื่อนรางภายใต้เหตุผลของการประกาศข่าวประเสริฐ การนมัสการถูกปรับให้เน้นความสนุกและความน่าสนใจมากขึ้น ขณะที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและการถวายความเคารพแด่พระองค์ถูกผลักออกไป คำเทศนาอาจกลายเป็นข้อความที่ช่วยให้มนุษย์ค้นพบคุณค่าและความเป็นไปได้ของตน มากกว่าการยกพระคริสต์ขึ้น แม้แต่บทเพลงสรรเสริญก็อาจเปลี่ยนจากการยกย่องและสารภาพพระลักษณะของพระเจ้า ไปเป็นเวลาที่ผู้คนยืนยันและซาบซึ้งว่าพระเจ้าทรงเห็นคุณค่าและรักตนเองมากเพียงใด

แน่นอนว่า พระคัมภีร์กล่าวว่าประชากรของพระเจ้าได้รับความรักจากพระองค์ ผู้เชื่อที่อยู่ในพระคริสต์เป็นบุตรของพระเจ้า และได้รับการนับว่ามีคุณค่าในสายพระเนตรของพระองค์ นี่เป็นความจริงที่ล้ำค่า แต่เมื่อใช้ความจริงนี้อย่างผิดทิศทางการนมัสการ คุณค่าของมนุษย์อาจถูกเข้าใจ ไม่ใช่ในฐานะสถานะที่ประทานโดยพระคุณในพระเจ้า แต่ราวกับว่าเป็นคุณค่าที่มีอยู่ในมนุษย์โดยอิสระ เมื่อนั้น การนมัสการก็จะลื่นไถลจากสถานที่ที่สรรเสริญพระคุณของพระเจ้า ไปเป็นสถานที่ที่ยืนยันคุณค่าในตนเองของมนุษย์

ในแง่นี้ บทเพลงและคำเทศนาที่มีมนุษย์เป็นศูนย์กลางไม่ใช่เพียงปัญหาเรื่องรูปแบบของคริสตจักร แต่เป็นปัญหาที่เปิดเผยสภาพฝ่ายวิญญาณของชุมชนคริสตจักร เมื่อในคริสตจักรมีผู้ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่จำนวนมาก และชาวประเสริฐแห่งการกลับใจกับความเชื่อไม่ได้รับการประกาศอย่างลึกซึ้ง คริสตจักรก็จะให้ความสำคัญกับความรู้สึกมั่นคงของมนุษย์มากกว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ผู้คนอาจได้รับความรู้สึกว่าได้ได้รับความรักและการยอมรับภายในเวลานมัสการ แม้ไม่ได้กลับใจและเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาได้รับการปลอบโยนโดยไม่มีการตำหนิเรื่องความบาป ได้รับความซาบซึ้งโดยไม่เผชิญสิ่งที่ทำให้ไม่กางเขนจิตใจ และได้รับความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนโดยไม่มีการกลับใจเชื่อ เมื่อเป็นเช่นนั้น คริสตจักรก็จะกลายเป็นสถานที่ที่ทำให้ผู้คนคงอยู่ในสภาพบาป มากกว่าจะเปลี่ยนแปลงพวกเขา

แน่นอนว่า ศิษยาภิบาลและมิชชันนารีต้องปลอบโยนผู้ที่มีหัวใจแตกสลาย แต่การปลอบโยนและการฟื้นฟูที่แท้จริงไม่ได้มาจากการดัดศักยภาพของมนุษย์ออกมา หากมาจากการยกพระคริสต์ขึ้น คุณค่าที่แท้จริงของมนุษย์อยู่ที่การถูกสร้างโดยพระเจ้าพระผู้สร้าง และการฟื้นฟูของมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปเป็นไปได้ในพระคริสต์เท่านั้น ชาวประเสริฐไม่ได้กล่าวว่า “ตัวท่านดีพออยู่แล้ว” แต่กล่าวว่า “ท่านเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่พระคริสต์ทรงช่วยคนบาปให้รอด”

ในสนามพันธกิจ การทดลองนี้ยิ่งรุนแรงขึ้น เพราะมิชชันนารีไม่ยากสูญเสียผู้ที่ตัดสินใจอย่างแท้จริงเข้ามาในคริสตจักรอย่างยากลำบาก เขาอยากให้พวกเขา

ไม่รู้สีกอียด และมีความประทับใจที่ดีต่อคริสต์ศาสนา เพราะเหตุนี้ การนมัสการจึงถูกปรับให้มีบรรยากาศที่ไม่หนักและน่าสนใจมากขึ้น แต่การเปลี่ยนศูนย์กลางของการนมัสการให้เป็นมนุษย์ โดยอ้างว่ารักผู้ไม่เชื่อ ไม่ใช่ความรักที่แท้จริง ความรักที่แท้จริงคือการช่วยให้เขาหันต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และต่อหน้าพระวชนะ

การนมัสการไม่จำเป็นต้องไม่เป็นมิตรหรือเข้าใจยาก คริสตจักรสามารถอธิบายลำดับการนมัสการแก่ผู้ที่มาเป็นครั้งแรก อธิบายภาษาของพระคัมภีร์ด้วยถ้อยคำที่เข้าใจง่าย และต้อนรับคนแปลกหน้าอย่างอบอุ่นได้ แต่การต้อนรับแตกต่างจากการเคลื่อนศูนย์กลาง การต้อนรับคือทำที่แห่งความรักที่นำผู้คนมาขึ้นต่อพระพักตร์พระเจ้า ส่วนการนมัสการที่มีมนุษย์เป็นศูนย์กลางคือการลดทอนพระเจ้าให้เข้ากับความต้องการของมนุษย์

ความเข้าใจผิดภายใต้ชื่อ “การนมัสการที่ดึงดูดใจ” อยู่ตรงนี้ เมื่อเราเปลี่ยนการนมัสการให้มีมนุษย์เป็นศูนย์กลางเพื่อจะได้ผู้คน ในที่สุดเราอาจไม่ได้ทั้งผู้คนและสูญเสียการนมัสการไปด้วย คริสตจักรไม่ควรลดพระสิริของพระเจ้าเพื่อยึดผู้คนไว้ การนมัสการที่แท้จริงไม่ใช่เวลาที่ยกมนุษย์ขึ้น แต่เป็นเวลาที่ถวายความเคารพแด่พระเจ้า และการนมัสการที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางนี้เอง คือคำพยานที่แท้จริงที่สุดต่อหน้าโลก

PART 5

พันธกิจที่ปรากฏผ่านคริสตจักรและผลของพันธกิจ

บทที่ 2 3

พันธกิจของคริสตจักรและความสมดุลของการรับใช้ที่หลากหลาย

“The mission of the church is to go into the world and make disciples by declaring the gospel of Jesus Christ in the power of the Spirit and gathering these disciples into churches, that they might worship and obey Jesus Christ now and in eternity to the glory of God the Father.”

“พันธกิจของคริสตจักรคือการออกไปสู่โลกและสร้างสาวก โดยประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ และรวบรวมสาวกเหล่านั้นให้เป็นคริสตจักร เพื่อให้พวกเขานมัสการและเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ทั้งในเวลานี้และตลอดนิรันดร์ เพื่อพระสิริของพระเจ้าพระบิดา”

— Kevin DeYoung and Greg Gilbert, What Is the Mission of the Church?

ทุกวันนี้ มีการทำงานที่หลากหลายอย่างมากภายใต้ชื่อของพันธกิจ การช่วยเหลือเพื่อนบ้านที่ยากจน การจัดโอกาสทางการศึกษา การบรรเทาความทุกข์ของผู้คนผ่านการรักษาพยาบาลและการให้คำปรึกษา รวมทั้งการดูแลผู้ที่อ่อนแอในสังคม ล้วนได้รับการให้ความสำคัญในสนามพันธกิจ งานเหล่านี้ไม่อาจถูกมองว่าเป็นเรื่องเล็ก มิเช่นนั้นเราไม่ควรเพิกเฉยต่อความทุกข์ที่เกิดขึ้น

จริงของผู้คน และคริสตจักรต้องสำแดงผลแห่งความรักและพระเมตตาใน
ชีวิต

แต่เราต้องตั้งคำถามสำคัญตรงนี้ว่า กิจกรรมทั้งหมดเหล่านี้คือพันธกิจหรือไม่
แม้ว่ากิจกรรมทางสังคมและวัฒนธรรม การปรับปรุงระบบ การบรรเทาทุกข์
และงานด้านการศึกษาก็มีความสำคัญ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งเหล่านั้น
เหมือนกับพันธกิจพื้นฐานของคริสตจักร หากคำว่า “พันธกิจ” ถูกใช้อย่าง
กว้างเกินไป สิ่งที่คริสตจักรถูกส่งออกไปเพื่อกระทำการอย่างแท้จริงอาจเลือน
ราง Stephen Neill เตือนถึงอันตรายนี้ด้วยถ้อยคำสั้น ๆ แต่หนักแน่น
ว่า

“ถ้าทุกสิ่งคือพันธกิจ ก็ไม่มีสิ่งใดเป็นพันธกิจ”

คำกล่าวนี้ไม่ได้ปฏิเสธการรับใช้ทางสังคม แต่เตือนว่า เมื่อเราเรียกกิจกรรมที่
ดีทุกอย่างอย่างไม่แยกแยะว่าเป็นพันธกิจ พันธกิจเฉพาะของคริสตจักร คือ
การประกาศข่าวประเสริฐและการสร้างสาวก อาจถูกกลบอยู่ท่ามกลาง
กิจกรรมจำนวนมาก เมื่อพันธกิจห่างออกจากการประกาศข่าวประเสริฐและ
การก่อตั้งคริสตจักร ก็อาจถูกลดทอนเหลือเพียงกิจกรรมเพื่อสังคมหรือการ
บริการทางศาสนา

พันธกิจเป็นงานที่มีคริสตจักรเป็นศูนย์กลาง แต่ถ้อยคำนี้ไม่ได้หมายความว่า
พันธกิจมีศูนย์กลางอยู่ที่อาคารคริสตจักร หรือเป็นโครงการขยายอิทธิพล
ของนิกายใดนิกายหนึ่ง พันธกิจที่มีคริสตจักรเป็นศูนย์กลางหมายถึง พระ

คริสต์ทรงเรียกประชากรของพระองค์ ทรงสร้างพวกเขาเป็นสาวกผ่านพระ
วจนะ ศิลศักดิ์สิทธิ์ และวินัยคริสตจักร แล้วทรงส่งพวกเขาออกไปเป็นพยาน
ในโลกอีกครั้ง เป้าหมายของพันธกิจไม่ใช่เพียงการเพิ่มจำนวนผู้ที่ได้รับความ
ช่วยเหลือหรือผู้เข้าร่วมโครงการ แต่คือการสร้างผู้ที่เชื่อและติดตามพระ
คริสต์ รวบรวมพวกเขาเป็นคริสตจักร และทำให้คริสตจักรนั้นตั้งมั่นเป็น
ชุมชนที่เป็นพยานถึงข่าวประเสริฐอีกครั้ง

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาคริสตจักรว่า “จงสร้างสาวกจากชนทุกชาติ”
และพระบัญชานี้เชื่อมโยงกับการให้บัพติศมาและการสอนให้พวกเขาถือ
รักษาทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า พันธกิจไม่อาจหยุดอยู่
เพียงการประกาศส่วนบุคคลหรือการตัดสินใจเชื่อเพียงครั้งเดียว พันธกิจคือ
การเรียกผู้คนมาหาพระคริสต์ เลี้ยงดูพวกเขาภายในคริสตจักรซึ่งเป็นพระ
กายของพระองค์ และสร้างพวกเขาเป็นสาวกที่เชื่อฟังพระวจนะ

เพราะฉะนั้น พันธกิจหลักและเฉพาะของคริสตจักรไม่ใช่การปฏิรูปสังคม
โดยตรง แต่คือการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เรียกผู้คนให้หัน
กลับมาหาพระเจ้า และสร้างพวกเขาเป็นสาวกภายใต้พระวจนะ คริสตจักร
ไม่ได้ถูกก่อตั้งขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาทุกอย่างของโลก แต่เป็นชุมชนที่พระเจ้า
ทรงเรียก เลี้ยงดู และสร้างประชากรของพระองค์ผ่านพระวจนะและศีล
ศักดิ์สิทธิ์ หากคริสตจักรสูญเสียศูนย์กลางนี้ ต่อให้ทำกิจกรรมมากเพียงใด ก็
ยังพลาดสาระสำคัญของพันธกิจ

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรควรไม่ใส่ใจต่อความทุกข์ของโลก ผู้เชื่อที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยข่าวประเสริฐย่อมไม่เพิกเฉยต่อกันยากจน ไม่มองความทุกข์ของผู้ถูกกดขี่เป็นเรื่องเล็ก และได้รับการทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตด้วยความรักต่อเพื่อนบ้าน คริสตจักรต้องสำแดงพระเมตตาและทำความดี แต่การรับใช้ทางสังคมไม่อาจแทนที่ข่าวประเสริฐได้ การรับใช้นั้นเป็นผลที่ปรากฏจากชีวิตของผู้เชื่อซึ่งได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยข่าวประเสริฐ

ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อลำดับนี้ถูกกลับด้าน การพัฒนาชุมชน โครงการการศึกษา กิจกรรมทางวัฒนธรรม และการปรับปรุงระบบอาจดำเนินไปภายใต้ข้อพันธกิจ แต่ข่าวประเสริฐของพระคริสต์และการก่อตั้งคริสตจักรถูกถือเป็นเรื่องรอง ในสนามพันธกิจ ผู้คนอาจตอบสนองต่อความช่วยเหลือก่อนตอบสนองต่อข่าวประเสริฐ ผู้สนับสนุนอาจเรียกร้องตัวเลขและผลลัพธ์ที่มองเห็นได้ และมีขบวนการเองก็อาจต้องการพิสูจน์พันธกิจของตนผ่านการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ แต่การที่ชีวิตของผู้คนดีขึ้นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้เป็นสาวกของพระคริสต์ หมู่บ้านที่สะอาดขึ้น เด็กที่ได้รับการศึกษา หรือครอบครัวที่ได้รับความช่วยเหลือ ไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรถูกก่อตั้งขึ้นแล้ว

พันธกิจของคริสตจักรลึกกว่านั้น คริสตจักรเรียกคนบาปมาหาพระคริสต์ เลี้ยงดูด้วยพระวจนะ สร้างพวกเขาเป็นพระกายของพระคริสต์ภายในบัดติศมาและพิธีมหาสนิท และสอนให้ผู้เชื่อดำเนินชีวิตตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า สาวกไม่ใช่เพียงผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือ แต่คือผู้ที่เชื่อในพระคริสต์

เรียนรู้พระวณะของพระองค์ และเชื่อฟังพระวณะนั้น ในที่สุด พันธกิจต้องมุ่งไปสู่การก่อตั้งคริสตจักรที่สาวกเช่นนี้รวมตัวกัน นมัสการพระเจ้า และเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐ

ในแง่นี้ พันธกิจเชิงอภิบาล พันธกิจของผู้เชี่ยวชาญ และพันธกิจของฆราวาส ไม่ได้แข่งขันกัน งานประกาศพระวณะและการก่อตั้งคริสตจักรเป็นพันธกิจหลักเฉพาะของคริสตจักร ในขณะเดียวกัน พระเจ้าทรงส่งผู้เชื่อที่มีของประทานและอาชีพหลากหลายออกไปสู่โลก เพื่อสำแดงผลของข่าวประเสริฐในด้านต่าง ๆ ของชีวิต แพทย์ดูแลผู้ป่วย ครูสอนนักเรียน นักธุรกิจทำงานอย่างซื่อตรง และผู้เชื่อรับใช้เพื่อนบ้านในสถานที่ของตน แต่การรับใช้เหล่านี้ไม่อาจแทนที่การประกาศข่าวประเสริฐและการสร้างสาวกของคริสตจักรได้ ต้องเข้าใจว่าเป็นผลที่ไหลออกมาจากชีวิตของผู้เชื่อซึ่งได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยข่าวประเสริฐ

เพราะฉะนั้น มิชชันนารีต้องให้เกียรติงานพันธกิจที่หลากหลาย แต่ไม่สูญเสียศูนย์กลาง การบรรเทาทุกข์มีความสำคัญ แต่ไม่อาจแทนที่ข่าวประเสริฐ การศึกษามีความจำเป็น แต่ไม่อาจแทนที่การสร้างสาวก การเปลี่ยนแปลงทางสังคมมีคุณค่า แต่ไม่เหมือนกับการก่อตั้งคริสตจักร คริสตจักรต้องทำความดีในโลก แต่พันธกิจพื้นฐานของคริสตจักรคือการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์และสร้างประชากรของพระองค์

งานพันธกิจที่หลากหลายไม่ได้แข่งขันกัน แต่ไม่ใช่ทุกงานจะมีตำแหน่งเดียวกันภายในพันธกิจ ศูนย์กลางต้องเป็นพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์เสมอ พันธกิจที่แท้จริงไม่ใช่กิจกรรมเพื่อสังคมที่ข้ามคริสตจักรไป แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าที่พระคริสต์ทรงเรียกประชากรของพระองค์สร้างพวกเขาภายในคริสตจักร และส่งพวกเขาออกไปสู่โลกอีกครั้ง การรักษาลำดับนี้คือความสมดุลระหว่างพันธกิจของคริสตจักรกับการรับใช้ที่หลากหลาย

บทที่ 2 4

เพื่อนบ้านที่เราต้องรัก ก่อนจะเป็นเป้าหมายของการประกาศข่าวประเสริฐ

“Our calling as Christians is not to love God’s elect, and them only, but to love our neighbour, irrespective of whether he is elect or not.”

“การทรงเรียกของเราในฐานะคริสเตียนไม่ใช่ให้รักเฉพาะผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกเท่านั้น แต่ให้รักเพื่อนบ้านของเรา ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกหรือไม่ก็ตาม”

— J. I. Packer, *Evangelism and the Sovereignty of God*

ในสนามพันธกิจ ผู้คนถูกจัดประเภทว่าเป็น “เป้าหมายของการประกาศข่าวประเสริฐ” ได้อย่างง่ายดาย เราเริ่มพิจารณาว่าใครเปิดใจต่อข่าวประเสริฐ ใครมีแนวโน้มจะมาคริสตจักร และใครดูเหมือนจะกลายเป็นผลของพันธกิจแน่นอนว่า มิชชันนารีต้องแยกแยะสภาพและการตอบสนองของผู้คน แต่การแยกแยะนั้นอาจเปลี่ยนไปเป็นท่าทีที่ประณามผู้คนจากความเป็นไปได้ทางพันธกิจ แทนที่จะมองว่าเขาคือเพื่อนบ้านที่เราต้องรัก

เมื่อข้าพเจ้าเริ่มพันธกิจท่ามกลางผู้อพยพในคริสตจักรพหุวัฒนธรรมที่ประเทศเกาหลีในปี 2011 ข้าพเจ้าได้ลองหลายวิธีเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าจัดชั้นเรียนภาษาเกาหลี ช่วยเหลือปัญหาด้านการรักษา

พยาบาลและค่าจ้างที่ไม่ได้รับ จัดทัศนศึกษาและกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งเชิญผู้คนมาคริสตจักร ในระหว่างนั้น คำถามหนึ่งเกิดขึ้นในใจอยู่บ่อยครั้งว่า เราควรดูแลต่อไปแม้แต่คนที่ไม่มาคริสตจักรและต้องการเพียงรับประโยชน์หรือไม่ หรือควรมุ่งความสนใจไปยังผู้ที่แสดงการตอบสนองต่อความเชื่อมากกว่า เมื่อมองจากมุมมองของประสิทธิภาพของพันธกิจ ทางเลือกหลังดูสมเหตุสมผลกว่าเสมอ

แต่เมื่อดำเนินพันธกิจต่อไป ความจริงหนึ่งก็ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ คือพระมหาบัญชาไม่อาจแยกออกจากพระบัญชาแห่งความรักได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เราสร้างสาวกจากชนทุกชาติ และในเวลาเดียวกันก็ทรงบัญชาให้เรารักเพื่อนบ้าน พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราในขณะที่เรายังเป็นคนบาป พระคุณนั้นไม่ใช่ความเมตตาที่มีเงื่อนไข โดยตั้งอยู่บนความเป็นไปได้ว่าเราจะกลับใจเชื่อ

ความขัดแย้งเช่นนี้ปรากฏเหมือนกันในพันธกิจเด็ก ในกลุ่มเด็ก มีบางคนตอบสนองต่อพระวาทะได้ดี ร้องเพลงสรรเสริญอย่างตั้งใจ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมของคริสตจักรอย่างกระตือรือร้น เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะรู้สึกผูกพันกับเด็กเช่นนั้นมากกว่าและอยากให้ความสนใจมากขึ้น ในทางกลับกัน เด็กที่อยู่ไม่นิ่ง ไม่ตั้งใจฟัง หรือแม้มานานแล้วแต่ดูเหมือนไม่มีการเปลี่ยนแปลง อาจถูกผลักไปอยู่ข้างหลังได้ง่าย แต่เราไม่รู้ว่าพระเจ้าจะทรงเรียกใคร มิเช่นนั้นเรีจึงควรละทิ้งอคติให้มากที่สุด และเอาใจใส่ทั้งเด็กที่ตอบสนองช้าและเด็กที่ถูกกละเลย

สิ่งที่เราต้องระวังคือท่าที่ที่มุ่งแต่เป้าหมาย คือการปฏิบัติดีกับคนที่ดูเหมือนจะเชื่อได้ง่ายมากกว่า และตัดคนที่ดูเหมือนจะไม่เชื่อออกจากใจแต่เนิ่น ๆ สิ่งนี้อาจดูเหมือนเป็นกลยุทธ์ แต่แท้จริงแล้วคือการปฏิบัติต่อคนเป็นเครื่องมือเพื่อผลลัพธ์ของพันธกิจ บางครั้งมิชชันนารีเชื่อว่าควรลงทุนกับคนหนุ่มสาวที่ฉลาดกว่าและอุทิศตัวมากกว่าก่อน แต่พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อเราเช่นนั้น พระคริสต์ทรงอดทนนานต่อเหล่าสาวกที่เชื่อช้า และทรงสละพระชนม์เพื่อเราซึ่งเคยเป็นศัตรูของพระองค์

แน่นอนว่า นี่ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถใช้เวลาและกำลังเท่ากันกับทุกคน มิชชันนารีจำเป็นต้องมีลำดับความสำคัญอย่างมีสติปัญญา แต่การกำหนดลำดับความสำคัญแตกต่างจากการตัดใครคนหนึ่งออกจากใจ แม้เราอาจไม่สามารถพบใครบางคนได้บ่อย ท่าทีที่มีต่อเขาก็ไม่ควรเป็นความเย็นชาหรือการยอมแพ้ แต่ควรเป็นการอธิษฐานและพระเมตตา แม้เขายังไม่กลายเป็นผลของพันธกิจของเราในเวลานี้ เขาก็ยังเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า และเป็นเพื่อนบ้านที่เราต้องรัก

แม้เมื่อผู้คนดูไม่สนใจข่าวประเสริฐ มิชชันนารีก็ไม่ตัดสินเขาอย่างง่าย ๆ เขายังคงตกทายคนที่ดูดีอ้วนด้วยความอ่อนโยน เมื่อพบคนที่เคยผิดสัญญาอีกครั้ง เขาไม่คำนวณความผิดหวังครั้งก่อน และเมื่อเห็นคนที่ต้องการความช่วยเหลือ เขาก็รับใช้เท่าที่ทำได้ นี่ไม่ใช่เทคนิคของการประกาศข่าวประเสริฐ แต่เป็นวิถีชีวิตของผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยข่าวประเสริฐต่อหน้าเพื่อนบ้าน

ในสนามพันธกิจมีแรงกดดันเรื่องผลงานอยู่เสมอ มิชชันนารีต้องรายงานแก่ผู้สนับสนุน ต้องอธิบายผลของพันธกิจ และอยากเห็นหลักฐานว่างานที่กำลังทำอยู่นั้นไม่สูญเปล่า เพราะเหตุนี้ หัวใจจึงมักเอนเอียงไปหาคนที่ตอบสนอง และเราก็เรียกสิ่งนั้นว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้า ในทางกลับกัน คนที่ดูดีหรือปฏิเสธอาจถูกมองว่าเป็นผู้ที่ควร “สะบัดผงคลีออกจากเท้า” แต่เราไม่ควรใช้พระวจนะนั้นเป็นข้ออ้างเพื่อยอมแพ้ต่อผู้คนอย่างง่ายดาย อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยประสิทธิภาพ

พระเจ้าทรงเลือกสิ่งที่โลกเห็นว่าโง่เขลา เพื่อให้คนมีปัญญาอับอาย (1 โครินธ์ 1:27) แม้คนที่ดูเชื่องช้าและไม่มีความเป็นไปได้ในสายตาเรา พระเจ้าก็ทรงสามารถเปลี่ยนเขาและตั้งให้เป็นผู้ใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ เราต้องจดจำพระวจนะของพระองค์ว่า “หลายคนที่เป็นคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก” (มัทธิว 19:30)

พันธกิจไม่ใช่เรื่องของการคำนวณประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อให้ได้ผู้คน หากมองด้วยมาตรฐานแห่งประสิทธิภาพเพียงอย่างเดียว ความอดทนนานและการเสียสละพระองค์เองของพระคริสต์อาจดูเหมือนเป็นความสูญเปล่า แต่ข่าวประเสริฐทำลายการคำนวณของมนุษย์ พระมหาบัญชาไม่อาจแยกออกจากพระบัญชาให้รักเพื่อนบ้าน และดำเนินไปพร้อมกับพระวจนะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในตอนจบของคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีว่า “จงไปและทำเหมือนอย่างนั้น” (ลูกา 10:37) มิชชันนารีไม่ควรมองผู้คนเพียงเป็นเป้า

หมายของการประกาศข่าวประเสริฐ แต่ต้องเป็นผู้ที่เข้าไปเป็นเพื่อนบ้านของ
เขาก่อน

บทที่ 2 5

ภาวะอ้วนฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรและผลที่บิดเบือนของพันธกิจ

“God is the gospel, not money, not health, not family.”

“พระเจ้าคือข่าวประเสริฐ ไม่ใช่เงิน ไม่ใช่สุขภาพ และไม่ใช่ครอบครัว”

— John Piper, “God Is the Gospel”

คริสตจักรเกาหลีไม่ใช่คริสตจักรที่ขาดแคลนทรัพยากรฝ่ายวิญญาณ มีคำเทศนามากมาย บน YouTube มีคำสอนด้านความเชื่อและวิดีโอคำพยาน ถูกเผยแพร่อย่างต่อเนื่อง และผู้คนก็เข้าถึงหนังสือ การสัมมนา และการประชุมฟื้นฟูได้โดยง่าย แต่อาหารที่มีมากไม่ได้ทำให้ร่างกายแข็งแรงเสมอไป สิ่งสำคัญคือเรากินอะไร อาหารที่ดีทำให้ร่างกายแข็งแรง แต่อาหารที่หวาน และกระตุ้นความรู้สึกมากเกินไปทำให้ร่างกายเจ็บป่วย

ทุกวันนี้ ภายในคริสตจักรมีอาหารฝ่ายวิญญาณที่ไม่ดีต่อสุขภาพถูกมอบให้อย่างไม่แยกแยะอยู่มาก มีคำสอนที่ให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาชีวิตของตนเองมากกว่าการรู้จักพระเจ้า เน้นการปลอบโยนมากกว่าการกลับใจ และกล่าวถึงพระพรมากกว่าไม้กางเขน ข่าวสารเช่นนั้นดึงดูดผู้คนได้ง่าย เพราะสัญญาสันติสุขแก่ผู้ที่วิตกกังวล กล่าวถึงความสำเร็จแก่ผู้ที่ล้มเหลว และทำให้ผู้ที่กำลังทุกข์คาดหวังการแก้ปัญหาอย่างรวดเร็ว

ความเชื่อเช่นนี้ทำให้คริสตจักรอ้วนฝ่ายวิญญาณ ผู้คนฟังมากแต่ไม่เชื่อฟัง กล่าวถึงพระคุณแต่ไม่กลับใจ แสวงหาพระพรแต่ไม่ต้องการแบกกางเขนของตน ภายนอกชีวิตความเชื่ออาจดูอุดมสมบูรณ์ แต่หากความอุดมสมบูรณ์นั้นไม่ได้นำไปสู่ความยำเกรงและการเชื่อฟังพระเจ้า ก็อาจไม่ใช่สุขภาพที่ดี แต่เป็นการบริโภคนฝ่ายวิญญาณมากเกินไป

ปัญหาคือลักษณะเช่นนี้ถูกนำเข้าสู่สนามพันธกิจโดยตรง คริสตจักรที่คุ้นเคยกับคำเทศนาแบบแสวงหาพระพรย่อมคาดหวังผลแบบเดียวกันในสนามพันธกิจ และคริสตจักรที่เน้นผลงานย่อมเรียกร้องผลลัพธ์ที่มองเห็นได้จากรายงานพันธกิจ พวกเขาถามว่ามีคนมารวมกันกี่คน มีผู้ตัดสินใจเชื่อกี่คน มีคำตอบของการอธิษฐานและคำพยานอะไรบ้าง และมีภาพใดที่สามารถนำมาแสดงได้ รายงานอาจเป็นช่องทางเพื่อขอบพระคุณร่วมกัน แต่เมื่อสิ่งนั้นกลายเป็นมาตรฐานของพันธกิจ มิชชันนารีก็อาจอยากสร้างผลลัพธ์ให้ตรงกับความคิดหวังนั้น

เมื่อเป็นเช่นนั้น วิธีการที่เคยเห็นในคริสตจักรเกาหลีก็จะเกิดซ้ำในสนามพันธกิจ คนท้องถิ่นมาคริสตจักรโดยหวังว่าความเจ็บป่วยจะหาย บุตรจะประสบความสำเร็จ ปัญหาเศรษฐกิจจะคลี่คลาย และปัญหาครอบครัวจะได้รับการแก้ไข มิชชันนารีไม่อาจเพิกเฉยต่อความทุกข์ของพวกเขาได้ แต่เมื่อการตอบสนองความต้องการเหล่านั้นกลายเป็นศูนย์กลาง คริสตจักรก็จะถูกมองมากขึ้นว่าเป็นสถานที่สำหรับรับพระพรและแก้ปัญหา คำเทศนาก็อาจกล่าวถึงการพลบโยน ความสำเร็จ การรักษาโรค และคำตอบของการอธิษฐาน

มากกว่าความบาป การกลับใจ และการทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์

ลองคิดถึงคริสตจักรแห่งหนึ่งในสนามพันธกิจซึ่งแจกอาหารทุกสัปดาห์ มอบทุนการศึกษาแก่เด็ก และช่วยค่ารักษาพยาบาลของผู้ป่วย ในระยะแรก สิ่งเหล่านี้อาจกลายเป็นจุดเชื่อมต่อที่ดี ผู้คนเปิดใจและเริ่มมาร่วมนมัสการ มีภาพส่งไปยังคริสตจักรผู้สนับสนุน และได้ยินคำพยานแห่งความขอบคุณ ทุกคนอาจรู้สึกว่ามีผลเกิดขึ้น

แต่หากเวลาผ่านไปแล้วพวกเขายังไม่ก้าวไปสู่การเรียนรู้และเชื่อฟังพระวาทะ และยังคงอยู่ในคริสตจักรเพียงเพื่อรับความช่วยเหลือ จะเกิดอะไรขึ้น มิซซันนารีอาจกลัวว่าจะสูญเสียพวกเขา จึงเตรียมความช่วยเหลือมากขึ้น และคำเทศนาก็อาจค่อย ๆ ไหลไปในทิศทางที่ไม่ขัดกับความคาดหวังของพวกเขามากนัก ในที่สุด คริสตจักรอาจไม่ใช่ชุมชนที่สร้างคนให้เป็นสาวก แต่กลายเป็นองค์กรที่คอยจัดการและตอบสนองความต้องการของผู้คน

พันธกิจเช่นนี้อาจดูเหมือนประสบความสำเร็จจากภายนอก มีผู้คนมารวมกัน มีเรื่องราวให้แบ่งปัน และมีภาพที่ผู้สนับสนุนยินดี แต่เมื่อเวลาผ่านไป ปัญหาที่ยังรากลึกจะปรากฏขึ้น ผู้เชื่อยังคงเรียกร้องการดูแลอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่สามารถยืนด้วยพระวาทะด้วยตนเองและก้าวไปสู่การรับใช้ผู้อื่น คริสตจักรและผู้รับใช้ยังอยู่กับการรักษาพวกเขาไว้ แต่ชุมชนนั้นกลับไม่สามารถก้าวไปประกาศข่าวประเสริฐและก่อตั้งคริสตจักรอื่นได้

แน่นอนว่า มิชชันนารีไม่ควรเพิกเฉยต่อความต้องการจริงของผู้คน การให้อาหารแก่ผู้หิวโหย การช่วยเหลือผู้ป่วย และการร่วมแก้ไขความทุกข์ของผู้ถูกกดขี่ ไม่อาจถูกมองเป็นเรื่องรองได้ ถึงกระนั้น การตอบสนองความต้องการก็ไม่ควรเข้ามาแทนที่ชาวประเสริฐ ความช่วยเหลืออาจเปิดประตูแต่สิ่งที่ต้องผ่านประตูนั้นเข้าไปไม่ใช่ข่าวสารที่ตอบสนองความปรารถนาของมนุษย์ หากเป็นชาวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เพราะฉะนั้น ความบิดเบือนของพันธกิจไม่ได้เริ่มต้นเฉพาะในสนามพันธกิจ แต่เริ่มต้นจากสภาพฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรผู้ส่ง หากคริสตจักรเกาหลีคุ้นเคยกับความเชื่อแบบแสวงหาพระพรและการเน้นผลงาน ก็มีความเป็นไปได้สูงที่จะสร้างพันธกิจและคริสตจักรในรูปแบบเดียวกันในสนามพันธกิจ แต่มิชชันนารีต้องต้านกระแสนี้ เขาต้องเห็นคุณค่าของสุขภาพคริสตจักรท้องถิ่นมากกว่ารายงานในระยะสั้น และแม้จะดูแลความต้องการของผู้คน ก็ต้องก้าวพ้นความต้องการเหล่านั้นไปประกาศพระคริสต์

มิชชันนารีต้องช่วยไม่ให้คริสตจักรท้องถิ่นคงอยู่เป็นชุมชนผู้บริโภคที่รอรับการดูแลต่อไป ผู้ที่มาร่วมกันเพื่อรับพระพรต้องเติบโตเป็นผู้ที่นมัสการพระเจ้า ผู้ที่เคยคาดหวังการแก้ปัญหามองต้องเติบโตเป็นสาวกที่แบกกางเขน และผู้ที่เคยรับความช่วยเหลือต้องเติบโตเป็นพยานที่รับใช้ผู้อื่น นี่คือนหนทางที่ก้าวพ้นภาวะอ่อนฝ่ายวิญญาณไปสู่คริสตจักรที่แข็งแกร่ง และเป็นหนทางแก้ไขผลที่บิดเบือนของพันธกิจ

บทที่ 2 6

พันธกิจที่ปรารถนาพระสิริของพระเจ้าและการฟื้นฟู

— ใคร่ครวญผ่านพันธกิจของ **Brainerd**

“God is glorified not only by His glory’s being seen, but by its being rejoiced in.”

“พระเจ้าได้รับพระเกียรติไม่เพียงเมื่อพระสิริของพระองค์เป็นที่มองเห็นเท่านั้น แต่ยังเมื่อผู้คนชื่นชมยินดีในพระสิรินั้นด้วย”

— Jonathan Edwards, “Miscellanies,” No. 448, in *The Works of Jonathan Edwards*

จุดเริ่มต้นของพันธกิจไม่ใช่ความต้องการของมนุษย์หรือความสำเร็จของงาน แต่คือความปรารถนาต่อพระสิริของพระเจ้า ความปรารถนาให้พระเจ้าทรงปรากฏว่าเป็นพระเจ้า และให้พระบารมีกับการครอบครองของพระองค์ได้รับการยอมรับในหัวใจและชีวิตของผู้คน ต้องอยู่ที่ศูนย์กลางของพันธกิจ หากความปรารถนานี้หายไป พันธกิจอาจยังดำเนินต่อไป แต่ในที่สุดจะเหลือร่องรอยของมนุษย์และทำให้พระเจ้าพรวมวลง

พระสิริของพระเจ้าไม่ได้จบลงเพียงการปรากฏผ่านเหตุการณ์บางอย่าง ดังที่ Jonathan Edwards กล่าวว่า พระเจ้าได้รับพระเกียรติไม่เพียงเมื่อพระสิริของพระองค์เป็นที่มองเห็น แต่เมื่อผู้คนชื่นชมยินดีในพระสิรินั้นด้วย

เพราะฉะนั้น ผลแท้ของพันธกิจจึงไม่ใช่เพียงการที่ผู้คนได้ยินเรื่องพระเจ้า แต่คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ว่าเป็นพระเจ้า ชื่นชมยินดีในพระองค์ และเข้ามาอยู่ภายใต้การครอบครองของพระองค์ ท่าทีต่อความบาปเปลี่ยนไป ศูนย์กลางของชีวิตเคลื่อนย้าย และทั้งบุคคลกับชุมชนไม่ดำเนินชีวิตในฐานะเจ้าของชีวิตตนเองอีกต่อไป แต่ยืนอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ไม่ได้เกิดจากอารมณ์ที่ถูกกระตุ้นหรือบรรยากาศ

ชั่วคราว แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าที่เกิดขึ้นบนความจริง Martyn

Lloyd-Jones เตือนว่า เมื่อเราคาดหวังการฟื้นฟู เราไม่อาจมองหลักคำสอนที่ถูกต้องเป็นเรื่องเล็กได้ เขากล่าวว่า

“หลักคำสอนเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างแท้จริง ข้าพเจ้าเห็นว่า หากปราศจากสิ่งเหล่านี้ เราไม่มีสิทธิเลยที่จะอธิษฐานหรือคาดหวังการสำแดง และพระราชกิจอันทรงอำนาจของพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์” (Martyn Lloyd-Jones, “Defective Orthodoxy”)

สิ่งที่พันธกิจในทุกวันนี้ต้องยึดไว้อีกครั้งคือลำดับนี้ การฟื้นฟูไม่เดินอ้อมความจริง และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงทำงานโดยแยกจากพระวาทะ เพราะฉะนั้น หากมิชชันนารีปรารณาพระสิริของพระเจ้าและการฟื้นฟู สิ่งแรกที่ต้องยึดไว้ไม่ใช่โปรแกรมหรือบรรยากาศ แต่คือการประกาศความจริง การประกาศอย่างชัดเจนและซ้ำ ๆ เรื่องความบาปและพระคุณ ไม่กางเขนและ

การเป็นขึ้นจากตาย การไถ่บาปและการทรงเลือก อธิปไตยของพระเจ้า และการทรงเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์ ต้องอยู่ที่ศูนย์กลางของพันธกิจ

เมื่ออ่านบันทึกของ David Brainerd มิชชันนารีท่ามกลางชนพื้นเมืองอเมริกาเหนือในศตวรรษที่ 18 เราจะเห็นความจริงนี้อย่างชัดเจน การฟื้นฟูที่เขาประสบไม่ได้เป็นผลจากบรรยากาศหรือกิจกรรมพิเศษ แต่เป็นพระราชกิจอันทรงอธิปไตยของพระเจ้าที่เกิดขึ้นบนหลักคำสอนแห่งความรอดซึ่งเขาประกาศอย่างไม่ลดละ

ก่อนที่การตื่นขึ้นฝ่ายวิญญาณจะเกิดขึ้น Brainerd ใช้เวลานานสอนชนพื้นเมืองเรื่องความบาปและสภาพของมนุษย์

“ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่รู้จักหัวใจของตนเองเลย และไม่คุ้นเคยกับหลักคำสอนแห่งพระคุณเลย” (David Brainerd, Diary, Aug. 24, 1745)

Brainerd เห็นว่า หากความไม่รู้นี้ยังไม่ถูกขจัดออกไป การตอบสนองทางอารมณ์ใด ๆ ก็ไม่อาจนำไปสู่การกลับใจเชื่อที่แท้จริงได้ เพราะเหตุนี้ เขาจึงไม่หลีกเลี่ยงความจริงที่เปิดเผยรากของความบาปมนุษย์และความไร้ความสามารถที่จะช่วยตนเองให้รอด เขาไม่ได้ทำให้ความบาปเป็นเรื่องเล็กเพื่อให้ได้ใจผู้คน แต่กล่าวถึงความทุกข์ยากของมนุษย์ก่อน และประกาศการไถ่ของพระคริสต์แก่ผู้ที่ตระหนักถึงความทุกข์ยากนั้น

“ข้าพเจ้าประกาศถึงความรักและพระเมตตาของพระเจ้า ผู้ทรงส่งพระบุตร
ของพระองค์มาให้ทนทุกข์เพราะบาปของมนุษย์” (Aug. 6, 1745)

“ข้าพเจ้าพยายามอธิบายว่า พระเจ้าทรงประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อ
การไถ่สิ่งทรงสร้างที่ล้มลง และให้พระองค์ทรงทำให้ความยุติธรรมของ
พระเจ้าพอพระทัยแทนพวกเขา” (Mar. 23, 1746)

และเมื่อพระเจ้าทรงเริ่มทำงาน Brainerd บันทึกไว้ว่า

“พวกเขาตระหนักอย่างลึกซึ้งว่าตนอยู่ในสภาพบาปและกำลังพินาศ”
(Aug. 3, 1745)

“ข้าพเจ้าเทศนาจากอิสยาห์ 53:3–10 พระวจนะมีอิทธิพลอย่างน่า
อัศจรรย์ และความสนใจฝ่ายวิญญาณอย่างมากเกิดขึ้นท่ามกลางที่ประชุม”
(Aug. 7, 1745)

การตอบสนองของผู้คนไม่ใช่เพียงอารมณ์ แต่เป็นความสำนึกและความเศร้า
โศกต่อความบาปอย่างลึกซึ้งซึ่งเกิดจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“คนสองคนในหมู่พวกเขาเริ่มตระหนักถึงความบาปและความทุกข์ยากของ
ตนเองใหม่ และผู้สูงอายุหลายคนก็ร้องไห้กับร้องเสียงดังด้วยความเจ็บปวด
ของวิญญาณ” (Aug. 16, 1745)

อย่างไรก็ตาม Brainerd ไม่ได้บันทึกเหตุการณ์นี้เพียงว่าเป็นการประชุมที่ประสบความสำเร็จ แม้อยู่ท่ามกลางการฟื้นฟู เขาก็ไม่ได้มองความจริงเป็นเรื่องเบา แต่ตรวจสอบความเชื่อของผู้คน

“ข้าพเจ้าพูดคุยกับผู้ที่เพิ่งได้รับการปลอบโยน ตรวจสอบรากฐานของการปลอบโยนนั้น และพยายามให้คำสอน คำเตือน และแนวทางที่พวกเขาจำเป็นต้องได้รับ” (Aug. 9, 1745)

นี่คือท่าทีที่มีขั้วนารีในทุกวันนี้ต้องจดจำอย่างลึกซึ้ง เราไม่ควรยกประสบการณ์ขึ้นอย่างไ้การแยกแยะ รวากับว่าการตอบสนองของผู้คนที่ปรากฏคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยอัตโนมัติ การฟื้นฟูที่แท้จริงไม่แยกจากความจริง และการปลอบโยนที่แท้จริงต้องถูกมอบด้วยข่าวประเสริฐของพระคริสต์แก่ผู้ที่ได้เผชิญความบาปอย่างเพียงพอแล้ว

ท่ามกลางการฟื้นฟู Brainerd ได้มองเห็นและสารภาพอธิปไตยของพระเจ้าอย่างชัดเจน

“ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงทำงานทั้งหมดเพียงพระองค์เดียว และไม่มีส่วนใดของพระราชกิจนี้ที่อาจยกให้เป็นกำลังของสิ่งทรงสร้างได้” (Aug. 16, 1745)

“ข้าพเจ้าแทบไม่เคยเห็นชัดเท่าวันนี้เลยว่า การทำให้วิญญาณกลับใจเป็นพระราชกิจของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพวกเขาได้ แต่ทำได้เพียงพูดแก่กระตูกแห่ง” (Aug. 28, 1746)

นี่คือลักษณะของการฟื้นฟูที่แท้จริง ไม่ใช่ผลลัพธ์ที่มนุษย์วางแผนและควบคุม แต่เป็นผลที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านพระวาระของพระองค์

Brainerd ไม่ได้พึ่งพากลยุทธ์ของตน แต่เฝ้ามองพระราชกิจที่พระเจ้าทรงเริ่มและทรงทำให้สำเร็จเพียงพระองค์เดียว

“ความสนใจของวิญญาณข้าพเจ้าไม่ได้อยู่เพียงที่วิญญาณทั้งหลายเอง แต่ยิ่งกว่านั้นอยู่ที่การที่อาณาจักรของพระคริสต์ปรากฏในโลก และพระเจ้าทรงเป็นที่รู้จักว่าเป็นพระเจ้าทั่วทั้งแผ่นดินโลก” (Dec. 20, 1743)

เพราะฉะนั้น พันธกิจที่ปรารถนาพระสิริของพระเจ้าและการฟื้นฟูย่อมกลับไปสู่การประกาศความจริงเสมอ คือการสอนเรื่องความบาปอย่างเพียงพอ ประกาศการไถ่ซ้ำ ๆ ไว้วางใจอธิปไตยของพระเจ้า และรอคอย ไม่ลดทอนความบาปเพราะกลัวว่าผู้คนจะจากไป ไม่ละเว้นอธิปไตยและการทรงเลือกของพระเจ้าเพราะกังวลว่าผู้คนจะรู้สึกไม่สบายใจ และไม่เรียกกิจกรรมสั้น ๆ หรือการตอบสนองทันทีว่าการฟื้นฟู

ชุมชนที่เราปรารถนาไม่ใช่เพียงชุมชนที่ดำเนินชีวิตความเชื่ออย่างสนุกและสบาย แต่เป็นชุมชนที่ต่อสู้กับความบาป ไม่ประนีประนอมกับค่านิยมของ

โลก และดำเนินชีวิตสมกับชาวประเสริฐ เป็นชุมชนที่เลือกความบริสุทธิ์ มากกว่าความสบาย และเลือกความสัตย์ซื่อมากกว่าความสำเร็จ ชุมชนเช่นนี้อาจไม่เติบโตภายนอกอย่างโดดเด่น แต่ภายในย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน ชีวิตเปลี่ยน ความสัมพันธ์ได้รับการสร้างใหม่ และชุมชนรอบข้างเริ่มตระหนักถึงพระเจ้าผ่านการดำรงอยู่ของคริสตจักร

ในที่สุด พันธกิจคือการปรารภนาสิ่งนี้ ไม่ใช่งานที่มนุษย์ปรากฏ แต่เป็นงานที่พระเจ้าทรงปรากฏ ไม่ใช่ความซาบซึ้งชั่วคราว แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงซึ่งการครอบครองของพระเจ้ามาถึงอย่างแท้จริง บันทึกของ Brainerd ยังคงถามเราในวันนี้ว่า เรากำลังคาดหวังสิ่งใด เราคาดหวังให้พระเจ้าทรงทำงาน หรือคาดหวังเพียงให้มนุษย์ตอบสนอง

บทส่งท้าย

ในที่สุด พันธกิจสำแดงผู้ใด

ตลอดเนื้อหาที่ผ่านมา เราได้พิจารณาหลายเรื่องเกี่ยวกับพันธกิจ ทั้งการกลับใจเชื่อและการฟื้นฟู ไม้กางเขนและข่าวประเสริฐ ธรรมชาติของคริสตจักร และสถานที่ของการรับใช้ ตลอดจนชีวิตของมิชชันนารี เมื่อผ่านเรื่องราวทั้งหมดเหล่านี้แล้ว ยังมีคำถามหนึ่งหลงเหลืออยู่

ในที่สุด พันธกิจสำแดงผู้ใด

พันธกิจไม่ใช่เพียงงานที่เปลี่ยนแปลงมนุษย์ แต่ต้องเป็นสถานที่ที่พระเจ้าทรงปรากฏ เมื่อมนุษย์ยืนอยู่ที่ศูนย์กลาง แม้งานพันธกิจจะยังทำสิ่งต่าง ๆ มากมาย แต่ก็ทำให้พระเจ้าพร่ามัวลง ในทางกลับกัน พันธกิจที่มีพระเจ้าอยู่ที่ศูนย์กลาง แม้ภายนอกจะดูเล็ก ก็จะไม่สูญเสียทิศทาง

เรามักพยายามเข้าใจพันธกิจผ่านผลลัพธ์ เรารู้สึกมั่นใจหรือหวั่นไหวจากตัวเลข การตอบสนอง บรรยากาศ และการขยายตัว แต่พระคัมภีร์ทิ้งคำถามที่แตกต่างออกไปว่า พระเจ้าทรงปรากฏหรือไม่ ไม้กางเขนของพระคริสต์อยู่ที่ศูนย์กลางหรือไม่ และผู้คนได้มายืนต่อพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่ คำถามเหล่านี้ไม่ใช่คำถามที่เราสามารถผ่านเลยไปได้ง่ายดาย

พันธกิจไม่ใช่งานที่พิสูจน์ความกระตือรือร้นของเรา แต่เป็นงานที่สำแดงว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด เพราะเหตุนี้ บางครั้งพันธกิจจึงทำให้ผู้คนรู้สึกไม่

สบายใจ เราต้องกล่าวถึงความบาป เรียกร้องให้กลับใจ และทำให้มนุษย์ลงมาจากตำแหน่งที่เคยตั้งตนเป็นศูนย์กลาง แต่ในสถานที่นั่นเอง พระเจ้าทรงสำแดงพระสิริของพระองค์

เพราะเหตุนี้ เราจึงกลับมาถามอีกครั้งว่า ข้าพเจ้ากำลังคาดหวังสิ่งใด ข้าพเจ้ากำลังคาดหวังให้ผู้คนมารวมกัน หรือกำลังคาดหวังให้พระเจ้าทรงปรากฏ ข้าพเจ้ากำลังกลัวสิ่งใด ข้าพเจ้ากำลังกลัวว่าผู้คนจะจากไป หรือกำลังกลัวว่าพระเจ้าจะถูกบดบัง คำถามนี้อาจไม่ใช่เพียงคำถามของมิชชันนารี แต่เป็นคำถามของทุกคนที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

บางทีพันธกิจอาจไม่ใช่เรื่องของคนพิเศษเพียงบางกลุ่ม เพราะผู้ที่รู้จักพระเจ้าย่อมไม่สามารถดำเนินชีวิตโดยไม่สำแดงพระองค์ได้ เพราะเหตุนี้พันธกิจอาจไม่ได้เริ่มต้นจากโปรแกรมบางอย่าง แต่เริ่มต้นจากศูนย์กลางหัวใจของคนคนหนึ่ง

ณ สถานที่ที่พระเจ้าทรงกลับมาเป็นศูนย์กลาง พันธกิจก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเงียบๆ และพันธกิจนั้นจะไม่สำแดงมนุษย์ แต่จะสำแดงพระเจ้า ข้าพเจ้าหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นโอกาสเล็ก ๆ ที่ช่วยให้เรากลับมาพิจารณาสถานที่นั้นร่วมกัน

선교사는 무엇을 이루는 사람이 아니라 무엇을 끝까지 붙드는 사람이다.

이 책은 화려한 이론이나 성공 스토리를 위한 책이 아니다.
선교지에서 날마다 부딪히는 영적 전쟁과 흔들림 속에서,
어떤 진리를 붙들고 서야 하는지를 성경 안에서 묻고 답한 기록이다.
개혁신주의의 신앙 위에 선교사의 정체성과 영적 무장,
하나님과 관계, 처음 사랑의 회복까지—
31일 동안 말씀과 함께 자신을 돌아보며 다시 서도록 돕는다.

“

“너는 진리의 말씀을 옳게 분별하며”

(딤후 2:15)

”

하나님의 일을 하는 모든 이들,
특별히 선교의 길을 걷는 이들에게
이 책이 진리 위에 다시 서는 작은 나침반이 되기를 소망한다.

GOD-PLEASING BOOKS